

Driemaandelijks tijdschrift - Negende jaargang - nr. 1 - maart-april-mei 2009
Afgiftekantoor: Antwerpen X - P409123

jazzmozaïek

een brede kijk op jazz in Vlaanderen en de wereld

Peter Vermeersch
(FES)

Steven Delannoye

Jean-Paul Estiévenart

Jazz à Liège

Ben Webster 100

Columns

De Jazzlezer

With Strings (1)

Jazzkriebels:

Kurt Overbergh

Nieuw op cd-dvd

Muziektheorie

Muziek en recht

Muziekmozaïek-nieuws

Laatste Noot

foto: © Jos Knaepen

Peter Vermeersch (FES)

mm
muziekmozaïek
Impulscentrum voor folk & jazz

Verantwoordelijke uitgever en afzendadres: Peter Heyndrickx • Wijngaardstraat 5 • 1755 Gooik

www.jazzmozaïek.be

EEN GEBEURTENIS

La Première

ledeux rtbf

JAZZ TE LUIK

8 EN 9 MEI 2009

VRIJDAG 8

STACEY KENT
 RABIH ABOU-KHALIL ^{TRIO}
 FEAT. JOACHIM KUHN AND JARROD CAGWIN
 BAPTISTE TROTIGNON ^{TRIO}
 OLIVIER HUTMAN QUARTET FEAT. RICK MARGITZA
 DOUG HAMMOND ^{TRIO}
 CHINA MOSES ^{QUINTET}
 DJ GRAZZHOPPA'S DJ BIG BAND
 ENZ.

ZATERDAG 9

DAVE HOLLAND ^{QUARTET}
 STEVE GROSSMAN ^{QUINTET}
 ALDO ROMANO "JUST JAZZ"
 RAPHAEL FAYS ^{TRIO}
 PETER KING ^{QUARTET}
 JAZZ MEETS CLASSIC...
 TRIO GRANDE & MATTHEW BOURNE
 ENZ.

19^E INTERNATIONAAL FESTIVAL CONGRESGEBOUW LUIK

TOEGANGSPRIJS

TEL: 0900-84 100

2 DAGEN-PASS : 54 EUR + KOSTEN

PER DAG : 30 EUR + KOSTEN

TER PLAATSE 2 DAGEN-PASS: 64 EUR

PER DAG : 35 EUR

INFOS TEL: 04 221 10 11 WWW.JAZZALIEGE.BE

JAZZ A LIEGE VZW ORGANISATIE / VERANTW. UITG. JM PETERKEN

DESIGN WWW.FREEFORM.BE

Er is nogal wat commotie in de jazzsector ontstaan omdat pre-adviezen in de subsidieronde negatief uitvielen voor kunstencentra Rataplan en De Werf. Naast petitie – vooral online met wereldwijde reacties – kwam een storm van protest via de media tot stand. Philip Heylen, Antwerps minister van cultuur, lanceerde een oproep voor meer begrip omdat zijn plannen rond Antwerpen Jazzstad 'bedreigd' werden (de festivals Follow The Sound en Jazz Middelheim kregen een negatief pre-advies).

Vlaams Minister van Cultuur Anciaux zat duidelijk verveeld met de kwestie, omdat hij pas na bijsturing van het pre-advies op basis van een advies zal overgaan tot een beslissing. Hij stelde dat sectoren die een achterstand hebben, dus ook de jazzsector, extra kansen moeten krijgen. Dat sluit aan bij het rapport van Simon Korteweg (*Meer armslag voor de jazz* – zie ons artikel in Jazzmozaïek 2/2007) dat aangaf dat de subsidie voor de jazzsector – 700.000 euro in 2007 – geleidelijk moet worden opgetrokken tot 2 miljoen euro. Korteweg stelt ook dat onderzoeken aantonen dat de interesse voor jazz bij de jeugd de jongste vijf jaren is toegenomen. In de pre-adviezen zou het argument dat de jeugd zou afhaken voor jazz aanleiding zijn om bepaalde projecten af te wijzen.

In deze uitgave pleit Rik Bevernage (De Werf) voor relativering en verduidelijking (zie p. 20). Het beleid van de Vlaamse Gemeenschap kan er zeker niet op gericht zijn om de jazz nog verder achteruit te stellen. Dat zou helemaal indruisen tegen de positieve signalen in de jazzsector. Verschillende baanbrekende artiesten/groepen van bij ons – Toots, Philip Catherine, BJO, David Linx, Dré Pallemmaerts, Bert Joris, Robin Verheyen – werken op internationaal niveau.

Jef Neve krijgt een MIA-award als beste muzikant. En bij die MIA-prijzen in de categorie solo vrouw verkoos het jonge op populaire muziek gefocuste publiek Lady Linn boven Kate Ryan, Natalia en Sandrine! Oké, het is op de grens van

jazz, maar het heeft toch de televisie gehaald en het is misschien de aanzet tot het ontdekken van meer jazz...

Hebben we vorig jaar geen overrompelende toeloopt voor jazz gemerkt in zalen en op festivals? En zijn er niet alsmaar meer wedstrijden voor jong jazztalent! Iemand een commissielid gespot?

Bernard Lefèvre
Hoofdredacteur

Jazzmozaïek

Jazzmozaïek is het gratis driemaandelijks magazine uitgegeven door de vzw **Muziekmozaïek** met de steun van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Het motto is 'een brede kijk op de jazz in Vlaanderen en de wereld'. Jazzmozaïek werd in oktober 2000 opgericht in het kader van de toenmalige Jazz Vlaanderen vzw, die even later met de Volksfederatie samensmolte in Muziekmozaïek vzw.

Secretariaat (abonnementen en administratie): Muziekmozaïek vzw, Wijngaardstraat 5, B-1755 Gooik, tel. 02-532 38 90, fax 02-452 34 94, e-mail: info@muzmoz.be. Op het web: www.muziekmozaiek.be of www.jazzmozaiek.be

Redactie: Jazzmozaïek, Laarstraat 105 B-2610 Wilrijk-Antwerpen (België) e-mail: redactie.jazzmozaiek@skynet.be

- **Algemene leiding:** Luc De Baets
- **Hoofdredactie:** Bernard Lefèvre
- **Samenstelling:** Luc De Baets en Bernard Lefèvre
- **Coördinatie en eindredactie:** Vincent De Laet en Bernard Lefèvre
- **Medewerkers:** Mischa Andriessen, Patrick Bivort, Paul W. Blair (USA correspondent), Peter De Backer, Dirk De Gezelle, Frederik Goossens, Chris Joris, Leon Lhoëst, Jaap Lüdeke, Georges Tonla Briquet, Mik Torfs, Marc Van den Hoof, Marc Van de Walle, Jack van Poll, Marinus Vromans, Bert Vuijsje.
- **Fotografie:** Jos L. Knaepen
- **Illustraties:** Pieter Fannes
- **Redactiesecretariaat:** Vincent De Laet
- **Grafisch ontwerp:** Brigid Sullivan

Jazzmozaïek graag in de brievenbus?

Stuur je adres naar het secretariaat (zie hoger). U ontvangt ons magazine gratis in de bus. Voor adressen in het buitenland wordt een vergoeding voor de verzendingskosten gevraagd. Contacteer het secretariaat! info@muzmoz.be - tel. 02 532 38 90.

Dit magazine is gedrukt op milieuvriendelijk papier met het FSC-label.

PROVINCIE VLAAMS-BRABANT

Inhoud

blz

Interview	Peter Vermeersch (Flat Earth Society) "Het is eigenlijk onze tweede natuur om wat rebels te doen" Georges Tonla Briquet	4
Focus	Steven Delannoye "Onze muziek is heel open en wijs" Frederik Goossens	8
Focus	Jean-Paul Estiévenart "De muziek die ik schrijf hou ik open voor improvisatie" Patrick Bivort	10
Jazz à Liège 2009	Pure jazzklasse! Patrick Bivort / Bernard Lefèvre	12
Jazzmozaïekjes	15
JazzLab Series	19
Kunstencentra bedreigd?	Rik Bevernage verduidelijkt Bernard Lefèvre	20
Fotopagina	Ravi Coltrane Jos L. Knaepen	21
Kalender van de jazzfestivals 2009	23
Ben Webster 100 Jeroen de Valk	24
Columns	Album Souvenir: De vele levens van jazzboeken Marc Van den Hoof	27
	Jack's Groove: Don Byas Jack van Poll	29
	Holland Muziekland: Kind Mischa Andriessen	30
	Swing Streets of New York: Monk Paul W. Blair	31
Nieuw op cd-dvd	33
CAM Jazz Luc De Baets	44
De Jazzlezer	Echte verhalen Bert Vuijsje	45
With Strings (1)	Charlie Parker with strings Joep Van Leeuwen	46
De Jazzkriebels van...	Kurt Overbergh Bernard Lefèvre	50
Muziektheorie	Melodische analyse Leon Lhoëst	52
Muziekmozaïek Nieuws Vincent De Laet / Peter De Rop	56
Laatste Noot	60

Peter Vermeersch & Flat Earth Society

Georges Tonla Briquet

“Het is eigenlijk onze **tweede natuur** om wat **rebels** te doen”

De beeldenstormers van **FES** blijven zichzelf trouw op elk gebied. Zo brengen ze in tijden van dalende verkoopcijfers maar liefst twee nieuwe cd's uit kort na elkaar. *Cheer Me, Perverts!* en *Answer Songs* klinken gelukkig ook weer lekker FESiaans, zij het elk op een eigen manier.

Peter Vermeersch ontvangt ons in zijn nieuwe uitvalsbasis waar hij sinds drie weken zijn intrek genomen heeft. Midden de verbouwingswerken praten we over **Stravinsky**, **Gavin Bryars**, **Vivaldi**, **Jimi Tenor**, **Chet Baker** en jazz. Welkom in FESalonië.

*Laten we het eerst hebben over **Cheer Me, Perverts!**. Had je op een bepaald moment genoeg nieuwe nummers om een cd op te nemen of was er een contractuele verplichting met jullie label **Crammed**?*

Peter Vermeersch: Contractuele verplichtingen bestaan niet bij ons. Opdat een groep als FES kan blijven bestaan, dien je wel met twee belangrijke aspecten rekening te houden. Enerzijds is er de noodzaak om een vast repertoire te hebben en anderzijds moeten we regelmatig met een nieuw project uit de hoek komen zoals recent met de theaterproductie *Zilke* of de live uitvoering van de soundtrack bij de stomme film *De Oesterprinses*. Projecten zijn natuurlijk wat luxueuzer om uit te werken omdat zo goed als alles op voorhand geregeld is qua repetities, optredens, budget, enz. Het is meteen een heel plezierige manier om het repertoire aan te vul-

len. En omdat ik altijd wel een aantal nummers in half afgewerkte vorm liggen heb, hoef ik daar maar uit te kiezen. Vervolgens komt dan de traditionele weg van repeteren en opnemen.

Hoe belangrijk is het voor jou om nieuw werk eerst in te spelen vooraleer je de studio ingaat?

Heel belangrijk, want we moeten de nummers ontdekken aangezien er bij onze muziek geen idioom is. Bij **Duke Ellington**, **Count Basie** en **Mozart** bijvoorbeeld weet je op voorhand hoe het gaat klinken als je de partituur hebt. En als het niet goed klinkt, ligt het aan jezelf. Bij mij daarentegen verschilt de manier van schrijven elke keer en is het telkens afwachten hoe het gespeeld moet worden. Klinkt het niet, dan kunnen daar verschillende redenen voor zijn: we kunnen het nog niet spelen, we kunnen het wel spelen maar we weten niet waar het naar toe moet of het is slecht geschreven. Dat alles vissen we telkens weer uit tijdens repetities en op het podium. Al naargelang de noodzakelijkheden voer ik dan aanpassingen door. Tot ik op een bepaald moment voel dat alle neuzen in dezelfde richting staan en ik enkel nog de finishing touch moet

toevoegen. Of juist niet meer. Het is als met een schilderij waarbij je moet opletten dat de laatste penseeltrek er niet teveel aan is. Eer we die helderheid van een compositie bereiken, verstrijkt er soms heel wat tijd. Dat is het nadeel als je niet met vaste idiomen werkt.

Laten we een stap verder richting etikettering zetten aangezien in tijden van cross-over iedereen het daar over heeft. Wat valt voor jou onder de noemer jazz?

Dat is moeilijk te definiëren. Het heeft alleszins te maken met een soort drive en swing en natuurlijk is er ook de improvisatie. Het is zeker niet omdat je wat jazzakkoorden gebruikt dat je jazz hebt. Jazz is in essentie bastaardmuziek en voor mij persoonlijk is alle goede muziek bastaardmuziek. Kijk maar naar de werken van **Ravel** en **Stravinsky**. Als je ziet wat daar allemaal in zit, dan weet je toch genoeg. En bastaard is natuurlijk het omgekeerde van incest. Pure muziek eindigt uiteindelijk in ziekelijke gedrochten en een soort maniërisme.

Hier wil ik graag aan toevoegen dat men de muziek van FES dikwijls verkeerdelijk als eclectisch bestempelt. Dat is een groot misverstand, althans

Peter Vermeersch:

“Organisatoren weigeren ons dikwijls te plaatsen omdat onze muziek niet past bij hun publiek.”

in mijn begrip van het woord. Eclectisch is een samenraapsel van genres en fragmenten. Het is een collage maar ook niet meer dan dat terwijl ik denk dat er bij ons wel verschillende dingen bij elkaar komen maar uiteindelijk leiden ze tot een soort nieuwe monoliet waarbij alles in elkaar gesmolten wordt, geen papier-maché zoals bij de anderen. Het werk van Stravinsky omschrijft men soms ook als eclectisch maar dat klopt niet. Hij maakte telkens iets anders dat op zichzelf stond. Idem met **Varese**. Het houdt tevens verband met authenticiteit hoewel dat weer zo een begrip is dat moeilijk te omschrijven valt. Iemand die op straat staat te zingen kan belachelijk klinken maar ook heel echt zijn.

Zoals Gavin Bryars deed met de zang van een clochard op Jesus' Blood Never Failed Me?

Inderdaad. En dan komt het vormprobleem natuurlijk. Over de inhoud kan je redetwisten maar uiteindelijk is er altijd de vormkwestie. Je hebt een gegeven waardoor er plots een bepaalde energie losgeweekt wordt zoals de zang van die clochard maar de kunst is er vervolgens iets mee aan te vangen. Bryars liet daarbij **Tom Waits** even opdraven, een meesterlijke zet die het geheel wonderlijk afrondde. **Bach** was daar ook allemaal mee bezig. Hij moest constant nieuwe nummers schrijven die de kerkgangers meteen konden meezingen zonder dat ze die voordien gehoord hadden en dus stak hij er volkse elementen in.

Titels

Jij stopt vooral een eigen soort humor in de titels zoals nu opnieuw met Cheer Me, Perverts!

Die titel is mijn manier om de decadentie van het misnoegde Westen aan de kaak te stellen. De mensen willen voortdurend geëntertaint te worden. Kijk maar wat er allemaal in de media staat. Wat stelt het nog voor? Kak van kleine vogeltjes. Vandaar dus *Cheer Me, Perverts!*. De dynamiek tussen titel en muziek boeit me enorm. Het is de titel die trouwens altijd de bovenhand haalt en bepaalt op welke manier je naar muziek luistert. Kijk maar naar de vier seizoenen van Vivaldi. Iedereen kent die titel maar weinigen zullen de muziek op zich herkennen.

Titels als marketingtruc.

Dat is ook zo. Een heel frappant voorbeeld daarvan is de periode van de jaaroverzichten bij radio en tv. Dit jaar zal de Fortis-affaire ontegensprekelijk in de kijker staan. Geef een nummer een titel als *De Fortis Blues* en je weet haast zeker dat ze het gaan draaien. Zo simpel is dat.

Wat is het verhaal achter songtitels zoals Bad Linen en Mutt?

Taal intrigeert me enorm en ik ben een grote fan van anagrammen. Zo is *Bad Linen* er eentje van Bin Laden. *Mutt* is dan weer totaal iets anders. Dat is de handtekening die Duchamps plaatste op zijn famous urinoir, eigenlijk was het R.Mutt. Nadien ontdekte ik dat dit in het Engels dwaas of idioot betekent, mooi meegenomen dus.

Peter Vermeersch

Peter Vermeersch:

“Het is zeker niet omdat je wat jazzakkoorden gebruikt dat je jazz hebt.”

Kortom, buiten de lijntjes kleuren en wat tegen de schenen stampen zoals we dat gewoon zijn van FES.

Het is eigenlijk onze tweede natuur om wat rebels te doen. We blijven trouw aan ons zelf maar zorgen er wel voor dat het steeds allemaal duidelijk en helder is voor het publiek, zonder weliswaar af te zakken naar *easy listening*. Je maakt geen rood schilderij met groene verf.

Verrassingen inbouwen

In Flatology vinden we heel wat vertrouwde FES-elementen terug, gekoppeld aan het koordansen tussen partituur en improvisatie.

Flatology is daar inderdaad een goed voorbeeld van. Hoe meer we dat nummer spelen, hoe verder we het oponentrekken. Soms eindigt het zelfs compleet vrij. Andere stukken zijn dan weer echt gecomponeerd met cues en een welbepaald aantal maten zoals *Mutt*. Ik vind het ook leuk om zo iets te schrijven. Dergelijke

composities dienen om de boog gespannen te houden tijdens concerten. Zo kan ik verrassingen inbouwen naar het publiek toe door het orkest op mijn teken plots compleet van richting te laten veranderen, net als een school vissen. Partituur is voor mij zeer belangrijk maar niet in de zin van het papier dat voor je ligt maar om op elk moment duidelijk te weten waar je bent en waar de anderen zijn in het stuk. Voor het overige is je hoofd dan leeg om te luisteren naar de rest of om zelf te spelen als jij aan de beurt bent.

Componeer je met welbepaalde muzikanten in het hoofd?

Vaak wel, ja. Ik schrijf zelfs meer en meer in functie van het orkest want de personeelwissels zijn quasi nihil en ik weet wie zich goed voelt bij wat. Als er bijvoorbeeld een muzikant is die geen bebop kan, dan geef ik hem ook geen solo in zo een nummer. Het is mijn taak er voor te zorgen dat iedereen zich altijd bij alles betrokken voelt.

Volg je ook op wat je discipelen doen buiten FES en luister je sowieso veel naar muziek?

Ik weet wat ze doen maar het gaat om dertien muzikanten en ze zijn allemaal met verschillende dingen bezig, eenvoudig is het dus niet altijd. Voor het overige beluister ik zeker heel wat. Alleen wanneer ik zelf aan het componeren ben, scherm ik mij volledig af. Daarbuiten bouw ik ook bewust regelmatig stiltes in, periodes tijdens welke ik totaal geen muziek beluister. Behalve dan bij het aardappelen schillen. Je kunt bezig zijn en toch luisteren, de ideale combinatie.

Luister je dan naar iets dat je al kent of ga je op ontdekkingstocht?

Ontdekken vind ik belangrijk. Ik lees heel veel en ga dan op zoek via internet. Dat is een fantastische speeltuin. Momenteel ben ik verdiept in een boek van een Amerikaanse journalist over hedendaagse muziek. Namen waarnaar hij refereert en die ik niet ken, probeer ik dan te vinden op internet. Ik luister dus wel gericht. Natuurlijk tracht ik eveneens dingen te vinden waar ik al jaren naar op zoek ben zoals platen van **Roland Kirk**.

Publiek

Nu we het toch over buitenmaatse artiesten hebben. Jullie werkten vorig jaar nog met de flamboyante Jimi Tenor.

Een belangrijk element aan deze samenwerking was dat we hierdoor op podia stonden voor een publiek dat anders nooit naar FES zou komen kijken. En dan beland ik natuurlijk bij een van onze frustraties. Organisatoren weigeren ons dikwijls te plaatsen omdat onze muziek niet past bij hun publiek. Op die manier werken ze als een filter en niet als doorgeefluik. Ze vergeten dat het publiek wel degelijk zelf ogen en oren heeft en naar allerlei verschillende dingen luistert. Trouwens, wat wil dat zeggen, 'ons' publiek? Gelukkig is er dan een festival zoals Brosella dat fantastisch werk levert. Ze zetten daar zelfs **Paul Bley** op de affiche! Henri Vandenberghe vertelde me dat collega's organisatoren hem dat afgeraden hadden. Maar hij heeft flair en doet gewoon zijn zin. En het was muisstil tijdens het concert terwijl je moeilijk kan zeggen dat het om 'gemakkelijke' muziek ging. Het is dan ook onbegrijpelijk dat Brosella met zulke innoverende affiches zo weinig aandacht krijgt in de media.

Het algemeen probleem van de media en vooral van de openbare omroep die allemaal met formats werken. Wat je tegenwoordig nog op Radio 1 hoort, trekt ook op niet veel meer.

Vorige zomer stond FES op Brosella met een speciaal programma rond Expo '58. Aanvallend had je blijkbaar de nodige twijfels rond dat idee.

Ik heb altijd een extra duwtje in de rug nodig bij dergelijke projecten. Daarenboven wil ik de nodige bedenktijd om uit te vissen in hoeverre ik iets aan het gegeven kan toevoegen. De extra stimulans hier was een vriend die me on-

verwachts vijf dozen boordevol partituren met hitmuziek uit die tijd bezorgde, alles nog wel uitgeschreven voor orkest. Ik kon het dus gewoon overnemen maar helaas zat er voor 99% troep bij. Ze hebben destijds nog al wat gemaakt, hoor. Uiteindelijk deed ik zelf research zonder weliswaar te overdrijven en hebben we een selectie van ons eigen repertoire genomen aangevuld met een paar nieuwe nummers.

Een van de nieuwe nummers die jullie speelden was Miss Possible dat op Answer Songs staat, de tweede nieuwe cd die er aan komt. Kwam het idee hiervan op aanvraag?

Laten we zeggen dat we iemand gezocht hebben die het ons zou vragen (fijne glimlach). Het principe van de *answer songs* bestaat al lang natuurlijk. Ik vind het een fantastisch medium aangezien het vooral op tekst gebaseerd is en ik ben dol op taal. Voor deze cd heb ik een aantal mensen aangesproken om iets te schrijven voor ons, zowel orkestleden als mensen van buiten de groep.

In de popliedjes uit de jaren vijftig was er steeds een rechtstreeks verband tussen de nummers. Bij jullie is de link soms wel heel ver te zoeken.

Dat klopt. Eigenlijk was het een truc om gewoon nieuwe nummers te genereren. Bij ons moet je zeker de originals niet kennen, ook al zitten er een paar directe verwijzingen in. *By Now* is er zo eentje. Dat is mijn antwoord aan Chet Baker en zijn versie van *My Funny Valentine*. Ik verwijt hem dat hij zijn talent te grabbel gooide.

Op die cd vinden we ook een antwoord op Is Dit Alles van Doe Maar met een tekst van Josse De Pauw maar weliswaar niet in reggaeversie.

Er zijn twee dingen die ik absoluut verbied bij FES: reggae en *Mack The Knife*. En dan traden we eens op net als het mijn verjaardag was en barstte de hele bende tijdens een improvisatiemoment los in een reggaeversie van *Mack The Knife*!

Info: www.fes.be

De saxofoonsectie van Flat Earth Society

Concertagenda

- *Cheer Me, Perverts!* verschijnt bij Crammed. Cd-release concerten: 23-04 Gent (Vooruit), 24-04 Brussel (Beursschouwburg) en 29-04 Antwerpen (Arenbergsschouwburg)
- *Answer Songs* live op 30-04 in cc Strombeek - Releaseconcerten 30-10 Gent (Handelsbeurs), 3-11 Hasselt (cc Hasselt), 4-11 Brugge (Schouwburg)
- Zilke: 9-05 in NT Gent, 13 & 14-05 in STUK (Leuven)

JAZZ *in* DE ROMA

• ZONDAG JAZZDAG II

ZO 26 APR: 15U-22U • € 20/€ 18* • DE ROMA

15U: LOUIS SCLAVIS - PIET VAN BOCKSTAL QUARTET

Een niet zo evident kwartet: klarinetten, hobo, slagwerk en piano... en dat in een vrij patroon met wisselwerkingen, improvisaties maar ook uitgeschreven muziek, van balkaninvloeden over Bartok en Ligeti tot de extatische akkoordstudie van Heinz Holliger voor hobo solo, die voor de gelegenheid volledig overspeeld wordt door de verschillende muzikanten. Een verbond op het scherp van de snee!

LOUIS SCLAVIS (KLARINET), PIET VAN BOCKSTAL (HOBO); THOMAS DIELTJENS (PIANO); FRANÇOIS MERVILLE (MARIMBA, PERCUSSIE)

17U: BART VAN CAENEGEM'S TRONDLIN JAZZ TRIO

Centraal in dit nieuwe trio staat het geluid van de Trondlin-pianoforte, die enkele jaren geleden werd gebouwd naar een origineel in het bezit van Jan Verneulen. Op zijn zoektocht naar balans, klank en de integratie van klassieke elementen in een improviserende jazz-context, wordt Bart Van Caenegem begeleid door Lode Mertens op trombone, en Yannick Peeters op contrabas.

BART VAN CAENEGEM (PIANOFORTE); LODE MERTENS (TROMBONE); YANNICK PEETERS (BAS)

20U: ROBIN VERHEYEN INTERNATIONAL QUARTET

Saxofonist Robin Verheyen is nog maar 25, maar zijn carrière is nu al indrukwekkend te noemen. Na eerder in de jazzsteden Amsterdam en Parijs te hebben geleefd en gewerkt, woont hij sinds vorig jaar in New York. Voor deze groep verzamelde hij een voor zijn leeftijd zelden vertoende selectie internationale topmussen.

ROBIN VERHEYEN (SAXEN); BILL CARROTHERS (PIANO); DRÉ PALLEMAERTS (DRUMS); NICHYS (BAS)

• ALANO GUARIN TRIO & TOMASZ STANKO QUARTET

DO 7 MEI: 20U30 • € 16/€ 14* • DE ROMA

Profondo Blu, het eerste album van **Alano Guarin** (Digiland Records, 2007) is een triptiek. In een eerste luik stellen de muzikanten zich voor; speelse en grappige muziek, bruisend jong.

ALANO GUARIN (PIANO); WERNER LAUSCHER (CONTRABAS); MAARTEN MOESEN (DRUMS)

De Poolse trompettist **Tomasz Stanko** was ooit de eerste die met een Europese band free jazz speelde. Op de kop vijftienveertig jaar later, anno 2007, speelt hij nog altijd free jazz, maar dan wel een lyrische, impressionistische afgeleide ervan. Stanko bracht al verschillende albums uit op het prestigieuze ECM-label.

TOMASZ STANKO (TROMPET) MARCIN WAGILEWSKI (PIANO) SLAWOMIR KURKIEWICZ (BAS) MICHAL MISKIEWICZ (DRUMS)

Cd-vaarstelling

• PASCAL SCHUMACHER QUARTET

VR 15 MEI: 20U30 • € 12/€ 10* • DE ROMA FOYER

Pascal Schumacher stelt zijn nieuwe cd 'Here we gong' voor in de foyer van De Roma. De plaat verschijnt eind april op het ENJA label.

PASCAL SCHUMACHER (VIBRAFOON); FRANZ VON CHOSSY (PIANO); CHRISTOPHE DEVISSCHER (BAS); JENS DÜPPE (DRUMS) • WWW.PASCALSCHUMACHER.COM

• PAUL BLEY SOLO

ZO 17 MEI: 20U30 • € 16/€ 14* • DE ROMA

Bley's eerste soloalbum 'Open, to Love' uit 1972 op het ECM-label maakte van hem een van de invloedrijkste pianisten in de jazzgeschiedenis. Na 35 jaar maakte Paul Bley opnieuw een solo album bij hetzelfde label, genaamd 'Solo in Mondsee'.

WWW.IMPROVART.COM/BLEY

• JEF NEVE TRIO

VR 19 JUN: 20U30 • € 16/€ 14* • DE ROMA

Moet er nog bewezen worden dat Jef Neve van alle markten thuis is en zich in De Roma en Rataplan thuis voelt? Na enkele schitterende en uitverkochte concerten de afgelopen jaren kan u opnieuw in De Roma van dit trio genieten.

JEF NEVE (PIANO); PIET VERBIST (CONTRABAS); TEUN VERBRUGGEN (DRUMS) • WWW.JEFNEVE.BE

JAZZ *in* RATAPLAN

Verjaardagsconcert • SAM VLOEMANS: AN EVENING WITH SAM

VR 24 APR, ZA 25 APR: 20U30 • € 10/€ 8* • RATAPLAN

Als creatieve duizendpoot valt Sam Vloemans niet in een hokje te duwen. In de afgelopen 10 jaar heeft hij dan ook al heel wat muzikale waternetjes doorzwommen. In 2008 wordt Sam Vloemans artist in residence in de Warande in Turnhout en treedt daarmee in de voetsporen van Jef Neve en Robin Verheyen. De beroemde trompettist wordt 30 en nodigt enkele vrienden mee op podium uit.

SAM VLOEMANS (TROMPET, BUGEL, PERCUSSIE, ZANG, COMPOSITIES); TOM VERSCHOORE (TROMBONE, ZANG); BART OOSTINDIE (GITAREN, ZANG); MIKE ROELOFS (TOETSEN, ZANG); STEVEN VAN GOOL (BAS); RON VAN STRATUM (DRUMS, PERCUSSIE) • WWW.SAMVLOEMANS.BE

Cd-opname

• PEER BAIERLEIN QUARTET

(VROEGER: 'JAZZISFACTION')

MA 4, DI 5 MEI: 20U30 • € 10/€ 8* • RATAPLAN

Het 'Peer Baierlein Quartet' komt naar Rataplan voor de opname met live publiek (u dus!) van hun derde album 'J=F'. Het kwartet speelde al lang met het idee van een live opname en met de ondersteuning van Rataplan en de succesvolle samenwerking met het W.E.R.F. label gaan ze de klus in twee avonden klaren.

PEER BAIERLEIN (TROMPET); EWOUT PIERREUX (PIANO, FENDER RHODES); DAVIDE PETROCCA (D) (CONTRABAS); YVES PEETERS (DRUMS) • WWW.PEERBAIERLEIN.COM

DE ROMA • TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT • RATAPLAN • WIJNEGEMSTRAAT 27, 2140 BORGERHOUT

TICKETS: 03 292 97 40 (MAANDAG TOT VRIJDAG: 9U30-12U30 EN 13U30-17U)

AAN ONZE TICKETBALIE: TURNHOUTSEBAAN 327, 2140 BORGERHOUT OF ONLINE OP WWW.DEROMA.BE EN WWW.RATAPLANVZW.BE

VOOR AL DEZE CONCERTEN KAN U OOK TICKETS AAN KORTINGSPRIJS KOPEN IN MARK SOUND, WOLSTRAAT 6, 2000 ANTWERPEN

Steven Delannoye Trio

debuteert met *Midnight Suite*

“Onze muziek is heel open en wijds”

In 2006 won het **Steven Delannoye Trio** de derde prijs in de finale van het prestigieuze internationale jazzconcorso Jazz Hoeilaart. Het trio speelde aanvankelijk jazzstandards, maar kwam via improviseren tot eigen creaties in een mix van vele genres waarbij de intimiteit van de akoestische geluiden op de voorgrond komt. Begin maart verscheen dan eindelijk de debuutrelease (de opname gebeurde in maart 2008) onder de titel *Midnight Suite* op het W.E.R.F. label.

Frederik Coossens

Saxofonist **Steven Delannoye** speelt nog bij de **DelVita Group**, alsook het meer experimentele **Sammy's on the Bowery**, en verder bij de **Sullivan Street Group**, het **Trio Strong&Wrong**, **Nicola Andrioli Quintet** (Italië), **Egon** (Frankrijk), **Tuesday Night Orchestra**, **Wim Eggermont Quartet** en valt in als tenorsaxofonist bij het **Brussels Jazz Orchestra**.

In zijn eigen trio bestaat de ritmesectie uit **Yannick Peeters** (b) en **Lionel Beuvens** (d). Tijd voor een diepgaand gesprek.

Proficiat, Steven, met jullie mooie debuut!

Dank je. We zijn allemaal heel blij met het resultaat. De opnames liggen ondertussen alweer een jaar achter ons. We gingen eerlijk gezegd, zo'n half jaar na die opnames, met een bang hartje terug naar de studio om de mix te doen. Wat als het niet goed was? Waren we niet té vroeg de studio in gegaan? Maar we waren heel aangenaam verrast door de eenvoud en de frisheid van de muziek. Natuurlijk is ons trio intussen verder geëvolueerd. Afgelopen zomer was voor mij een heel productieve periode waarin ik een heleboel nieuwe composities heb geschreven voor deze groep. Ons repertoire is dus onderhand flink uitgebreid en onze sound is wat veranderd, maar we brengen nog vaak dezelfde stukken als op de cd. Maar waar we nu wat meer doorgecomponeerde, complexe en langere improvisaties spelen, met meer nadruk op ritmes en grooves, klinkt onze muziek op de plaat heel open en wijds. Met drie instrumenten is de akoestische ruimte tussen de verschillende instrumenten in ieder geval heel groot. Je kunt als muzikant die ruimte dan heel creatief gaan opvullen. Ik spreek graag van een 'warme leegte'.

De cd klinkt inderdaad meditatief, intiem en sober. Het zal vele luisteraars doen denken aan de opnames van het ECM label.

We hebben in eerste instantie niet echt bewust geopteerd om die weg te bewandelen.

Het was vooral Yannick Peeters die ons ertoe heeft gebracht. Zij heeft een jaar in Zweden gewoond om er les te volgen bij **Anders Jormin** (bassist bij o.a. pianist **Bobo Stenson**, ndr). Het Scandinavische minimalisme dat ze daar heeft geabsorbeerd, heeft zij in onze muziek gesmokkeld. Het nummer *Os*, bijvoorbeeld, is door haar volledig in die geest geschreven. Ze werkt met spaarzame accenten, maar is een warme muzikante die je nooit wil overtroeven met holle virtuositeit. Ze houdt van delicate en relatief eenvoudige songs. Toen we aan het repeteren waren, gaf ze Lionel Beuvens en mij

Het heeft ook wat weg van de bedachtzame muziek van Mogil, de IJslands-Belgische band met je leeftijdsgenoot Joachim Badenhorst.

Joachim Badenhorst en ik delen inderdaad dezelfde invloeden. De gitarist van **Mogil** bijvoorbeeld, **Hilmar Jansson**, die speelt ook in **AlasNoAxis**, de groep van drummer **Jim Black**. Daarin speelt **Skulli Sverisson** bas. Van hem brengen we tijdens concerten nu het nummer *Hun*. In onze eigen composities proberen we van het thema-improvisatie-thema-schema van de klassieke bebop weg te evolveren. Daarbij komt mijn jarenlange ervaring als hiphop-dj goed van pas.

Als dj leer je bestaande muziek te remixen en ze in een andere vorm te gieten. Die werkwijze wil ik nu ook in live muziek hanteren. Zo kunnen we met dit trio in één en hetzelfde nummer totaal ergens anders eindigen dan waar we begonnen waren. Dat is in jazz nog grotendeels onontgonnen terrein, dat wil ik graag verkennen. Op de cd hoor je die werkwijze mooi in *Play It*, een lang uitgesponnen groove.

Vertel eens over de rol die drummer Lionel Beuvens vervult.

Het format van de triobezetting vraagt er volgens mij om dat je harmonisch minder complex speelt. Daarom wil ik dat het ritmische aspect van de muziek duidelijker uit de verf komt. Zo kom je automatisch terecht bij een meer roots-gericht, meer Afrikaans aandoende sound, waarbij drums erg belangrijk worden. En Lionel is doodgewoon een van de beste jonge drummers in België. Hij heeft een droge, groovy sound die perfect met onze muziek spoot. Hij speelt heel direct en betrokken. Hij kijkt je in de ogen, snapt meteen waar

je heen wil en speelt daar op in. Tenslotte heeft hij, zeker voor zijn jonge leeftijd, al een heel herkenbaar en persoonlijk geluid ontwikkeld.

Waarom heb je voor de veeleisende bezetting van het trio gekozen?

Er ontbreekt inderdaad een harmonisch in-

foto: © Jos Knaepen

Steven Delannoye

Steven Delannoye:

“Door het aftasten van allerlei pistes, vind je uiteindelijk je eigen stem.”

een cd met muziek die ze graag hoort. Daarop heb ik bijvoorbeeld een rockgroep als **Sigur Rós** ontdekt. In dat soort muziek hoor je echt de leegte van de IJslandse vlaktes. Dus, zonder het heel expliciet te maken, heeft Yannick ons trio wel degelijk een zeer bijzondere richting uitgestuurd.

Steven Delannoye:

“In de naakte bezetting van dit trio kan je alle klankkleuren van je instrument ten volle uitspelen.”

Steven Delannoye Trio met op contrabas Yannick Peeters (midden) en drums Lionel Beuvs (rechts)

strument, zoals een gitaar of een piano dat alle leemtes mooi kan opvullen. Maar in de naakte bezetting van dit trio kan je alle klankkleuren van je instrument ten volle uitspelen. Het geeft je veel vrijheid om te experimenteren. Ook een drummer kan creatiever spelen. Hij kan schilderen met zijn cymbalen wanneer de anderen ritmische patronen spelen of omgekeerd. Bovendien ontstaat er een heel directe communicatie tussen drie mensen. Hoe meer mensen je groep telt, hoe meer afspraken er moeten gemaakt worden. Met zijn drieën gebeurt alles heel natuurlijk.

Deze bezetting doet me onwillekeurig denken aan een aantal bekende saxofoontrios van dit moment; die van Mark Turner, Joshua Redman of Branford Marsalis.

De groep van **Joshua Redman** is meer rechttoerechtaan, durft ook nog eens lekker *old school* te swingen. Het Fly trio met **Mark Turner**, maakt veel meer beredeneerde, cerebrale muziek. Daar vind ik mezelf eerder in terug. Natuurlijk zullen er dus invloeden doorsijpelen. Maar ik bestudeer intens de muziek van de muzikanten die degenen die je net noemt op hun beurt hebben beïnvloed. Bijvoorbeeld, via **Branford Marsalis** heb ik pas goed en wel **Sonny Rollins** en **Ben Webster** ontdekt. Door naar Mark Turner te luisteren, ben ik dan weer in de razend interessante muziek van **Lennie Tristano**, **Lee Konitz** en **Warne Marsh** gedoken. Als je met die achtergrondkennis gaat luisteren, dan merk je dat Mark Turner vooral in het begin in feite hard geïnspireerd was door Marsh.

Als muzikant gebruik je doorgewoond allerlei invloeden zoals die je het beste uitkomen. Door het aftasten van allerlei pistes, vind je uiteindelijk je eigen stem. De hele kwestie van 'wie klinkt als wie' en 'wie beïnvloedt wie' is best interessant, maar voer voor liefhebbers en critici. Als muzikant lig je daar niet zo wakker van.

Dré Pallemarts heeft de mix en mastering gedaan. Wat was zijn invloed op het resultaat?

Dré Pallemarts is een fantastische muzikant met een heel erg goede smaak. Hij is ondertussen ook een goede vriend geworden. Als oudleraar aan het Lemmens, heeft hij bovendien heel veel muzikale deuren voor me geopend. Zijn plaat *Pan Harmonie* is bij ons thuis een jaar lang dé referentie geweest. Ze is niet uit onze speler gekomen. Dré heeft ons trio heel erg gestimuleerd bij het maken van deze cd. Alleen al het idee dat hij er de eerste van de vier opnamedagen bij was, betekende een extra motivatie om ons uiterste best te doen. Achteraf heeft hij er ook voor gezorgd dat het resultaat heel evenwichtig en sprankelend klinkt. Zonder al te veel woorden, begreep hij direct waar we met de sound naartoe wilden.

Vanwaar komt die titel, Midnight Suite?

Het is een cd die zich het beste 's avonds laat beluisteren, met een goed glas wijn in je luie zetel. Het geheel ademt een nachtelijke sfeer uit. De plaat eindigt verrassend met het piepende geluid dat je vroeger ook hoorde wan-

neer na afloop van de uitzendingen op televisie op het testbeeld werd overgeschakeld. Dan wist je dat het tijd was om te gaan slapen. Die *ambiance nocturne* vind je ook terug in het ontwerp van de hoes, waarvoor de foto's 's nachts zijn genomen. Het is muziek die zich overigens op vele manieren laat beluisteren. Je kunt gewoon genieten van het pure, akoestische geluid van de instrumenten. Maar je kunt ook dieper in de muziek kruipen en je verliezen in het spel tussen improvisatie en compositie dat wij voortdurend spelen. Het is een relaxerende, interessante plaat die je idealiter volledig, als een suite, moet uitluisteren. Gelukkig duurt ze ook niet té lang. (lacht)

Welke ambities heb je met dit trio? Kijk je over onze landsgrenzen heen?

Natuurlijk wil ik zoveel mogelijk spelen met het trio, in binnen- én buitenland. Zolang er maar veel muziek om handen blijft en zolang we blijven evolueren. Met deze cd hebben we een ideaal visitekaartje, maar het hoeven niet steeds dergelijke grote producties te zijn. En dichter bij de toekomst, speel ik samen met mijn broer **Peter** en zijn spitsbroeder, drummer **Toni Vitacolonna**, in hun *DelVitaGroup*. We gaan samen op JazzLab Series tournee met de Nederlandse trompettist **Eric Vloeimans**. Dat is alweer een heel ander soort jazz. Het wordt een echte West-Vlaamse reünie waar ik heel erg naar uitkijk!

Meer info: www.stevendelannoye.com

Jean-Paul Estiévenart

“De muziek die ik schrijf hou ik open voor improvisatie”

Patrick Bivort

Jean-Paul Estiévenart (Mons 14 maart 1985) won in 2006 de Django d'or Jong Talent. Zijn 4in1-kwartet had hij een jaar ervoor opgericht. Estiévenart wou duidelijk maken dat het een echte groep is en dat het accent op het groepsgeluid ligt. Zopas verscheen zijn debuut-cd met als titel de groepsnaam **4in1** met Estiévenart (t), **Lorenzo Di Maio** (g), **Samuel Gerstmans** (cb) en **Toon Van Dionant** (d).

Daarnaast speelt de trompettist in andere projecten: **Ewout Pierreux Quintet**, de **International Quintet** met de Italiaanse pianist **Nicola Andrioli**, de **Jazz Station Big Band** o.l.v. **Michel Paré**, het **Tuesday Night Orchestra**, **Marockin Brass**, **Cannonball Adderley Project**, **Collapse**, een duo met **Eve Beuvens**, **Al Orkestra**, een project van **Joe Higham** met een mengeling van balkan muziek, rock en jazz maar ook **The Wrong Object**, een jazzrock project met invloeden van **Frank Zappa**.

J-P Estiévenart: Er zijn nogal wat muzikanten in mijn familie en door mijn grootvader, die trompet speelde, heb ik jazz leren kennen en voor dat instrument gekozen. Hij heeft me twee jaar les gegeven. Daarna volgde ik klassieke muziekstudies – o.a. bij de trompettist **Jacques Hasveld** – op de Academie van Saint Ghislain. Tegelijkertijd wou ik toch ook wat van jazz opsteken en sloeg daarvoor al eens de klassieke lessen over. Toen kwam **Fred Delplanq** die me jazz vanuit een andere hoek deed ontdekken. Hij bracht me de basis bij en hielp me ook in de moeilijke momenten van het leven. Dat ik vandaag jazz speel, is volledig aan hem te danken. Omdat ik me technisch toch wou vervolmaken, bleef ik de klassieke opleiding volgen. Ik blijf klassieke muziek koesteren, maar mijn passie gaat toch uit naar de jazz. Toen ik **Miles Davis** ontdekte, was ik overonderd. Ik was me niet bewust dat je zo muziek kon spelen.

Wanneer hebt u Miles ontdekt?

Dat was op 16-jarige leeftijd met het album *Kind of Blue*. Al vond ik het toen wat te modern voor mij, ik was eerder verrast door het album *Sketches of Spain*. Het trompetspel van Miles en de orkestarrangementen lieten een sterke indruk na. Met Fred kwam ik geregeld in de jazzclub Kfée in Mons. Daar ben ik dan elke maandag gaan jams spelen. Ik wou naar het conservatorium, maar mijn diploma houtbewerking volstond helaas niet om toegelaten te worden. Dan ben ik met Fred maar verder gaan jammen in de Sounds en Arts-o-Base. Daar heb ik geweldige

muzikanten ontmoet. Die hadden daarom ook geen opleiding genoten. Ik ben dan zelf maar gaan cursussen doornemen, transcripties gaan maken en op piano harmonie studeren. En de praktijk heb ik dan met Fred, **Fabrice Alleman**, **François Descamps** beoefend.

Mentens, Kris Duerinckx en **Sabin Todorov**.

Nu luister ik vooral naar **Wynton Marsalis**, maar dan wel de periode 1985-87 met **Bob Hurst**, **Jeff 'Tain' Watts** en **Marcus Roberts**. Die muziek combineert een indrukwekkend technische beheersing met een goed gevoel. En wat een sound!

Ook het heel persoonlijk geluid van **Tomasz Stanko** spreekt me aan. Met de saxofonist **Robin Verheyen** heb ik dan weer nieuwe dingen ontdekt. Ik was net grondig hardbop aan het verkennen toen ik hem ontmoette. Hij heeft me overtuigd mijn eigen weg te gaan.

Wat was beslissend in de keuze tussen klassieke muziek en jazz? Wat is jazz voor u?

De groove, de swing en de ongelofelijke rijkdom van de muziek heeft me tot jazz aangetrokken. Swing fascineert me en ook elementen van funk. Ik denk dat ik altijd al muziek heb willen spelen die de mensen doet dansen. Daarbovenop komt de improvisatie en de manier waarop jazzartiesten met elkaar musiceren.

Wat kun je ons vertellen over uw eigen kwartet 4in1?

Dit project is vier jaar geleden ontstaan, toen Lorenzo Di Maio en ik in Brussel belandden.

Ik heb toen **Ben Ramos** opgebeld waarmee ik enkele gigs had gespeeld. Toon Van Dionant heb ik ontmoet dankzij **Steven Delannoye**. Die had me gecontacteerd om de trompettist in zijn sextet te vervangen. Na enkele maanden lukte

het niet meer voor Ben met ons te spelen. Toen heb ik Sam Gerstmans, die ik al lang kende, gevraagd om hem te vervangen. Omdat we nu al 4 jaar samen repeteren, spelen en vooral ons amuseren, is er een groepsgeluid ontstaan. Vandaar de naam 4in1.

De meeste composities zijn door jou voor de groep geschreven, hoe breng je dit over bij de andere groepsleden van 4in1?

De muziek die ik schrijf hou ik open voor improvisatie. Die kan dus alle richtingen uit. Ofwel

Jean-Paul Estiévenart

foto: © Jos Knaepen

J-P Estiévenart:

“Ik denk dat ik altijd al muziek heb willen spelen die de mensen doet dansen.”

Waar haalde je de eerste inspiratie?

Op klassiek gebied heb ik veel naar **Maurice André** geluisterd. Mijn grootvader heeft me die leren kennen. In jazz luisterde ik eerst naar Miles en dan **Chet Baker**. Daarna heb ik **Freddie Hubbard** en **Woodie Shaw** ontdekt. Twee trompettisten die met veel energie maar tegelijk met heel veel gevoel spelen. Het was ook de periode dat ik zelf explosieve stukken verkoos. Vooral Shaw fascineerde me – hij was ook minder bekend – en hij was de inspiratie voor mijn eerste jazzgroep in 2004 met Fred Delplanq, **Chris**

Meer info: www.myspace.com/jeanpaulestievenart

Jean-Paul Estiévenart

spelen we in de geest van het thema ofwel is men vrij iets volledig anders te doen.

Wat waardeer je vooral bij de musici van *4ini*?

Bij Lorenzo is het zijn zoeken naar de klank en de natuurlijke groove. Bij Sam ook de klank en het gemak waarmee hij zich de muziek eigen maakt. Toon voor de ongelooflijke muzikaliteit, vanzelfsprekend de klank, en zijn muzikale intelligentie. En ik hou van ieder van hen om de

menselijkheid en eenvoud. Ik ben heel tevreden over de toewijding en het begrip dat de musici opbrengen voor mijn muziek.

Naast *4ini*, speel je ook in andere vrij uiteenlopende projecten. Is dat geen verspilling?

Integendeel! Ik denk dat het mijn oren scherpt en mijn spel verrijkt. Wanneer ik in een project speel, probeer ik me altijd te geven en echt in de muziek door te dringen.

Wie zijn uw favoriete musici?

Ik ga alleen nog levende muzikanten noemen, want anders zijn wij voor drie uren vertrokken...(lacht): Tom Harrell, Mark Turner, Bert Joris, Dré Pallemarts, Nicolas Thys, Ravi Coltrane, Dave Douglas, de Marsalis brothers, Brian Blade, Jim Black, Chris Speed, Tony Malaby, Kurt Rosenwinkel, Ralph Alessi, Bill Frisell, Wayne Shorter, Chris Cheek, Joe Lovano, Paul Motian, Cuong Vu en zoveel anderen...

Advertentie

CANDY DULFER

FUNKED UP & CHILLED OUT

WUBUW

CANDY DULFER

FUNKED UP & CHILLED OUT

Funked Up & Chilled Out Deluxe Luxury 2 Disc Edition

HUCD 3152 • Funked Up (1 CD)
HUCD 3152E • Funked Up & Chilled Out (2CD)

HEADS UP TELARC

CADENZA DISTRIBUTION

Jazz à Liège

2009

Bernard Lefevre

Pure jazzklasse!

Een maand vroeger dan vorig jaar vindt het festival Jazz à Liège op 8 en 9 mei in het Palais des Congrès plaats. Er zijn 24 concerten op twee dagen in de 5 zalen gepland. In de rand van het festival is er aandacht voor jazz in het stripverhaal (*Jazz et la BD*) met een expo rond de collectie BD Jazz (Nocturne), zoals die was te bewonderen op het jongste stripfestival van Saint Malo.

Naast een aantal internationale gasten van formaat heeft Jazz à Liège zijn programmering toegespitst op vooraanstaande jazzartiesten van bij ons. En ontbreekt ook het jong talent niet. In groep zullen 40 muzikanten van het Luikse conservatorium een concert verzorgen rond Amerikaanse standards.

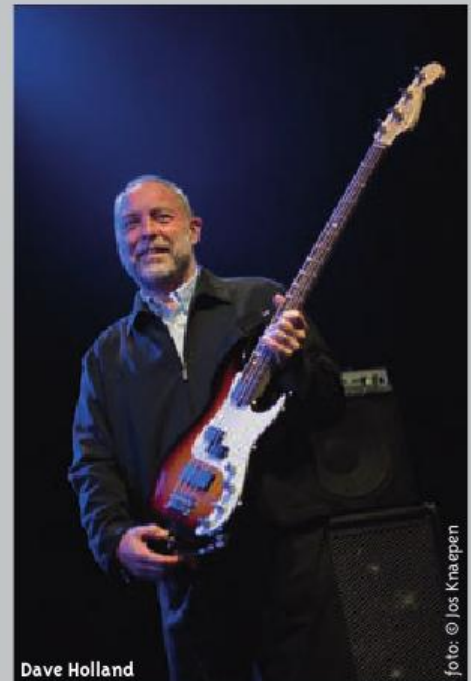
Met het **Dave Holland Quintet** pakt het festival uit met een absolute topact. Dave Holland, intussen 62, hoeft geen introductie meer, hij trad geregeld op in ons land. In de *Down Beat* Critics Poll kreeg hij de jongste jaren alle lof als beste jazzartiest en akoestische bassist en werden zijn albums en band geprezen. Vorig jaar verraste hij op het Gent Jazz Festival door elektrische bas te spelen in de band van Herbie Hancock, waarin ook saxofonist Chris Potter opviel. Die maakt sinds 2000 deel uit van het vertrouwde kwintet (in vervanging van Steve Wilson). Dat kwintet wordt als een van de beste 'small bands' in modern jazz beschouwd. Naast Holland en Potter zijn dus trombonist Robin Eubanks, vibrafonist

Steve Nelson en drummer Nate Smith (die sinds 2003 Billy Kilson vervangt) van de partij.

Andere grote namen op het programma: **Steve Grossman**, **Stacey Kent**, **Rabih Abou Khalil** met **Joachim Kuhn**, **Aldo Romano** met **Christine Laurent** (Django d'Or Frankrijk 2007). Ook **Baptiste Trotignon** is van de partij, hij heeft zonet een nieuwe cd uit met als gasten **Tom Harrell** en **Mark Turner** (zie cd rubriek), maar in Luik zal hij in trio optreden. Ten slotte willen we graag de aandacht vestigen op **China Moses**, de dochter van Dee Dee Bridgewater, die een tribuut-cd aan Dinah Washington uitbrengt (zie cd-rubriek).

Bij het afsluiten van deze editie was het volledig programma nog niet bevestigd.

Alleszins zijn vanuit de nationale scene het **Jacques Piroton Quartet** en het **Alleman-Rassinfosse-Neven Quintet** aangekondigd. Graag stellen we ze uitvoeriger voor in volgende kaderartikels.

Dave Holland

foto: © Jos Knaepen

Rassinfosse & Collard-Neven-Alleman-Desandre Navarre Quartet

Jean-Louis Rassinfosse

foto: © Jos Knaepen

In 2003 vormde **Jean-Louis Rassinfosse** met **Jean-Philippe Collard-Neven** een duo dat resulteerde in een eerste album *Regency's Nights* (2006). In 2007 volgde *Second Move*.

Twee musici die vanuit een heel andere wereld, jazz en hedendaagse muziek, elkaar hebben gevonden.

Jean-Louis Rassinfosse: "Ik heb niet het gevoel op een contrabas te spelen. Ik interesseer me vooral voor de melodie, en dan leef ik me in alsof ik een operazanger ben. Ik hou van lyrische stukken. Dat wil ik ook in mijn contrabasspel laten horen. Wat misschien niet klopt met de doorgaans begeleiderse rol van het instrument, maar ik hou nu eenmaal van een meer geprononceerder klankbeeld."

"**Jean-Philippe Collard-Neven** is een hedendaags pianist, die karig omgaat met noten. Ik ben net zo goed solist als in een concerto voor contrabas met pianobegeleiding. Hij heeft een bepaalde dynamiek, die je minder bij jazzpianisten treft. Dat geeft meer ruimte en nuances in ons duospel. We streven naar een evenwichtige uitwisseling. Vaak zoekt men in jazz naar een hiërarchie of wil vergelijkingen maken, daar hou ik niet van."

Of ze hun eigen composities spelen of covers ontleend aan filmtunes, het Franse chanson of jazz, in hun kamermuziek gaan ze op in een en dezelfde wereld.

Op Jazz à Liège zullen ze een kwartet vormen met **Fabrice Alleman** (s) en **Xavier Desandre Navarre** (perc).

Patrick Bivort

Concert Rassinfosse - Collard - Neven Quintet
zaterdag 9 mei om 19u in de zaal Dexia

Jacques Piroton

Jacques Piroton (Liège 1955) is als autodidact eind jaren 60 begonnen met de elektrische gitaar. De jongste jaren treedt Jacques Piroton op met het Kurt Van Herck trio, de groep Jazz me do, het kwartet van Guy Cabay, het Jean-Pierre Gebler Quintet, in duo met Jacques Stotzem, en het Sal La Rocca Quartet.

Een nieuwe cd *Parachute* is nu verschenen en met zijn nieuwe groep zal hij op Jazz à Liège dit repertoire voorstellen.

Kunt u ons uw nieuw kwartet voorstellen?

Eerst vormde ik met **Fabrice Alleman** een duo, alleen maar klarinet en akoestische gitaar. Daarna zochten we een ritmische uitbreiding. **Benoît Vanderstraeten** kende ik al van in de jaren 80 en **Jan de Haas** was een evidente keuze, omdat ik ook met hem vaak had gespeeld en hij met Benoît geregeld optreedt.

In welke musicale richting wilt u met hen evolueren?

Mijn motivatie was een wisselwerking tussen ons vier muzikaal te laten evolueren. Ik wilde eveneens meer uitgewerkte stukken schrijven. Ik denk vaak aan Frank Zappa of aan enkele belangrijke jazzrock groepen zoals King Crimson,... zonder jazzcomponisten te vergeten: Charlie Mingus, Hermeto Pascoal, Egberto Gismonti.

Bij wisselwerking gaat het meestal om vrij korte of eenvoudig thema's die min of meer aanleiding geven tot vrije improvisaties. Ik kan rekenen op de geweldige instrumen-

tale mogelijkheden van mijn drie vrienden. Bepaalde thema's of bepaalde wendingen werden uitdrukkelijk voor hen bedacht.

Waar haalde je de inspiratie voor Parachute? Van reizen? Ontmoetingen?...

Bepaalde stukken zijn al ouder (*The Cake, Parachute, Too Young*), andere recent en echt voor de groep geschreven (*K Dra, Primitive, Canicule*). Meestal componeer ik eerst de muziek en dan bedenk ik de titel. Een wolk, een persoon, een stad... vormen geen inspiratie voor de muziek, wel integendeel. Bepaalde muziek doet me dan wel denken aan een persoon, een ding, een situatie...

Op Jazz à Liège was je al geregeld te gast, wat vind je bijzonder aan het festival?

Zeker de Luikse vriendelijkheid! Al vele jaren woon ik niet meer in Luik en mis ik dat gevoel. Luik roept ook herinneringen op aan mijn eerste jazzconcerten met Jacques Pelzer.

Patrick Bivort

Jacques Piroton

foto: © Jos Knaepen

Concert Jacques Piroton Quartet

vrijdag 8 mei om 19u in de club van het festival Maison du Jazz

17/04 20.30 uur

Briskey

Isolde Lasoen (drums)
Tim Vandenberg (contrabas)
Sara Gillis (Fender Rhodes)
Bart Maris (trompet)
Nic Roseeuw (bas- en sopraansax)
Gert Keunen (sampling en elektronica)

01/05 20.30 uur

Misha Mengelberg - ICP Orchestra

Misha Mengelberg (piano)
Han Bennink (drums)
Michael Moore (klarinet & altsax)
Ab Baars (klarinet & tenorsax)
Tobias Delius (klarinet & tenorsax)
Ernst Glerum (contrabas)
Thomas Heberer (trompet)
Wolter Wierbos (trombone)
Mary Oliver (viool)
Tristan Honsinger (cello)

15/05 20.30 uur

Bennink / Borstlap / Glerum

Michiel Borstlap (piano)
Han Bennink (drums)
Ernst Glerum (contrabas)

12/06 20.30 uur

Brazzaville

Vincent Brijs (bariton- & altsax)
Andrew Claes (tenorsax)
Geert Hellings (gitaar)
Maarten Moesen (drums)
Nicolas Rombouts (bas)
Amel Serra (percussie)
Jan Willems (keyboards)

18/09 20.30 uur

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA

de Singer

Bavelstraat 35, 2310 Rijkevorsel

INFO & RESERVATIES

tel. 03 380 10 10 of

www.desinger.be

J/AZ

JAZZ IN ANTWERPEN.BE

APRIL - MEI - JUNI 2009

DESINGEL

Desguinlei 22
2018 Antwerpen
Tickets: 03 248 28 28
www.desingel.be

DE ROMA

Turnhoutsebaan 286
2140 Borgerhout
Tickets: 03 292 97 40
www.deroma.be

ARENBERGSCHOUBURG

Arenbergstraat 28
2000 Antwerpen
Tickets: 070 222 192
www.arenbergschouwborg.be

ZA 18 APRIL - 20:00 - DESINGEL

SLOTHAPPENING SAXONLY

Tribute to Urban Sax - 100 saxofonisten
Desperate for Sax - saxofoonsextet + dans + video
Champ d'Action & Stefan Prins - improvisaties + live electronics
The Beau Hunks - 9 vintage saxofoons

ZO 26 APRIL - 15:00 - DE ROMA

ZONDAG JAZZDAG II

LOUIS SCLAVIS - PIET VAN BOCKSTAL QUARTET

Louis Sclavis - klarinetten
Piet Van Bockstal - hobo
Thomas Dieltjens - piano
François Merville - percussie

BART VAN CAENEGEM'S TRONDLIN JAZZ TRIO

Bart Van Caenegem - pianoforte
Lode Mertens - trombone
Yannick Peeters - contrabas

ROBIN VERHEYEN INTERNATIONAL QUARTET

Robin Verheyen - saxen
Bill Carrothers - piano
Nic Thys - contrabas
Dré Pallemmaerts - drums

WO 29 APRIL - 20:15 - ARENBERGSCHOUBURG

FLAT EARTH SOCIETY

Presentatie 'Cheer me, perverts' - Crammed Discs

DO 30 APRIL - 19:30 - DESINGEL

DEDONDERDAGEN

TRIBE 3 X 2 IMPRO BATTLES

Pieter Thys/Elko Blijweert - gitaren
Tim Vets/Bert Bernaerts - electronics
Joris Vanvinckenroye /Edwin Vanvinckenroye - contrabas/ viool
+ video (Michiel Alberts)

DELVITAGROUP FEAT. ERIC VLOEIMANS

Peter Delannoye - trombone
Steven Delannoye - saxofoons
Bart Van Caenegem - piano
Janos Bruneel - contrabas
Toni Vitacolonna - drums
+ Eric Vloeimans - trompet

DO 7 MEI - 20:30 - DE ROMA

ALANO GUARIN TRIO

Alano Guarin - piano
Werner Lauscher - contrabas
Maarten Moesen - drums

TOMASZ STANKO QUARTET

Tomasz Stanko - trompet
Marcin Wasilewski - piano
Sławomir Kurkiewicz - contrabas
Michał Miskiewicz - drums

VR 15 MEI - 20:30 - DE ROMA

PASCAL SCHUMACHER QUARTET

Pascal Schumacher - vribrafoon
Franz von Chossy - piano
Christophe Devisscher - contrabas
Jens Dümpe - drums
Presentatie 'Here we gong' - Enja Records

ZO 17 MEI - 20:30 - DE ROMA

PAUL BLEY SOLO

WO 27 MEI - 20:00 - DESINGEL

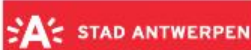
FLY

Mark Turner - tenorsax
Larry Grenadier - contrabas
Jeff Ballard - drums
Presentatie 'Sky & country' - ECM records

VR 19 JUNI 20:30 - DE ROMA

JEF NEVE TRIO

Jef Neve - piano
Piet Verbist - contrabas
Teun Verbruggen - drums

JAZZ-mozaïekjes

De **Vlaams-Brusselprijs** voor 2008 is uitgereikt aan de organisatoren van het folk- en jazz-festival **Brosella** dat elk jaar gespreid over twee dagen in het Brusselse Groentheater plaatsvindt. Henri Vandenberghe, bezieler van de Brusselse muziekorganisatie Brosella, mocht de cheque ter waarde van 12.500 euro in ontvangst nemen. Brosella is onderscheiden voor het "creatieve, kwalitatieve muziekaanbod waarmee ze al 32 jaar lang op een unieke en inspirerende manier een ruim en divers publiek uit Vlaanderen en Brussel aanspreken."

De Duitse zangeres **Barbara Bürkle** heeft op 13 december 2008 in de AB de Brussels International Young Jazz Singers Competition, **Voices Now**, gewonnen. Ze ontving als eerste prijs 2.500 euro. De tweede prijs ging naar de Amerikaan Charles Turner (1.000 euro), en de derde prijs naar de Portugese Maria João Mendes (750 euro). Turner won ook de publieksprijs en de prijs van de stad Brussel. De drie laureaten werden gekozen uit 12 finalisten door een jury onder leiding van David Linx. In de jury zetelden naast de winnares van vorig jaar, Jihye Lee, nog Dani Klein, Denise Jannah en Isabelle Decallonne.
www.themusicvillage.com

De **VPRO/Boy Edgar Prijs 2009** is toegekend aan bassist en componist **Ernst Glerum**. De prijs, de belangrijkste in Nederland op het terrein van de jazz en geïmproviseerde muziek, bestaat uit een plastiek van Jan Wolkers en een geldbedrag van 12.500 euro. Glerum ontvangt de prijs op 11 mei 2009 tijdens een feestelijk programma in het Bimhuis te Amsterdam.

De jury noemt Glerum iemand die "over de laatste drie decennia als verbindend figuur een exemplarische rol in de Nederlandse jazz heeft vervuld. Die strekt tot voorbeeld en kan als inspiratie dienen voor verdere kruisbestuiving en wederzijdse voeding, en zo helpen bij het ontginnen van nieuw muzikaal terrein." De toekenning van de VPRO/Boy Edgar Prijs 2009 vindt plaats onder auspiciën van de VPRO en Muziek Centrum Nederland.
(nieuwsredactie JazzFlits)

foto: © Jos Knaepen

Ernst Glerum

Op de wedstrijd in onze vorige editie rond de 30ste verjaardag van het Igloo-label hebben twintig lezers correct geantwoord.

Het juiste antwoord op de vraag: *Hoeveel albums van de vibrafonist Pascal Schumacher verschenen op het label Igloo?* was natuurlijk 3 (drie). De winnaars ontvingen intussen een Igloo cd-sampler.

JAZZ AND BEYOND!

MISHA MENGELBERG & JEAN-YVES EVRARD

ZO 19 T/M DI 21.04

Twee monumenten uit de hedendaagse jazzscene: op drie concerten improviseren ze naar hartenlust in een tot salon omgetoverde Balzaal.

PAAVO / FLAT EARTH SOCIETY

CHEER ME, PERVERTS

DO 23.04

Bigband Flat Earth Society o.l.v. Peter Vermeersch stelt nieuw album voor: luide wilde passages afgewisseld met charmante catchy tunes. Het Zweedse Paavo brengt met veel vuur speelse en melodieuze jazz.

PAUL BLEY

VR 15.05

Pianist Paul Bley is al 50 jaar een monument in de freejazz. "Bley is een meester van de melodie, hij lijkt ze zomaar losjes uit de mouw te schudden. Maar hij versplintert ze ook graag en maakt er meerkleurige nummers van." (Karel Van Keymeulen, De Standaard)

INFO & TICKETS: T. 09 267 28 28 – WWW.VOORUIT.BE

► ► **Maria João Mendes** won op 8 februari het Jazz Vocalisten Concours 2009 in Zwolle. De jury preeft haar imponerende virtuositeit en timing, haar interessant en meeslepend repertoire en geweldige stem. Als tweede eindigde Sanem Kalfa, derde was Simin Tander.

Mendes ontving een geldprijs van 2.000 euro en kreeg een tournee aangeboden langs de Nederlandse theaters, georganiseerd door Stichting Jazz Impuls.

Hoewel de **Music Industry Awards (MIA)** vooral focussen op het populaire muziekgenre, wisten **Jef Neve** en **Lady Linn** toch als jazzmuzikanten op 6 februari een MIA-award in de wacht te slepen. Lady Linn versloeg verrassend in de categorie 'Solo Vrouw' Natalia, Kate Ryan en Sandrine. Jef Neve werd door de muzieksector verkozen als muzikant en liet Mauro Pawlowski, Ruben Block en Mario Goossens achter zich.

De **Grammy Awards** zijn op 8 februari voor de 51ste keer uitgereikt. In de categorie Jazz won als beste hedendaagse jazzalbum *Randy In Brazil* (Randy Brecker op Mama Records), als beste vocaal jazzalbum *Loverly* (Cassandra Wilson op Blue Note Records), als beste instrumentale jazzsolo *Be-Bop* met Terence Blanchard als solist, als beste instrumentaal jazzalbum *The New Crystal Silence* (Chick Corea en Gary Burton op Concord Records) en als beste grotere ensembles album *Monday Night Live At The Village Vanguard* (The Vanguard Jazz Orchestra op Planet Arts Recordings). De prijs voor beste Latin Jazz album ging naar *Song For Chico* (Arturo O'Farrill & The Afro-Latin Jazz Orchestra op Zoho).

Blue Note Records bestaat 70 jaar en werd begin 1939 als een klein onafhankelijk label opgericht door twee Duitse immigranten, Alfred Lion en Francis Wolff. Ondertussen is het label uitgegroeid tot één van de referenties in de jazzgeschiedenis. Van 27 januari tot eind februari kon je er niet omheen in The Big Apple. Het was ► ►

Openbloeiende melodieën

**Jazz
Lab
Series**

Wanneer u dit leest, zijn **Hamster Axis of the one-click Panther** al ver door hun JazzLab Series tournee heen. Deze jonge Antwerpse groep brengt een verfrissende mélange van vertrouwde ingrediënten en prikkelende persoonlijke toetsen. Inspiratie vinden ze bij de avontuurlijke 'jazz zonder vangnet' van Miles Davis, Wayne Shorter of Ornette Coleman. Waar ze toe in staat zijn, kon u al beleven tijdens het spetterende concert dat ze gaven op het vijftienjarige jubileumfeest van JazzLab Series in de Roma. Wij zien ze graag terugkeren.

In april nodigt **DelVitaGroup**, het sextet rond trombonist **Peter Delannoye** en drummer **Toni Vitacolonna**, de Nederlandse toptrompettist **Eric Vloeimans** uit. DelVitaGroup weet heerlijk ouderwets te swingen, maar houdt tegelijk de deur naar vrije improvisatie en naar modale jazz op een kier. Met Eric Vloeimans, die recent nog een tournee in duo met Bojan Z afwerkte, halen ze een van de mooiste hedendaagse jazzstilisten naar Vlaanderen. Vloeimans kan verbluffend snel en gearticuleerd

spelen, maar maakt vooral indruk door het gemak waarmee hij de hele jazztraditie naar zijn hand zet. Het muzikale huwelijk tussen deze twee belooft gensters te slaan.

In mei sluit het trio van **Alano Guarin**, studiegenoot en muzikale compagnon van Jef Neve, ons jubileumjaar af. Deze jonge Limburgse pianist met Italiaanse roots bewandelt samen met de Duitse bassist **Werner Lauscher** en drummer **Lieven Venken** een vermakelijk parcours langs zorgvuldig gekozen standards en lyrische originals. Af en toe krijgen ze hierbij gezelschap van trompettist **Carlo Nardoza**. *Profondo Blu*, Alano's debuut uit 2007, is een romantisch en ontspannend album dat dadelijk de harten van vele luisteraars veroverde. Het werd ook door de pers warm onthaald. Alano verstaat de kunst "om een melodie, hoe eenvoudig ook, in al haar schoonheid te laten openbloeien", liet dit blad vorig jaar nog optekenen. U zult het ons niet horen tegenspreken!

© JazzLab Series

Norma Winstone

Norma Winstone ontvangt de **jazz-ahead! Škoda Award 2009**, goed voor 15.000 euro, op 24 april in Bremen. Professor Ulrich Beckerhoff, artistiek directeur van jazzahead!, verwoordt het als volgt: "Norma Winstone is one of the really big jazz musicians, her impressive career has been ongoing for more than forty years. She enjoys supreme international recognition – from musicians and audiences as well as music critics. Her cooperation with numerous musicians from all over the world reads like a 'Who's Who' of the international jazz scene."

Winstone werd al eerder onderscheiden met een BBC Award in 2007.

Van 23 tot 26 april vindt overigens voor de vierde keer de **jazzahead! meeting** plaats in het Congressentrum in Bremen. Onder het motto *facetoface* is het een treffen van de jazzwereld.

www.jazzahead.de

DelVitaGroup en Eric Vloeimans

maart	Hamster Axis of the one-click Panther
april	DelVitaGroup, featuring Eric Vloeimans
mei	Alano Guarin Trio, met speciale gast Carlo Nardoza

De volledige kalender met concerten van JazzLab Series vindt u op www.jazzlabseries.be

► een invasie van Blue Note artiesten in de jazzclubs en concertzalen van Manhattan, o.a. het Lincoln Center.

Later zullen ook hier op de zomerfestivals een aantal festiviteiten plaats vinden. In een volgende editie verdiepen we ons in de Blue Note story. Zie ook de fotopagina (p. 20).

De Vlaamse drummer **Tuur Moens** (geboren in Duffel) is op zondag 22 maart jl. uitgeroepen tot winnaar van de **Erasmus Jazz Prijs 2009**. Deze prijs (€ 1000) is door de Stichting Vrienden van het Rotterdams Conservatorium geïnitieerd en wordt jaarlijks uitgereikt aan de beste jazzstudent. Moens, een veelbelovende student van de Rotterdam Jazz Academy, van het Rotterdams Conservatorium, blonk uit als drijvende kracht in zijn trio, waarin ook medefinalist Erman Dirikkan (g) speelde. Tuur Moens noemt als invloeden o.a. Hans van Oosterhout, Brian Blade, Jack DeJohnette, Tony Williams.

In **Flagey** werd in **Jazz on Screen** op 30 maart de film *Jef Neve, Rise and Shine* in avant-première vertoond. Deze tv-documentaire van 52 minuten over de Belgische jazzpianist en componist Jef Neve wordt in het voorjaar van 2009 op Canvas uitgezonden in een nieuwe reeks van 8 kunstenaarsportretten. De documentaire volgt hem op tournee in 2008, maar gaat ook terug naar zijn roots in het Lemmensinstituut en zijn heimat, waar het allemaal begon. (Prod. Flagey & VRT productiehuis Cultuur)

Nog in Flagey brengt **Jef Neve met het Brussels Philharmonic** onder leiding van Michel Tabachnik de creatie van zijn eigen Pianoconcerto op zaterdag 2 mei. www.flagey.be

De Kunsthamiora van het **Lemmensinstituut** is geassocieerd met de K.U.L. en reikt bachelor- en masterdiplomas in verschillende muziekdisciplines, ook in jazz en lichte muziek. Op 1 mei 2009 van 14 tot 21 uur is er een opendeurdag. Op 1 juli en 20 augustus zijn er artistieke toelatingsproeven. Het Lemmensinstituut vind je in de Herestraat 53, 3000 Leuven. Zie voor meer info www.lemmens.be

In Parijs vindt van 10 maart tot 28 juni 2009 in het **Musée du Quai Branly – Galerie Jardin** (37, Quai Branly 75007 Paris) een tentoonstelling plaats – **LE SIÈCLE DU JAZZ** – over 100 jaar jazz. De expositie bestaat uit zes chronologische delen: vóór 1917, Jazz Age in Amerika (1917-30), Harlem Renaissance (1917-36), Jazz Age in Europa (1917-30), Swing (1930-39), de oorlogsjaren (1939-45), Bebop (1945-60), West Coast Jazz (1949-60), Free Revolutie (1960-80), Hedendaagse jazz (1980-2002). Bij de tentoonstelling verschijnt een prachtige uitgave (zie afbeelding cover) www.quaibrantly.fr

Toots Thielemans en Miel Vanattenhoven

Flagey richt een festival in als eerbetoon aan Miel Vanattenhoven: **I'll remember April: Moments for Miel** op 23, 24 en 25 april. Op het programma: Louis Sclavis & Piet Van Bockstal, Josse De Pauw & Eric Thielemans, Fred Vanhove (sologpiano), Brussels Jazz Orchestra & Toots Thielemans, Kris Defoort, DJ Grazzhopa, Dino Saluzzi & Anja Lechner Ojos Negros. www.flagey.be

Podiumnieuws

In de **Hnita-Jazz Club** is op 22 april het Scott DuBois Quartet te gast. De band bestaat uit: Scott DuBois (g), Gebhard Ullmann (ts, ss, bcl), Thomas Morgan (b), Kersten Osgood (d). www.hnita-jazz.be

Donderdag 23 april is er in de grote zaal van het **Koninklijk Conservatorium** een uitzonderlijk concert met het trio van Fabien Degryse met bassist Bart Denolf en drummer Bruno Castellucci. Speciale gasten zijn John Ruocco op klarinet en Thibault Dille op accordeon. Voor sommige stukken komt er ook assistentie van een twintigkoppige klassieke bezetting o.l.v. Bart Bouckaert. Ook Peter Hertmans zou er zijn opwachting maken. Daarmee zijn de twee gitaarprofessoren van het Conservatorium voorgesteld.

In **Rataplán** viert trompettist Sam Vloemans zijn dertigste verjaardag en nodigt enkele vrienden uit op 'An evening with Sam' op 24 april. Zijn van de partij: Tom Verschoore (trombone, zang), Bart Oostindie (g, zang), Mike Roelofs (toetsen, zang), Steven Van Gool (b) en Ron Van Stratum (d, perc). Op 4 en 5 mei neemt het Peer Baierlein Quartet zijn nieuw album op. Na hun succesvolle debuut *Issues* en het vervolg *Open Questions* komen ze naar Rataplán voor de opname met live publiek (u dus!) van hun derde album *J=F*. Naast Peer Baierlein (t) bestaat het kwartet uit Ewout Pierreux (p, fender rhodes), Davide Petrocca (cb) en Yves Peeters (d). www.rataplánvzw.be

De Werf in Brugge richt nu jamsessies in, bedoeld voor iedereen die graag muziek speelt en de wereld van de jazz beter wil leren kennen. Deze jamsessies zijn gratis toegankelijk. Elke jam wordt geleid door een 'master of ceremony' en staat in een bepaald thema dat nader toegelicht wordt met beelden, opnames enz. Op maandag 13 april vindt de derde editie plaats geleid door pianist en docent Werner Meert. Voor deze editie wordt gewerkt rond de stroming van de hardbop, grootgebracht door jazzgrootheden als Art Blakey, Horace Silver, Cannonball Adderley, Donald Byrd, ... Het releaseconcert – W.E.R.F. cd *Live Chroma* – van het Erik Vermeulen Trio heeft plaats op 10 april. Op 18 april is de DelVitaGroup met Eric Vloeimans in het kader van de JazzLab series te gast. Info: www.dewerf.be

De **Jazz Club Houtum Street (Bremstraat 26 te Kasterlee)** ontvangt op 6 april het André Donni Quartet, op 4 mei het Bruce Adams Quartet, op 1 juni het Kristen Cornwell Quintet en op 6 juli Boogie Phil & The Rhythm Devils. www.houtumstreet.be

► ► Op 6 juni zal het **BJO** in Parijs optreden met **Maria Schneider** als gaste. Op het repertoire zal er oud en nieuw werk staan met o.a. enkele composities van haar Grammy album *Sky Blue*. www.brusselsjazzorchestra.be

In **Dinant** hebben de organisatoren van Dinant Jazz Nights onder het gelukkig gesternte van de Leffe-abdij een **nieuwe jazzclub L'F** geopend (rue Remy Himmer, 43). Rhoda Scott, David Linx, Steve Houben en Maxime Blesin verzorgden de openingsjamsessie op 7 maart. De club wil elke maand jonge jazzmuzikanten of groepen op tournee programmeren.

Op zaterdag 2 mei is er een Tribute to Chet Baker met het Greg Houben Kwartet feat. Micheline Pelzer, Quentin Liégeois, Bart De Nolf en op vrijdag 5 juni treedt het Pascal Mohy Trio op feat Sal La Rocca & Lieven Venken. Info en tickets: club@dinantjazznights.org

Zoals bekend zal Toots Thielemans dit jaar peter zijn van het Dinant Jazz Nights festival dat van 17 tot 20 juli in de tuinen van de Abdij van Leffe plaatsvindt. Op het festival wordt ook een wedstrijd voor jong jazztalent gehouden. www.dinantjazznights.org

In Parijs gaat het **Blue Note Records Festival 2009** van 30 maart tot 16 april door. Heel wat grote namen: Stacey Kent, Joe Lovano, Ron

Carter, Jacky Terrasson, Stefano di Battista, Raul Midon, Musica Nuda, Erik Truffaz, Lionel Loueke, Avishai Cohen, China Moses, Patricia Barber, ... www.bluenoterecordsfestival.fr

De tweede editie van **Jazz Vibes** vindt plaats op zaterdag 6 juni 2009 in Theater De Tamboer in Hoogeveen. Er is gekozen voor het thema Jazz & Words, een combinatie van jazz en aanverwante muziek en (gesproken) tekst. Op het programma drumnester John Engels, pianist Joost Swart, de Spaans/Drentse trompettist Eduardo Blanco en de Belgische bassist en Chet Baker-veteraan Jean-Louis Rassinfosse. In de themaprogrammering zijn vastgelegd: Fay Claassen en Ilja Reijngoud, Het Wisselend Toonwinkintet met Corrie van Binsbergen en schrijver Toon Tellegen, ster-in-wording Renske Taminiau, Groninger pianist en compositietalent Boelo Klat met Klatwerk3 en dichter Jan Glas, Drentse jazz van Martije Lubbers en Friese jazzy fado van Nynke Laverman. Verder wordt het middagprogramma evenals vorig jaar gevuld met workshops en masterclasses. www.jazzvibes.nl

Dit jaar vindt het **Amersfoort Jazz Festival** voor de dertigste keer plaats. Om dat luister bij te zetten worden vier internationaal bekende namen gecontracteerd. In ieder geval baritonsaxofonist Ronnie Cuber, het Jazz Orchestra of the Concert-

gebouw en zangeres Madeline Bell komen. Cuber wordt 'artist in residence' en treedt onder meer op met de plaatselijke bigband On the Move. Het festival is dit jaar op 8, 9 en 10 mei. Onder de vele tientallen artiesten bevinden zich zangeres Rita Reys, de Basily Boys en The Indian Connection van trompettiste Saskia Laroo. Ook Hans Dulfer komt weer. (nieuwsredactie JazzFlits). En Toots Thielemans is ook van de partij. www.keistadjazz.nl

Het Metropole Orkest o.l.v. Vince Mendoza is dit jaar de 'artist in residence' tijdens **The Hague Jazz**. Het orkest treedt op met onder anderen pianist Hank Jones (91). Op het programma staan ook trompettist Hugh Masekela en de zangeressen Dee Dee Bridgewater en Trijntje Oosterhuis. Enkele thema's in de programmering zijn *Jazz Made in Germany*, Zuid-Afrika en Blue Note Records 70. The Hague Jazz voltrekt zich 22 en 23 mei op twaalf podia in het Haagse World Forum. www.thehaguejazz.com (nieuwsredactie JazzFlits)

Het **Moers Festival** brengt van 29 mei tot en met 1 juni een vrij uniek jazzprogramma met o.a. Eivind Aarset Sonic Codex Orchestra, Wayne Horvitz 'Zony Mash' plus Horns, Marc Ribot's Ceramic Dog feat. Eszter Balint en vele anderen. www.moers-festival.de

De Roma beleeft zijn tweede **Zondag Jazzdag** op 26 april. Na talrijke filmmarathons en een eerste jazz 'triple bill' in februari 2008, wordt een programma met liefst 3 concerten van formaat voor de prijs van 1 aangeboden. Om 15u start Louis Sclavis met het Piet Van Bockstal Quartet, om 17u volgt het Bart Van Caenegem's Trondlin Jazz Trio met Lode Mertens op trombone en Yannick Peeters op bas, en om 20u besluit het Robin Verheyen International Quartet met Bill Carrothers (p), Dré

Pallemaerts (d) en Nic Thys (b). Nog in de Roma stelt Pascal Schumacher op 15 mei zijn vierde album – het eerste op Enja Records! – voor met zijn nieuw kwartet, waarin nu de Duitse pianist Franz van Chossy en verder contrabassist Christophe Devisscher en drummer Jens Düppe. Op 17 mei speelt Paul Bley solo. Al in de vroege jaren 50 speelde Paul Bley met de grootheden uit de jazz: Art Blakey, Charlie Parker, Lester Young en Ben Webster. Later maakte hij opnames met

Sonny Rollins en Coleman Hawkins. Hij was bij de eerste jazzmusici die experimenteerde met nieuwe toetsinstrumenten zoals de Moog. In de jaren 70 keerde Bley terug naar de piano. Zijn eerste soloplaat *Open, to Love* uit 1972 op het ECM-label maakte van hem een van de invloedrijkste pianisten in de jazzgeschiedenis. Na 35 jaar maakte Paul Bley opnieuw een solo album bij hetzelfde label, genaamd *Solo in Mondsee*. www.deroma.be

foto: © Jos Knaepen

Robin Verheyen International Quartet

Jazz Centrum Vlaanderen en Honky Tonk Dendermonde houden op zaterdag 9 mei en zondag 10 mei de **JazzBATTAKLANG**, het traditionele jazz- en bluesfestival over twee dagen in een kerk, een tent, in het jazzcentrum en in Honky Tonk. Het programma omvat gospel (met Norbert Detaeye), jeugdprojecten (o.a. film en bluesband), topbands uit het New Orleans circuit van Vlaanderen, expo, lezingen, bars en food. Dit alles verpakt op een gezellige 'festivalruimte', een kleine jazzsite met tijd zat om tussendoor te 'winkelen' langs platen- en infostandjes. De bezoeker betaalt voor alle concerten, workshops, lezingen en filmsessie amper 5 euro aan de kassa. Niet inbegrepen: het Jazzlab concert van Alano Guarin feat. Carlo Nardoza dat georganiseerd wordt i.s.m. cc Belgica (kaartenverkoop Belgica).

En als topact komt de wereldberoemde trompettist **Leroy Jones** uit New Orleans, die zal concineren voor de NOMA (New Orleans Musicians Aid) actie.

Leden van het jazzcentrum (lidgeld 5 euro) ontvangen de tweemaandelijks nieuwsbrief, krijgen een nieuwjaarsreceptie aangeboden en hebben gratis toegang (met lidkaart) voor JazzBATTAKLANG 2009 alsook andere activiteiten van JCV.

Info en volledig programma: www.jazzcentrumvlaanderen.be, Ilja De Neve 0496.48.12.21

Honky Tonk: www.honkytonk.be, Mon Heuvinck 0478.92.82.70

cc Belgica: www.ccbelgica.be, Secretariaat 052.20.26.26

► ► Het **Gent Jazz Festival** opent dit jaar op 8 juli met een 'Special Night', met niemand minder dan BB King. De absolute koning van de blues mag dan al decennialang meedraaien, hij geldt nog steeds als uithangbord van de bluesmuziek. Zaterdag 18 juli sluit sixties-icoon Marianne Faithfull de avond af. Het Richard Galliano All Star Quartet rondt het eerste festivalweekend af op zondag 12 juli, met Gonzalo Rubalcaba op piano, Richard Bona op bas en Clarence Penn op drums. Het Nathalie Lories Trio & Bert Joris with Strings opent overigens diezelfde concertavond. Binnenkort verschijnt een album rond dit nieuw project van Nathalie Lories op het W.E.R.F.-label. Verder nog op het programma: Fred Hersch Trio +2, Randy Weston African Rhythms, George Benson, Jamie Cullum, enz. Bender Banjax (winnaar Jong Jazztalent Gent 2008) en het Brussels Jazz Orchestra treden op 9 juli op. Het BJO brengt dan exclusief de nieuwe bigband composities van de finalisten van de 'Brussels Jazz Orchestra International Composition Contest 2009'. Na afloop maakt een professionele jury de winnaar bekend van deze 5e wedstrijdeditie.

Jong Jazztalent Gent, een initiatief van brouwerij Duvel Moortgat, zal vanaf dit jaar ook tijdens

het Gent Jazz Festival zelf plaatsvinden. Dit podium verhuist van het Duvel Droomschip in het Gentse stadscentrum naar een festivalcafé bij het festivalterrein. Deze concerten zijn gratis toegankelijk.

Gent Jazz Festival van 8 t/m 19 juli, Bijloke
Info & tickets: www.gentjazz.com

En dit nog...

Het **Brussels Jazz Orchestra (BJO)** bestrijdt voor de Raad van State een nieuw besluit van de Vlaamse regering over de subsidiëring van het BJO en andere muziekensembles.

Het bestreden besluit van 7 november vorig jaar, volgde op de vernietiging door de Raad van State in mei 2008 van een besluit van de Vlaamse regering uit 2002 over de verdeling van Vlaamse muzieksubsidies. Die vernietiging gebeurde op vraag van het BJO dat zich genoodzaakt ziet opnieuw naar de Raad van State te trekken.

"De Vlaamse regering volhardt blijkbaar in de boosheid. Want in het nieuwe besluit van 7 november 2008, wijzigt de Vlaamse overheid niets aan de motivering van de destijds toegekende subsidiebedragen. Meer nog, kennelijk

in strijd met het arrest van de Raad van State werkt ze precies de ongeldig verklaarde berekeningsmethode nog verder uit en gebruikt ze vervolgens de aldus verfijnde maar ongeldige berekeningsmethode om opnieuw tot eenzelfde verdeling van de subsidies aan BJO en alle andere muziekensembles te beslissen. Volstrekt onbegrijpelijk en onaantvaardbaar hoe de Vlaamse overheid op deze wijze een arrest van de Raad van State volkomen miskent en dus arbitrair en willekeurig subsidies lijkt te verdelen, te meer daar die berekeningsmethode op zich bovendien voor zeer veel kritiek vatbaar is", zegt Peter Luypaers, voorzitter van het BJO.

BEA (Belgian Entertainment Association, die de Belgische muziek-, video en game-industrie vertegenwoordigt) publiceert de cijfers van de **Belgische digitale muziekmarkt**. In 2008 kochten Belgische muzikliefhebbers online 5,7 miljoen singles en 480.000 albums, goed voor een omzet van 11,5 miljoen € (+ 26 %). De muziekbedrijven bieden digitale muziek aan via mobiele operatoren en businessmodellen gebaseerd op advertentie-inkomsten en inkomstenverdeling. Deze nieuwe exploitatievormen zorgen ervoor dat auteurs, artiesten en producenten worden vergoed voor hun werk. De Belgische digitale markt is in België dan ook gegroeid met 22,8 % tot een omzet van bijna 19 miljoen euro. Dat betekent dat het aandeel van de digitale markt boven de 10% zal liggen. Dit is een stijging in vergelijking met 2007, maar nog steeds minder dan het wereldgemiddelde (20%) en ver onder het niveau van landen zoals de VS (39%) en Japan (19%). www.belgianentertainment.be

De **Virgin Megastore** op Times Square in New York sluit in april de deuren. In omzet is de winkel de grootste platenzaak in de VS. Het is voor de eigenaren, twee onroerendgoedexploitanten, veel profijtlijker om de winkelruimte te verhuren.

De winkel heeft een geschatte jaarlijkse omzet van 55 miljoen dollar. De winst bedraagt ongeveer 6 miljoen dollar. Per vierkante meter betaalt Virgin zo'n 580 dollar huur. De marktprijs van een vierkante meter op de betreffende locatie is echter ongeveer 7.500 dollar. Er resteren na de sluiting nog negen Virgin Megastores in de VS, waarvan ook nog een in New York. Op Times Square wordt de plek van Virgin ingenomen door kledingzaak Forever21. (nieuwsredactie JazzFlits)

Dit jaar valt het doek voor de 56 vestigingen van cd-winkelketen **Van Leest**. De winkels komen in handen van Free Record Shop en het Belgische bedrijf Game Mania. Free Record Shop en Game Mania (sinds 2006 ook eigendom van Free Record Shop) toveren de Van Leest winkels om in speciaalzaken voor games. De cd verdwijnt naar de achtergrond. Naar verwachting is in september de overname een feit. De Van Leest winkels in zogenaamde shopformules, zoals in de Bijenkorf, blijven voorlopig gehandhaafd. (bron: Jazzenzo)

Kunstencentra Rataplan en De Werf in (jazz)werking bedreigd?

De beoordelingscommissie Kunstencentra heeft in een pre-advies negatief geoordeeld over de werking van de kunstencentra Rataplan en De Werf. Consternatie alom wat snel aanleiding gaf tot petitie en al gauw opgepikt werd door de nationale media die in alle verwarring lieten uitschijnen dat de jazzmuziek zou gediscrimineerd worden. Reden om één en ander te relativeren.

Rik Bevernage (Directeur De Werf): "Laat me eerst duidelijk stellen dat het om een pre-advies gaat van de beoordelingscommissie Kunstencentra. Dit is één van de 7 of 8 commissies die per deelgebied een oordeel uitspreken. Het gaat dus helemaal niet om de commissie muziek noch commissie theater. Van de commissie multidisciplinaire kunstencentra kregen Rataplan en De Werf het advies niet om bij te sturen maar om meteen de werking te stoppen. Dat kwam uiteraard hard aan. We hebben natuurlijk een formele tegenreactie ingediend en hopen dat de beoordelingscommissie op die basis haar advies bijstuurt. Maar tegelijk hebben we de kunstenaars waarvoor we werken gearmeerd.

De interpretatie die we trachten te distilleren uit het vaag en kort advies, is dat de historische rol die De Werf in de jazz heeft gespeeld voorbij is en door andere organisaties is overgenomen. Maar dat is uiteraard helemaal niet het geval. Integendeel, zie maar naar het label, de vele concerten, het festival, enz. En we juichen alleen maar toe dat er nog andere organisaties zijn, we willen ze graag motiveren om jazz te programmeren. Ook wordt het teksttheater als niet meer hedendaags beoordeeld, maar dat doet hier minder ter zake.

Rik Bevernage

foto: © Jos Knaepen

De commissie heeft beide centra zwaar onderschat. Het publiek reageerde massaal op onze petitie. Liefst 8.000 handtekeningen hebben we tot op heden (18 februari) verzameld en we ontvingen zo'n 400 brieven waarmee muzikanten, zowel uit België als vanuit de hele wereld, hun steun betuigen. Het is ook opval-

lend dat de jonge generatie jazzmuzikanten een gedegen pleidooi houdt voor een organisatie als De Werf.

Het is overdreven te stellen dat de jazz bedreigd wordt door het beleid van de Vlaamse Gemeenschap. Er wordt in de media in deze context verwezen naar het rapport van Simon Korteweg. En al gauw veralgemeent men dat jazzmuziek gediscrimineerd wordt binnen de commissie muziek. Dat is een heel andere discussie. Ik vind ook dat er een historische achterstelling is, maar moet als lid van de commissie muziek formeel getuigen dat er helemaal geen discriminatie is naar de beoordeling van jazzinitiatieven. De inhaalbeweging moet eerst en vooral op het veld worden opgestart, pas daarna kunnen de subsidies verder stimulerend werken. Je kan nu eenmaal geen ensembles of organisaties subsidiëren die niet bestaan. En natuurlijk is het probleem vandaag ook die van een economische realiteit, er is weinig geld, weinig ruimte dus voor nieuwe initiatieven.

Als u deze uitgave in handen heeft, zijn er misschien ontwikkelingen waar we nu geen zicht op hebben, maar we zullen beslist na het verdict in april op deze zaken terugkomen.

Wilt u meer weten?
 → www.muziekmozaiek.be

Wilt u meer weten over onze activiteiten en/of de werking van folk en jazz bij Muziekmozaïek, surf dan naar www.muziekmozaiek.be

Ravi Coltrane

Blue Note Records heeft voor zijn 70 jarig bestaan een All-Star gelegenheidsband samengesteld die een cd uitbrengt (zie cd-rubriek) en op tournee gaat. The Blue Note 7, onder muzikale leiding van **Bill Charlap** (p), bestaat uit **Ravi Coltrane** (ts), **Nicholas Payton** (t), **Steve Wilson** (as, fl), **Peter Bernstein** (g), **Peter Washington** (b) en **Lewis Nash** (d).

foto: Jos L.Knaepen

ethias PRESENTS

GENT JAZZ FESTIVAL

gentjazz.com

8-19 juli '09 Bijloke

Fred Hersch Trio + 2

RICHARD GALLIANO ALL STAR QUARTET

Randy Weston African Rhythms

SING THE TRUTH
NINA SIMONE TRIBUTE
FEAT. DIANNE REEVES, LIZZ WRIGHT

Cristian Scott

Yaron Herman Trio

GEORGE BENSON

Aka Moon

JAMIE CULLUM

Joe Jackson

BB KING

TICKETS: FNAC, UITBUREAU & GENTJAZZ.COM

NIEUW GENT JAZZ FESTIVALCAFÉ

Elke festivaldag vanaf 12u 's middags. Met gratis concerten Jong Jazztalent Gent.

Gratis toegang!

FOCUS
Knack
www.knack.be

Duvel

JACOB'S CREEK
AUSTRALIAN WOODS

FLUXYS
BEELDING WAT JE VERHAAGT

Subito!

Panasonic
Ideas for life

RADIO 1

NH
HOTELS

dS De
Standaard

STAD GENT

Provincie
Oost-Vlaanderen

Mit eren van de
Vlaamse overheid

zoo/magazines

Jazz

passe-partout

mm
muzikmozaiek

AVS

LIJN
COM.

Jazzfestivals 2009

België-Nederland

Datum en plaats	Details	Locatie	Enkele artiesten	Info
april				
23-24-25/4 Brussel	I'll Remember April: Moments For Miel Herdenkingsfestival Miel Vanattenhoven	Flagey	Fred Van Hove, BJO/Toots Thielemans, Kris Defoort, e.a.	www.flagey.be
26/4 Borgerhout	Zondag Jazzdag	De Roma	Louis Sclavis-Piet Van Bockstal, Robin Verheyen Int'l Quartet	www.deroma.be
mei				
8-9/5 Liège	Jazz à Liège	Palais des Congrès	Dave Holland, Stacey Kent, Rabih Abou-Khalil, Jacques Piroton, e.a.	www.jazzaliege.be
8-9-10/5 Amersfoort	Amersfoort Jazz Festival	Diverse locaties	Toots Thielemans, Rita Reys, Jazz Orchestra of the Concertgebouw & Madeline Bell, Ronnie Cuber, Hans Dulfer e.a.	www.keistadjazz.nl
9-10/5 Dendermonde	JazzBATAKLANG	Jazz Centrum Vlaanderen & Honky Tonk	Fondy Riverside Bullet Band met Leroy Jones, New Orleans Roof Jazzmen met Leroy Jones, Alana Gruarin feat. Carlo Nardozza, Norbert Detaye.	www.honkytonk.be
16-17/5 Liberchies	Django à Liberchies	Place Communale, Pont-à-Celles	Le Bal tabarin, Jazz Sweet Jazz, Philip Catherine trio met Alexandre Cavalière en Quentin Liégeois, Le Nouveau Trio Gitan van Christian Escoudé met David Reinhardt en Jean-Baptiste Laya.	www.django-liberchies.be
8/5	Bilzen Jazz feat. Toots Thielemans	cc De Kimpel Bilzen	Toots Thielemans (hca), Heyn Van de Geyn (cb), Karel Boehlee (p), Dré Pallemarts (d)	www.dekimpel.be
21-24/5 Breda	Breda Jazz Festival	Breda centrum	Traditionele jazz	www.bredajazzfestival.nl
22-23/5 Den Haag	The Hague Festival	Haagse World Forum	Vince Mendoza/Metropole Orkest, Hank Jones, Dee Dee Bridgewater, Trijntje Oosterhuis, e.a.	www.thehaguejazz.com
29-30-31/5 Brussel	Brussels Jazz Marathon	Brussel Grote Markt-Zavel-St. Katelijneplein en andere locaties		www.brusselsjazzmarathon.be
juni				
6/6 Hoogeveen	Jazz Vibes	Theater De Tamboer	Jean-Louis Rassinfosse, John Engels, Fay Claasen, Joost Swart e.a.	www.jazzvibes.nl
juli				
8-19/7 Gent	Gent Jazz festival	De Bijloke Gent	8 juli: B.B. King Nathalie Lories Trio & Bert Joris with Strings, BJO, Richard Galiano All Star Quartet, Marianne Faithfull	www.gentjazz.com
10-12/7 Rotterdam	North Sea Jazz Festival	Ahoy		www.northseajazz.com
11-12/7 Brussel	Brosella Folk & Jazz	Groentheater (Atomium)		www.brosella.be
18-20/7 Dinant	Dinant Jazz Nights	Parc Saint Norbert - Place de l'Abbaye de Leffe	Peter van het Festival: Toots Thielemans	www.dinantjazznights.org
augustus				
7-8-9/8 Sterpigny-Gouvy	Gouvy Jazz & Blues Festival	Ferme Madelonne - Sterpigny	Krzysztof Urbanski MidWest Quartet (winnaar Jazz Hoeilaart 2008), Robert Jeanne Quartet, Tom Harrell Quintet	www.gouvy.eu/jazz&blues
Begin aug. Assenede	Jazzenede	Assenede		www.jazzenede.be
14-15-16/8 Rossignol-Tintigny	Gaume Jazz Festival	Rossignol		www.guame-jazz.be
13-16/8 Antwerpen	Jazz Middelheim	Park Den Brandt - Wilrijk	Toots Thielemans	www.jazzmiddelheim.be
28-30/8 Gent	Jazz in't Park	Zuidpark		www.gent.be
september				
4-6/9 Gent	Jazz in't Park	Zuidpark		www.gent.be
Midden sept. Verviers	Jazz à Verviers	Theater en andere locaties		www.jazzaverviers.be
20/9 Mechelen	Jazz at Home	Diverse locaties		www.jazzathome.be
24-26/9 Hoeilaart	Jazz Hoeilaart	Gc De Bosuil Jezus-Eik	Jack van Poll/Bart Van Caenegem/Jef Neve/Ewout Pierreux, Hijaz, Cintia Rodriguez e.a.	www.jazzhoeilaart.be
november				
Midden nov. Genk	Motives Festival	Casino Modern		www.motivesfestival.com

Ben Webster 100

Tenorsaxofonist **Ben Webster** zou op 27 maart 2009 honderd jaar zijn geworden. Zijn eerste biografie, de Nederlander Jeroen de Valk, blikt nog eens terug op een leven vol ups en downs. *“Zelden werd perfectie in de jazz zo terloops bereikt.”*

Lezers van **Jazzmozaïek** die vóór 1973 al naar onze favoriete muziek luisterden, zullen hem vast wel eens in levenden lijve hebben aanschouwd: **Ben Webster**. Een zwaar-gebouwde man van gemiddelde lengte met uitpuilende ogen, een dun snorretje en een verder vrijwel kaal hoofd.

Hij blies op zijn antieke tenorsaxofoon – een Selmer uit 1938 – en deed dat bij voorkeur zittend, omdat zijn benen die kolossale romp niet meer konden torsen. Maar zodra hij het mondstuk aan zijn lippen zette, waren alle oren gespist en alle ogen op hem gericht.

Zijn spel bestond (als dat van **Chet Baker**, nog

een blazer die er gemakshalve maar bij ging zitten) vooral uit sound, timing, melodie en stilttes. In de gemiddelde en langzame tempo's waarin hij zich het meest op zijn gemak voelde, had hij een ontspannen timing en een direct herkenbaar, sensueel geluid.

Zijn handelsmerk was de valse lucht, die zich

Ben Webster Paradiso 1969

foto: © Pieter Boersma - <http://pieterboersmaphotography.com>

met zijn toon vermengde. Soms, in het lage register, was er vrijwel geen toon meer en hoorde je bijna alleen nog maar adem. Op zulke momenten leek het of hij een geliefde iets in het oor fluisterde.

Hoewel hij een rauw, schurend timbre tot zijn beschikking had waarmee hij de snellere stukken doeltreffend te lijf kon gaan, was hij op zijn best in ballads. Hij speelde ze vaak op dezelfde manier, maar zijn inzet was er niet minder om. Onder gunstige omstandigheden musiceerde hij bijna tot op het laatst met een indrukwekkende overgave.

Ballads

Webster was geen groot avonturier; in ieder geval niet als je hem vergelijkt met de andere grote tenoren van zijn generatie: **Coleman Hawkins** en **Lester Young**.

Webster – aanvankelijk stride-pianist – begon als volgeling van Hawkins en werd pas rond zijn dertigste, in de tijd dat hij toetrad tot de band van **Duke Ellington**, een markante muzikale persoonlijkheid. Hij deed er daarna nog een jaar of tien over om zijn definitieve stijl te vinden. In deze jaren ontwikkelde hij een vrij klein arsenaal van licks waar hij gaarne op terugviel.

Zijn muzikale ontwikkeling stagneerde min of meer in zijn Europese periode. Die ging van start in 1964 met een engagement in Ronnie Scott's (Londen) en eindigde met Websters overlijden op 64-jarige leeftijd in 1973 in Amsterdam. In de tussenliggende jaren – Ben woonde meestal in Amsterdam en Kopenhagen – veranderde hij geleidelijk van een improvisator in een uitvoerder van zijn eigen muziek.

Hij beperkte zijn repertoire, zijn ballads kregen de vorm van een standaardvertolking, en in het vlottere werk nam hij op mindere avonden twee, drie chorussen, waarna de begeleiders veel tijd moesten opvullen zodat hij weer op adem kon komen. Drankgebruik had zijn speelconditie danig aangetast.

Met wat vindingrijkheid was hij echter ook in deze tijd tot frisser spel aan te zetten. Dat bleek bij de opnamen voor de plaat *Ben op zijn Best*. Hij speelde toen – domweg om copyrightredenen overigens – vooral *traditionals*, wat tot gevolg had dat hij even van zijn ijzeren repertoire afweek en onder meer een gedenkwaardige *Nobody Knows The Trouble I've Seen* opnam.

Deze plaat werd kort na zijn overlijden heruitgegeven als de lp *I Remember Ben* (RCA) en zou nooit op cd verschijnen. Daarentegen beleefde wel het plaatje *At Ease*, waarop Ben moest zien samen te werken met het stunte-

lende amateurtrio van pianist **Frans Wieringa**, een uitgave in het cd-tijdperk; het werd opgenomen in de dubbel-cd *The Holland Sessions* (Blue Note).

Gelukkig leverde het Europese verblijf heel wat luisterwaardig materiaal op; in ieder geval in de vorm van een serie live-opnamen met de geëmigreerde Amerikaan **Kenny Drew** (piano) en twee jonge Denen: **Niels-Henning Ørsted Pedersen** (bas) en **Alex Riel** (drums). Van deze samenwerking kan worden genoten dankzij onder meer *Gone With The Wind*, *Stormy Weather* en *There Is No Greater Love* (Black Lion).

Melodisch solist

Tot de vroege hoogtepunten behoort in ieder geval zijn werk met Ellington. Webster speelde in diens bigband – korte dienstverbanden van eerdere en latere data even buiten beschouwing gelaten – van 1940 tot 1943. Het orkest had in die jaren een absolute topbezetting met onder anderen zijn maatje **Jimmie Blanton** op bas.

Een boxje met drie cd's heet dan ook *The Blanton-Webster Band* (Bluebird). Door het Hawkins-geluid heen werd geleidelijk zijn eigen klank hoorbaar. Hawkins' timbre was stoer, straalde autoriteit uit; dat van Webster was zachtzinniger en warmer. Hij leerde om net als **Johnny Hodges**, Ellingtons eerste alt-saxofonist, van onderaf naar een noot toe te glijden.

Ook de invloed van Hodges' zangerige voordracht begon zich te manifesteren. In ballads als *Until Tonight* en *I Hear A Rhapsody* is een mengeling te horen van Hodges-trekjes, Websters latere stijl en nog maar een kleine dosis Hawkins-invloeden.

Webster ging minder en minder noten spelen. Hij werd meer en meer een melodische solist. Hij dacht 'horizontaal', in frases dus, in plaats van als een 'verticale' blazer alle akkoordovergangen door te spelen.

Ook werd zijn vormgevoel sterker. Hawkins had wel eens moeite zijn solo's tot een bevredigend einde te brengen. Websters beste improvisaties klinken echter als composities. Zijn solo in *Cotton Tail* – Websters huzarenstukje uit deze Ellington-jaren – bevestigt dit. Iedere frase komt op de juiste plaats, er is geen noot te veel, de opbouw is vlekkeloos en het begin- en eindpunt liggen onwrikbaar vast.

Er viel eigenlijk niets te verbeteren aan deze solo, en het was dan ook niet zo heel verwonderlijk dat Webster dit meesterwerk sindsdien noot voor noot (poogde) te herhalen. Mede omdat het publiek dat op den duur van hem verwachtte.

Oscar

Na het vertrek bij Ellington begon Webster voor zichzelf, aanvankelijk in de bloeiperiode van 52nd Street. Later trok hij in bij zijn oudtante en zijn moeder in zijn geboortestad Kansas City, en vervolgens verhuisde hij met hen naar Los Angeles. In de laatste jaren vóór zijn vertrek naar Europa pendelde hij wat doelloos heen en weer tussen het jazzcentrum New York en LA, waar zijn moeder en zijn oudtante hem nog altijd als een kleine jongen verwendeten.

Een opvliegend karakter, hoge salariseisen, een geringe zelfredzaamheid en de snelle op-eenvolging van trends in de jazz maakten dat hij niet altijd even goed aan de bak kwam. De redder in de nood was **Norman Granz**, vermaard impresario en platenbaas.

Granz bleef zich inzetten voor musici van de swinggeneratie, ook toen zij tijdelijk uit de mode raakten. Hij nam Webster mee bij zijn lucratieve jamsessies in concertvorm – *Jazz At The Philharmonic*, inderdaad – en leidde veel vruchtbare plaatopnamen voor zijn label Verve.

Met recht klassiek werden twee platen met **Oscar Peterson**: *Soulville* en *Meets Oscar Peterson* (Verve). De pianist fungeerde met onder anderen bassist **Ray Brown** als een stel perfecte butlers: ze hielden zich gediensig op de achtergrond, maar stapten direct naar voren als ze nodig waren.

Webster, geciteerd in de hoestekst van *Blues for Basie* (onder leiding van Harry Edison, ook al op Verve): "Er zijn pianisten die je in de weg zitten, maar Oscar doet dat nooit en ik hoef mij dan ook nergens zorgen om te maken. Een van de dingen die ik in hem waardeer is: hij kan heel druk doen als hij soleert, maar als jij aan de beurt bent, speelt hij helemaal voor jou."

Zelden werd perfectie in de jazz zo terloops bereikt.

Jeroen de Valk (www.jeroendevalk.nl) is de auteur van de Webster-biografie *In A Mellow Tone* (Van Gennep, 1992), waarvan tevens een Amerikaanse editie verscheen: *His Life and Music* (Berkeley Hills Books, 2001). Beide boeken zijn alleen nog antiquarisch verkrijgbaar. Enkele passages uit dit artikel werden uit de Nederlandse editie gelicht. De Valk publiceerde tevens een in vier talen verschenen biografie van Chet Baker: *Herinneringen aan een Lyrisch Trompettist*. Een drastisch uitgebreide en geactualiseerde editie hiervan verscheen eind 2007 bij Van Gennep. In april 2009 verschijnt bij dezelfde uitgeverij *Go Man, Go!*, een bundel met reportages en ontmoetingen met jazzlegendes.

JAZZ IN DE WARANDE

vrijdag 3 april

NARCISSUS QUARTET - ROBIN VERHEYEN

zondag 24 mei

BRANFORD MARSALIS

DE WARANDE TURNHOUT
INFO&TICKETS 014416991
WWW.WARANDE.BE

SEIZOEN
08 *** 09

De vele levens van jazzboeken

Marc Van den Hoof

Het stemt tot nadenken. In het uitstalraam van het modern antiquariaat (ramsj), tevens antiquariaat in de ware betekenis van het woord (vermolmd, beduimelde, onooglijke, misschien wel onvindbare, soms onbetaalbare, onleesbare en ongelezen enzovoort boekdelen) is een speciale hoek voorbehouden voor recentelijk door de winkel in hun geheel verworven collecties.

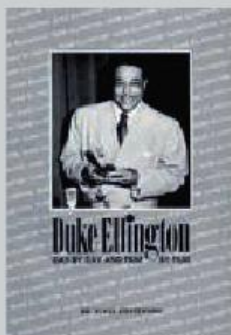
Ze worden in tegenstelling tot de reguliere, door de uitgevers gretig, met graagte en vaak in groten getale van de hand gedane, zij het nog niet zo lang geleden met grote verwachtingen van zowel de auteurs als de uitgever op de markt gegooiden boeken min of meer 'tentoon' gesteld. Je blijft er m.a.w. als boekenliefhebber even of langer bij stilstaan. Of toch niet het boek dat je al jaren zoekt daar plots te koop wordt aangeboden. *La pensée et la langue* bijvoorbeeld, van Ferdinand Brunot, een spraakkunst van de Franse taal die de taal analyseert van haar simpelste tot haar meest complexe uitdrukkingvormen (jazz!), en waarvan je ooit een exemplaar in je bezit hebt gehad, een fraaie facsimile heruitgave van de eerste uitgave uit 1926 – het is toch echt waar bijna jazz! de hot five en de hot seven van de Franse grammatica! – maar die je natuurlijk ooit hebt uitgeleend en nooit teruggezien. Altijd hetzelfde liedje!

Maar helaas: Brunot was totnogtoe niet van de partij. (Wel het onvindbaar geworden doctoraat van de inmiddels emeritus en uit de echt gescheiden hoogleraar wiens voormalige echtgenote een nieuwe partner heeft die ook een exemplaar van het bewuste doctoraat in z'n bibliotheek had en die – gelukkig voor ons – heeft geoordeeld dat het geen zin had twee exemplaren van hetzelfde, nochtans magistrale en uitermate leesbare proefschrift in huis te hebben.) Maar wat pas tenvolle tot nadenken stemt is dat die speciale hoek van het uitstalraam heel geregeld in beslag wordt genomen door een collectie jazzboeken.

Dan is er het onvermijdelijke getob: of aan de hand van de tentoongestelde titels niet valt uit te maken wat voor iemand of zelfs wie de eigenaar is geweest van deze collectie. Of je niet iemand kent of ooit hebt ontmoet die alles wou gelezen hebben wat ooit over Duke Ellington is te berde gebracht. (Zo ie-

mand als Dr. Klaus Stratemann, geen hooggeleerde musicoloog zoals ik eerst dacht, maar een tandarts die bezeten is/was door Ellington en het monumentale *Duke Ellington - Day By Day And Film By Film* bezorgde. Je verneemt hoe laat Ellington de dag nadat hij hier of daar met z'n orkest had gespeeld in de opnamestudio werd verwacht, wie wel en wie niet op tijd kwam opdagen, wanneer hij op toernee was, hetzij in de States, hetzij in Europa, en wanneer hij in dit laatste geval wanneer en waar in Brussel is geweest... Zulke boeken, dat zijn nog eens boeken!) Of is het misschien iemand die z'n liefde voor literatuur combineert met z'n liefde voor jazzmuziek (hij had bijvoorbeeld ook *On The Road*, en *Coming Through Slaughter*.) En dan dringt het tot je door, dat het i.p.v. 'of je niet iemand kent' moet zijn 'of je niet iemand hebt gekend', want het betreft hier meer dan waarschijnlijk een jazzleven dat is afgelopen. De nabestaanden hebben het na al die jaren onderdompeling in de uiteenlopende idiomen van Louis Armstrong, Lester Young, Ellington, Parker, Davis, Coltrane en noem maar op – ze hebben het gehad, voorlopig althans, want er komt een dag, neem dat van mij aan, dat ze zullen denken 'ach, hoe mooi was dat eigenlijk, al die jazz! waar zijn z'n lp's? en de cd's? en wat is er trouwens met al die boeken gebeurd? – Och, niet zo erg! De meeste daarvan had hij in de ramsj gekocht, tweedehands, antiquarisch, of modern antiquariaat... Er was altijd zo'n hoek met collecties die ze in hun geheel hadden gekocht. Dikwijls jazz, en dan kwam hij glunderend thuis: kijk eens!

Ik stel me voor dat ze bij het antiquariaat, wat jazzboeken betreft, niet eens beseffen hoeveel boeken die ooit bij hen voor een prikje de deur uitgingen ze na jaren weer aankopen en zorgvuldig opnieuw in die hoekvitrine plaatsen. Zo gaat dat nu eenmaal. In één moeite. Gedenk, o mens, dat zij stof zijn en jazz, en tot stof en jazz zult gij wederkeren.

Bar Restaurant Toots

Openingstijden: 12u tot 14u en van 18u tot 22u. Gesloten in het weekend voor de lunch.

A personal touch...

blijf op de hoogte van de events en schrijf je in via

www.toots.be

CROWNE PLAZA
ANTWERP

Bar Restaurant Toots - Gerard Le Grellelaan 10 - 2020 Antwerpen - +32 (0)3 259 75 00 - info@cpantwerp.com

Brussels
**JAZZ
MARATHON**
29 30 31 MAY

125 FREE CONCERTS
400 ARTISTS

Jack's Groove

Don Byas

Jack van Poll

Deze legendarische tenorsaxofonist was tussen 1943-1946 een van de toonaangevende bebop frontliners, vooral in de jazzclubs rond 52nd Street in New York.

Don Byas speelde in NYC met o.a. Dizzy Gillespie, Coleman Hawkins, maar ook met zijn eigen kwintet. In de herfst van 1946 ging hij op tournee met de band van Don Redman naar Parijs. Hij vestigde zich uiteindelijk in Amsterdam, waar hij na vele omzwervingen in 1972 overleed.

Eind jaren zestig bestond er een jazzclub in Breda aan de gedempte haven genaamd de Ritz.

Frits en zijn vrouw Adje waren de uitbaters en wij jonge jazzmuzikanten noemden vanaf dat moment de club Frits van de Ritz.

Ik haalde Don over om in Breda te komen spelen met Mary Hehuat op bas en Ruud Pronk op drums.

Don was een energiek, enigszins zenuwachtig manneke, maar vooral een gedreven saxofonist. De eerste sets knalden eruit en Don was de held van de avond.

Intussen was zijn alcoholpercentage behoorlijk gestegen en hij probeerde avances te maken tegenover Adje; hij veronderstelde waarschijnlijk dat ze de barmeid was en probeerde haar zelfs over de toog heen te trekken. Frits kwam in een flits achter de bar uit, pakte hem bij zijn nekvel en gooide hem buiten in een stel slordig geparkeerde fietsen.

Voordat we aan de laatste set begonnen had ik zijn sax al ingepakt en omdat het station op loopafstand te bereiken was heeft hij de laatste trein naar Amsterdam nog gehaald.

Een paar maanden later heb ik hem weer gebeld voor een gig in Leuven vlak na de opening van het academisch jaar ('68). Deze keer met Philip Catherine, Freddy de Ronde en Vivi Mardens.

Don herinnerde zich nauwelijks nog iets over de episode in Breda en gaf die avond een onvergetelijk concert voor de Leuvense studenten.

Deze herinneringen kwamen weer naar boven toen ik naar een van zijn eerste platen luisterde, waarop hij de prachtige ballad Laura speelt. Stef Bos zou zeggen "Je wordt oud, papa..."

foto: Archief Jack van Poll

(v.l.n.r.) Jack van Poll (p), Mary Hehuat (b), Don Byas (sax)

Passion For Musicians

Bezoek ons nieuw pianocentrum (5200m²) in Ruiselede, of één van onze filialen in Gent of Brussel.

(jazz)piano nodig ?

www.maene.be

STEINWAY & SONS
officieel invoerder België

piano's- vleugels ■ akoestisch - digitaal ■ nieuw - tweedehands ■ verkoop - verhuur - service ■ concertzaal - atelier
Steinway - Boston - Essex - Dautreline - Sauter - Yamaha - Kawai - Roland

Kind

Mischa Andriessen

Samuel Aaron is geboren. Mijn eerste kind. Een bevriend recensent mailde me: **“Nu gauw een saxofoon voor hem kopen, dan kan hij als Sam ‘the man’ Taylor lekker honken en screamen.”**

Kijkend naar zijn handen, het enige dat groot is aan zijn kleine lijfje, wordt Samme eerder bassist. **Als** hij al een instrument gaat bespelen. **Als** hij van jazz zal gaan houden, **als** hij überhaupt van muziek gaat houden en **wanneer** dat allemaal het geval is en hij de liefde van muziek van zijn vader en de vasthoudendheid van zijn moeder heeft geërfd; **wie zal hem dan leren spelen?**

Onlangs zag ik het zoetsappige toneelstuk *Bombay jazz* over een jonge saxofonist die in de leer gaat bij een oude muzikant. In een van clichés vergeven stuk is dat het enige wat overeind bleef; de nieuwsgierigheid van de leerling, de bevreemde trots van zijn meester die zijn levenswerk wellicht verlengd ziet. Het is een tere relatie; leerling, leraar, omdat het niet om die twee gaat, maar om de muziek.

Er zijn wel musici bij wie ik Samme zo in de leer zou doen. Soms pik je immers als toeschouwer een glimp van het scholingsproces mee. Vorig jaar op Gent Jazz Festival had bassist **Marcus Miller** zich bijvoorbeeld ten doel gesteld om zijn pas twintigjarige altist **Alex Han** over diens schroom te helpen. Miller speelde zijn watervlugge licks dit keer niet voor het publiek. Hij porde er zijn discipel mee op. Han die schuchter en beslist niet foutloos was begonnen, vond daardoor het vuur en blies ten minste een memorabele solo.

Specieler nog is de leraar die zelf ook leerling blijft. **Han Bennink** is zesenzestig. Hij speelt vanaf zijn jonge jaren met een aanstekelijk plezier, zelfs al is zijn blijvende onderzoeksdrang tevens een vast onderdeel van zijn showtje geworden. Niettemin blijft hij een fenomeen. Er zijn weinig muzikanten die mensen zo in hun spel kunnen trekken. Zoals het jongetje op The Hague Jazz bij een concert van het BBG Trio. Bennink legde weer eens zijn hooggeschoeide voet op de snare-drum en de ogen van het jongetje vonkten. Zijn mond was louter lach voor de duur van het optreden. Als die jongen straks tegen de wens van zijn vader geen accountant maar muzikant wordt, is de basis daarvoor op dat specifieke ogenblik gelegd.

Dat juist een jongetje zo zichtbaar viel voor de charme van Benninks spel is niet verwonderlijk. Bennink is er in geslaagd om niet alleen de ongecompliceerdheid in spel te behouden, maar deze ook als wapen in te zetten. Het is zijn luchtige weerwoord tegen het cerebrale in de vrije jazz. Hoewel hij door zijn werk met **Misha Mengelberg**, **Evan Parker**, **Derek Bailey**, **Peter Brötzmann** en noem maar op een steunpilaar van de avant-garde was en is gebleven, is Bennink in menig opzicht toch vooral ook een traditionalist. Hij heeft het gevoel voor show van de oude bigband drummers overgenomen en deelt met hen én de beste bopdrummers een zeldzaam instinct voor swing. Een snare en twee brushes, twee stokken en een houten tafel of vloer, meer heeft Bennink niet nodig.

Die doeltreffende eenvoud heeft Bennink ook in zijn grafische werk waarvan bij uitgeverij Huis Clos zojuist een prachtig boek is uitgegeven. Een met veel kunde en liefde vormgegeven boekje dat een indruk-

wekkend overzicht geeft van Benninks eigenzinnige lp-hoezen. Kleurrijk, speels, vindingrijk en simpel, die woorden lijken voor alles wat Bennink doet op te gaan.

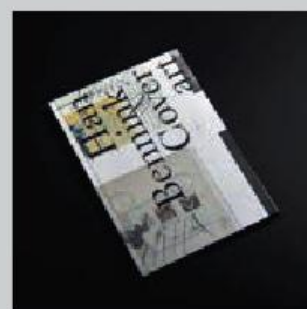
In voor verrassingen is de drummer/kunstenaar ook nog altijd. Op zijn vijftenzestigste presenteerde hij voor het eerst een band onder eigen naam. Het Han Bennink Trio, dat vorig jaar in Nederland en kortelings in België aan het publiek werd voorgesteld, bestaat verder uit de Deense pianist **Simon Toldam-Rosengren** en de Belgische rietblazer **Joachim Badenhorst**. Twee muzikanten die ondanks hun jonge leeftijd een even zelfverzekerde als originele manier van spelen hebben gevonden. Bang zijn ze bovenal bepaald niet. Onder aanvoering van Bennink werden stukken van onder meer **Thelonious Monk** heruitgevonden. Alle drie kleurden ze met het grootste plezier buiten de lijntjes en toch bleef duidelijk waar de tekening op trok.

De leergierige Badenhorst en Toldam-Rosengren letten goed op hun mentor. Bennink hoefde niet streng te zijn, want hen stond allemaal hetzelfde voor ogen; ingesleten patronen vermijden. Ondanks het grote leeftijdsverschil was er sprake van een duidelijke geestverwantschap. Ze begrepen elkaar zo goed dat de rollen nu en dan konden worden omgedraaid. Toen Bennink bijvoorbeeld weer eens op de podiumvloer aan het drummen was en plotseling op zijn rug liggend de onderkant van de piano begon te bespelen, pareerde Toldam-Rosengren hem droogkomisch, maar geheel in de geest van het stuk door met zijn wijsvinger zacht het ritme op het houtwerk van de piano te tikken. Aan het einde van dat concert maakte Bennink een vreugdedansje. Hij zal zich gerealiseerd hebben dat hij de juiste bondgenoten trof om eeuwig kind te blijven. Hopelijk wil hij Samme leren hoe.

foto: © Jos Knaepen

Han Bennink

Han Bennink. *Cover art for ICP and other labels* – Huis Clos, Rimburch – Ontwerp: Piet Gerards Ontwerpers – Productie: Lenoirschuring, Amstelveen / Boekbinderij Van Waarden, Zaandam – www.uitgeverijhuisclos.nl

Het boek *Cover Art* werd genomineerd door de Nederlandse 'Best Verzorgde Boeken 2008'.

Informatie over toekomstige optredens van het Han Bennink Trio op <http://www.ratrecords.biz/>

Paul Blair

(correspondent Jazzmozaïek in New York)

Almost precisely **fifty years after Thelonious Monk** led a **ten-member ensemble at Town Hall** – the concert preserved forever on one of the really great Riverside LPs – the event was **celebrated with a pair of galas in the same midtown venue.**

On the first night, trumpeter **Charles Tolliver** (who, as a teenager, actually attended the 1959 concert) conducted a similarly configured tentet, with **Stanley Cowell** in the Monk role, through the original program – the same six tunes in the same order – heard on the original album. The arrangements, as every schoolboy knows, were penned by **Hall Overton** in close collaboration with Monk. Even though no verbal intros or remarks of any kind were made until the very end, I'd guess that nearly everyone in the packed house, having already enjoyed that richly rewarding LP hundreds of times, could readily anticipate what was coming: *Thelonious* first, then *Friday the 13th*, and *Monk's Mood* (we all mentally flipped the record at this point), followed by *Little Rootie Tootie*, *Off Minor* and *Crepuscle With Nellie*. Even the solos by alto, tenor, baritone, trumpet and piano were slotted in at the appropriate moments.

The next night's presentation brought pianist **Jason Moran** at the helm of an octet that gave a wholly different slant to the same material – far more percussive (**Nasheet Waits** doing the drumming and **Tarus Mateen** playing an electric bass) and far less linear, with solos overlapping one another at times. Projected on a large screen above the stage were a variety of images meant to flesh out Monk's background and artistic motivation. At times, we even heard Monk discussing with Overton, on some newly unearthed tapes, how his trio tunes might be fleshed out for the larger ensemble.

The Town Hall evenings were commissioned by Duke University (home of the Thelonious Monk Institute) as part of *Following Monk*, an 18-event festival underway to commemorate Monk's ninetieth birthday year. Summing up these two concerts and the work that went into them ain't easy. For background info, perhaps you ought to visit the New York Times' online archive to read Nate Chinen's February 17 preview piece (great photo!) and then Ben Ratliff's March 1 after-the-fact review.

For me, the most impressive horn soloists on those two evenings were the young altoists with each group: **Todd Bashore** on the first night and **Logan Richardson III** on the second. But other players were also somehow able to suggest the musical character of the original concert's soloists without actually mimicking them. For example, **Marcus Strickland**, in the **Charlie Rouse** role, achieved a certain pleasing Rousian jerkiness of phrasing that

was entirely appropriate. Two further personnel revelations: experiencing these familiar arrangements done live made me realize what a crucial part baritone saxophonist **Pepper Adams** played in making them swing back then; **Howard Johnson** did commendably well in that same chair this time out. And *Crepuscle With Nellie* was again the most difficult piece for the Tolliver band to play smoothly, just as it had been (judging from a halting 1959 rehearsal tape) for those guys a half-century ago.

The audience vibe at these two Town Hall nights was truly electric – and the music generated often quite wonderful. I felt privileged to be there. Truthfully, though, I'm getting a wee bit tired of tribute concerts – and of ill-conceived tribute CDs, which are too often little more than marketing ploys. For me, the best jazz experiences these days are live sets in clubs. And hey, speaking of which, if you haven't had a chance to drop by the Village Vanguard lately, note that a dozen extraordinary sets under the leadership of folks like **Paul Motian**, **Kurt Rosenwinkel**, **Ravi Coltrane**, **Terence Blanchard**, **Anat Cohen** and **Chris Potter** can be heard in full at this website: www.npr.org/villagevanguard.

In recent weeks, I also mightily enjoyed two new CDs under the leadership of **Erik Friedlander** (*Broken Arm*) and **Tony Malaby** (*Warblepeck*) on which cellos are leading voices...heard nearly three hours of spirited music at a memorial service for now-departed trumpeter/writer/historian **Dick Sudhalter** at Saint Peter's Lutheran Church in midtown...relished the chance to dig splendid pianist **Bertha Hope** leading a sextet at the Jazz Standard playing through a program of tunes by her late husband **Elmo**, all newly arranged by **Don Sickler**...caught **Vince Giordano's** rollicking 11-piece Nighthawks ensemble doing classics from the 20s and 30s at a corporate-sponsored gala inside an East Side arcade one Saturday afternoon...experienced new music by bassist **Alexis Cuadrado's** foursome (with the remarkable **Victor Prieto** on accordion), an organ quartet headed up by tenorist **Dan Pratt** and trombonist **Alan Ferber's** nonet, all during a single evening as part of the three-night Brooklyn Jazz Underground festival staged at Smalls in Greenwich Village...recalled how much I used to love **Jimmy Giuffre's** trio recordings – his reeds plus trombone and bass – when a similarly configured **Marty Ehrlich** group recreated them at Cornelia Street Café one night...and loved what I heard when pianist **Helen Sung**, a real comer whose career it'll be interesting to follow, dueted with **Ron Carter** at the Rubin Museum in Chelsea – an evening that one desperately hopes somebody recorded!

Onze correspondent Paul Blair woont in Brooklyn, brengt maandelijks in New York het jazz magazine *Hot House* uit en gidst groepen langs minder bekende en historisch belangrijke paden door *The Big Apple*. Voor meer info over de walking tours: www.SwingStreets.com

foto: © Jos Knaepen

Charles Tolliver

WYNTON MARSALIS
HE AND SHE

Op *He and She* combineert Wynton Marsalis gesproken woord en muziek, en boetseert samen met zijn kwintet een bitterzoet verhaal over de vluchtigheid van het leven en het ongrijpbare mysterie tussen man en vrouw. Naast humor en swing is de rode draad het tijdselement, dat Wynton uitwerkt in de afwisseling tussen lange en kortere songs.

BLUE NOTE 5103312 - RELEASE 23/03/09

AVISHAI COHEN
AURORA

Aurora is Cohen's debuutalbum op het label Blue Note. Voor het eerst gebruikt de contrabassist ook zijn stem als een krachtig instrument in de expressie van zijn emoties. De muziek van Cohen ontstaat op het kruispunt van de Arabisch-Andalouische en Hebreeuwse cultuur en maakt van dit album een unieke belevenis.

BLUE NOTE 6949170 - RELEASE 23/03/09

**CHINA MOSES &
 RAPHAEL LEMONNIER**
THIS ONE'S FOR DINAH

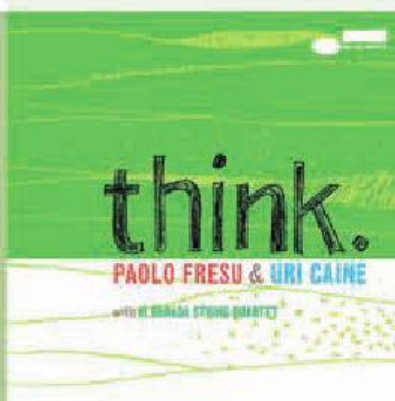
Bij hun eerste ontmoeting ontdekken China Moses, zangeres en dochter van Dee Dee Bridgewater, en pianist Raphael Lemonnier hun gezamenlijke passie voor Dinah Washington. Dit album is een eerbetoon aan deze legendarische zangeres.

IN CONCERT 08/05 JAZZ À LIÈGE - 08/07 GENT JAZZ FESTIVAL
 BLUE NOTE 6931250

PAOLO FRESU & URI CAINE
 FEAT. ALBORADA STRING QUARTET
THINK

'Het repertoire op *Think* bestaat uit standards en eigen composities. Fresu's nummers hebben vaak een mediterraan parfum. Caine houdt van iets puntiger stukken. Ze halen er af en toe ook een strijkkwartet bij, waardoor de muziek een grote elegantie en rijke kleuren krijgt. Fresu en Caine maken er een eigen meeslepend verhaal van.' (Karel Van Keymeulen, *De Standaard*)

IN CONCERT 03/04 BOZAR
 BLUE NOTE 6938752

Nieuw op CD | DVD

Redactie:

Mischa Andriessen | Patrick Bivort | Luc De Baets | Peter De Backer | Dirk De Gezelle | Chris Joris | Bernard Lefèvre | Jaap Lüdeke | Georges Tonla Briquet | Marc Van de Walle

DEADLINE volgend nummer: Te bespreken cd's, dvd's en ander audiovisueel materiaal graag **ten laatste op 1 mei 2009** op de redactie: Jazzmozaïek, Laarstraat 105, 2610 Wilrijk-Antwerpen (België)

Alleen goed is goed genoeg!

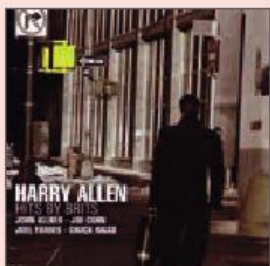
Vanaf deze editie houden we bij de besprekingen nog slechts twee categorieën over: **zeer goed** en gewoon **goed**. De recensent mag dan in beide categorieën nog een persoonlijke waardering (een hartje) toekennen. Wat dan met andere mindere uitgaven? Die komen niet meer aan bod. We geloven dat het weinig zinvol is om ruimte en tijd te steken in wat uiteindelijk toch weinig interessant is. We rekenen zo al af met een geweldig aanbod, zodat selectie toch wel aangewezen is. Iedereen wil uiteindelijk alleen maar die ultieme platencollectie in de kast. En al is die verschillend voor ieder van ons – over smaak valt niet te redetwisten – door beroep te doen op het onderscheidend oordeel van verschillende recensenten* hopen we dat voor ieder van ons het beste komt bovendrijven in de uiteenlopende stijlen. Bovendien selecteren we zoveel mogelijk de uitgaven die normaal in de gespecialiseerde winkels voorhanden zijn. Vanaf nu is dus alleen wat goed is goed genoeg!

Bernard Lefèvre

* Ga voor een **beknopt portret van elke recensent** naar de website www.jazzmozaiek.be en klik links in het menu *Redactie* aan!

Wil je je mening kwijt?, mail naar redactie.jazzmozaiek@skynet.be

Harry Allen
Hits By Brits
Challenge Records/Challenge Records – 58:57

De enige kritiek die uit deze pen mag vloeien is het feit dat men bij huidige cd-uitgaves vaak te maken krijgt met een *sequel*-effect: het volslagen hernemen van vroegere stijlen en repertoirekeuzes, die toebehoorden

aan, en gelanceerd werden door grote, overbekende jazzfiguren. Hier horen we onmiddellijk de contrapuntische opvatting uit de Gerry Mulligan/Art Farmer albums of denken we aan Al Cohn/Zoot Sims opnames. Allen kiest op deze cd ten andere ook voor de drums, bas, gitaar en twee blazersopstelling en is de gitarist (Joe Cohn) Al Cohn's zoon, een pikant detail misschien. Vele bekende thema's op de cd zijn van Amerikaanse songschrijvers van Britse origine, zoals een Ray Noble en Julie Styne. Trombonist John Allred doet erg denken aan Bennie Green. Zo komen we dus terecht in een perfecte jaren 50 sfeer, die, het moet gezegd, met veel overgave en zonder enige stijlbreek wordt vertolkt. Harry

Allen is een uitmuntend tenorist in dit idioom. De sidemen swingen perfect binnen het bovengenoemde klankbeeld. Een aangename en smaakvolle cd.
Chris Joris

Amsterdam Klezmer Band
Zaraza
Essay recordings – 57:05

De Amsterdam Klezmer Band beperkt zich niet tot traditionele Joodse muziek. De groep herbergt een aantal (ver)kenners van Oost-Europese-, Balkan- en zigeunermuziek, waardoor een interessante mix ontstaat. Het is een band met twee gezichten; enerzijds serieus in zijn exploratie van de traditie, anderzijds een volbloed feestband. Live is

Jazzmozaïek klasseert in deze rubriek de cd's (nieuwe releases en heruitgaven) in alfabetische volgorde en illustreert het betere werk met de afdruk van de hoesjes.

Het vorige sterrenstelsel is vervangen door twee categorieën, als volgt aangeduid:

Zeer Goed = met achtergrondkleur en afbeelding van hoesje – en indien **hartendief** (hartje) valt de bespreking op in kader op twee kolommen.

Goed is gewoon goed = geen achtergrondkleur en geen afbeelding van hoesje

Ieder album kan in principe in elke categorie door de recensent gehonoreerd worden als zijn **hartendief** = , daarbij wordt ook het hoesje afgebeeld.

Omdat zowel cd's als dvd's nu samen worden opgenomen, wordt een dvd-release aangeduid met .

AKB onweerstaanbaar. De stuurterende polka doet het helaas op plaat wat minder. *Op een goppe*, een poging tot Klezmer-Rap is op cd bijvoorbeeld wel geestig, maar zal op het podium ongetwijfeld hilarisch zijn. Hoewel de groep met grote inzet speelt en ook in de tragere nummers overtuigt, lijdt *Zaraza* door het gemis aan live-ambiance op den duur toch lichtelijk aan eenvormigheid.
Mischa Andriessen

Clifton Anderson
Decade
Doxy Records/Universal Music – 65:45

Oom Sonny Rollins neemt de taak op zich van executive producer voor zijn neef en sideman Clifton Anderson. De trombonist uit Rollins' sextet verrast niet door naar buiten te komen met een totaal verschillend concept dan dat van zijne hoogte, wat we eventueel hadden mogen verwachten. Een zeer gesettele, melodische jazzmuziek, zoals we ze vaak horen in de clubs, weliswaar op hoog niveau, maar weinig offensief gebracht. Anderson schrijft zijn thema's over zéér herkenbare en reeds lang voorgekauwde akkoordenschema's en vult de cd aan met enkele standards. Een uitstekend en mooi ingespeelde cd dus, die zich door mainstream-luisteraars aangenaam laat beluisteren, doch niets toevoegt aan het Amerikaanse jazzpatrimonium.

Chris Joris

Will Bernard
Blue Plate Special
Palmetto/Codaex – 56:11

Gitarist Will Bernard houdt zowat het midden tussen John Scofield en Marc Ribot. Ook hij combineert jazz, rock en funk. Voeg erbij dat hij toetsenman John Medeski wist te strikken voor deze cd, en de conclusie ligt voor de hand: deze muziek doet sterk denken aan de boeiende samenwerkingen van Scofield met Medeski, Martin & Wood. Bernard pende bijna alle composities zelf, en het titelnummer is een samenwerking van de vier bandleiden, inclusief bassist (bekend van rockgroep Gov't Mule) en drummer Stanton Moore, met een muzikale reikwijdte van New Orleans-jazz tot heavy metal. Net zoals bij MMW bepalen vooral de keyboards van John Medeski hier de klankkleur: zijn zo geliefde Hammondorgel is prominent aanwezig, maar Medeski knutselt ook graag met oude synthesizers of een Wurliitzer elektrische piano. Bernard verliest zich nooit in ellenlange solo's, maar legt een funky toets in elk nummer. Grappig is het slotnummer *How Great Thou Art*, waarin het viertal op grappige wijze een eigentijdse versie van gospel brengt.
Peter De Backer

Fabrizio Bosso
Javier Girotto
SOL/Latin Mood
Blue Note Records/EMI – 66:40
Het is maar een vreemde zaak met die Europese Blue Notes. Italië doet mee, er bestaan Finse producties en ook Nederland deed al een duit in het zakje

Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

met een paar cd's van een stel popfiguren op dat vermaarde jazzlabel. En denk maar niet dat de betrokkenen uitgebreid op tournee mogen in de VS om hun cd's te promoten.

Trompettist Fabrizio Bosso en baritonsaxofonist (ook sopraan) Javier Girotto hebben in Italië en daarbuiten in sommige Europese landen best wel een goede naam op te houden. Loopt die kwalificatie met deze cd enig gevaar? Eigenlijk niet. Je hoort dat Bosso over een flinke dosis techniek beschikt en er qua ideeën lenig en vriendschappelijk mee omspringt. En wat die techniek betreft heeft Girotto tot mijn verwondering wat moeite met het tempo van het eerste stuk op de cd. Gelukkig is hij nadien weer volledig de baas over zijn bariton. Hij is ook de eigenaar van een stel grappige composities en dito arrangementen. Gek genoeg staan ze niet altijd in het teken van de titel die deze cd heeft gekregen. Het wordt nu tijd dat met het grote aantal jazztalenten in België zij ook eens de kans krijgen een cd op te nemen op dat jubilerende (70 jaar) Amerikaanse jazzlabel. En dan meteen maar een trip ter bevordering van de platenomzet eraan vastgeknoopt...

Jaap Lúdecke

Kristian Brink Quartet Jazz Getxo

Errabal/www.errabaljazz.com
51:41

Dit nog jonge kwartet, aangevoerd door de Zweed Kristian Brink (81985) op tenorsax, won het jazzfestival van Getxo (Spanje, Biskaje). Dat is een referentie. Wie de plaat beluistert, zal niet verwonderd zijn over het oordeel van de jury. In de zes composities van de hand van Brink tonen deze vier gedreven Scandinaviërs wat ze waard zijn. Coltrane en Rollins zijn nog duidelijk hoorbare invloeden, maar Brink verteert ze uitstekend. Pianist Erik Lendeborg heeft goed naar Wynnton Kelly geluisterd, en ook hij verwerkt dit materiaal op een schitterende manier. Zijn tussenkomsten zijn ritmisch, soms gefragmenteerd, maar bovenal zeer expressief. Tobias Grenholm op bas en Paul Svanverg

op drums kwijten zich uitstekend van hun taak: ze tonen op deze live-opname dat ze goed kunnen luisteren, en daardoor zet het kwartet dan ook een heel evenwichtig eindproduct neer. Veel moet nog rijpen, maar luister toch maar eens naar de intro van *Called the Sick*. Expressief solerend trekt de tenorist de groep in gang, die daarna een funky thema aanheft, waarin bv. bassist Tobias Grenholm zijn kansen niet verkijkt. *Mars* begint gevoelig en zelfs sensueel met piano en sax, waarop de ritmesectie smaakvol inpikt. Je hoort dat deze groep nog in de beginschoenen staat, maar dit zijn duidelijk muzikanten om in het oog te houden! Knap werk.

Marc Van de Walle

John Burnett Swing Orchestra West of State Street/ East of Harlem

Delmark Records/Music & Words — 67:03

Van bij de aanvang van deze live-opname (Fitzgerald's Night Club in Berwyn op 10 februari 2008) word je in de tijd terug gekatapulteerd. John Burnett wil de swing van de jaren veertig levendig houden, en reken maar dat hij daarin slaagt. Met deze bezetting creëert hij een warme, solide en volwaardige bigbandsound die niet moet onderdoen voor de originelen. De hele plaat lang (en dat zijn zeventien tracks) weet hij te bekoren met pareltjes van de hand van Gillespie, Rodgers en Hart, Eldridge, Gershwin, Cole Porter, Duke Ellington... Met een fraaie harmonie, mooie arrangementen en een uiterst swingende uitvoering neemt hij je op sleeptouw. Vanaf het vijfde nummer wordt het orkest versterkt door de uitstekende trompettist Randy Sandke. Zangeres Frieda Lee laat op twee nummers haar prominente stem horen, die zich mooi laat integreren in het to-

taal. *Night in Tunisia*, *Hello Dolly*, *Sweet Georgia Brown*, *Love for Sale*: ze klinken allemaal even bezielend en aanstekelijk. Wat van Ellington gezegd werd, "zijn orkest is zijn instrument" geldt ook voor Burnett. Hoed af voor zoveel smaak en degelijkheid!

Marc Van de Walle

Ron Carter Jazz & Bossa

Blue Note Records/EMI — 46:20

Zoals op zijn vorige cd kiest Ron Carter (cb) voor een vrij klassiek en ontspannen concept. Dat zou vervelend kunnen werken, maar Carter houdt het fris en laat plaats voor ademende momenten. Natuurlijk vinden we twee Jobim-thema's terug op deze bossa-nova plaat: *No More Blues* en *Wave* naast *Salt Song* van de grote Brazilianen Romero Lubambo en Milton Nascimento en krijgt *Whisper Not* (B. Golson) een bossa-kleedje aange trokken. Nochtans zijn het Ron Carter's composities die het déjà-vu-gevoel ontcrachten, al zijn ze als typische bossa-nova's geschreven. De casting bestaat uit drie Brazilianen: Guilherme Monteiro (g), Portinho (d) en Roland Morales-Matos (perc) en twee Amerikanen: Javon Jackson (ts) en Stephen Scott (p). Een vriendelijke cd waarin de bezetting geleidelijk uitdunt van sextet naar duo en uiteindelijk eindigt met een mooie gitaarsolo (Guilherme Monteiro) in de Ron Carter-compositie *Saudade*.

Chris Joris

Fabrizio Cassol Pitié!

Cypres
www.cypres-records.com

Pitié! verschijnt weliswaar onder de naam van Fabrizio Cassol en hoewel ook Stéphane Galland en Michel Hatzigeorgiou meespelen, is dit zeker geen nieuwe cd van Aka Moon. Inte-

geendeel, "inspired by the Matthew Passion of J.S. Bach" staat vermeld op de hoes en die link overheerst. Het gaat hier om de soundtrack die Cassol schreef voor het nieuwe stuk van Alain Platel. Wie hun vorige samenwerking voor VSPRS kent, weet dan ook dat hier heilige huisjes omver geworpen worden. Zo is de rol van Jezus gezongen door de jonge, zwarte contratenor Serge Kakudji. De rollen van Maria en Maria Magdalena worden vertolkt door telkens twee verschillende vocalisten (respectievelijk sopraan en mezzo). Naast Aka Moon musiceren verder nog o.a. Magic Malik, Philippe Thuriot, Tcha Limberger en Lode Vercamp mee. Voer voor Jazzmozaïek? Zeker en vast, tenminste voor diegenen die niet in een ivoren toren leven.

Georges Tonla Briquet

Natalie Cole Still Unforgettable

Rhino/Warner Music — 55:37

Hoewel zij veel r&b en soul albums heeft opgenomen, blijven de roots van Natalie Cole altijd jazz wat op deze cd *Still Unforgettable* is te horen. Terwijl *Unforgettable* in 1991 als eerbetoon aan haar vader, Nat King Cole, op zijn klassiekers voortging, neemt *Still Unforgettable* zijn inspiratie bij een uitgebreider waaiar van composities. Op dit nieuw album (won twee Grammy awards) pakt ze uit met muziek van o.a. Frank Sinatra, Tony Bennett, Carmen McRae, Billie Holiday, Louis Armstrong en Bing Crosby. Het eerste nummer van de cd is een duet met haar vader genaamd *Walkin' My Baby Back Home*. Verder zingt ze *The Best Is Yet To Come* en *It's Alright With Me*, maar ook minder bekende composities zoals bv. het swingende *Coffee Time*. Al bij al een perfecte selectie met opvallende bigbandarrangementen. Al is de stem van Natalie Cole in de traditie verankerend, zij weet toch haar eigen interpretatie aan deze klassiekers te geven. Ze laat opnieuw horen zich volledig vertrouwd te voelen met deze onvergetelijke melodieën en ze op een bijzonder perfecte manier uit te voeren.

Patrick Bivort

Randy Crawford & Joe Sample No Regrets

Emarcy/Universal Music
47:34

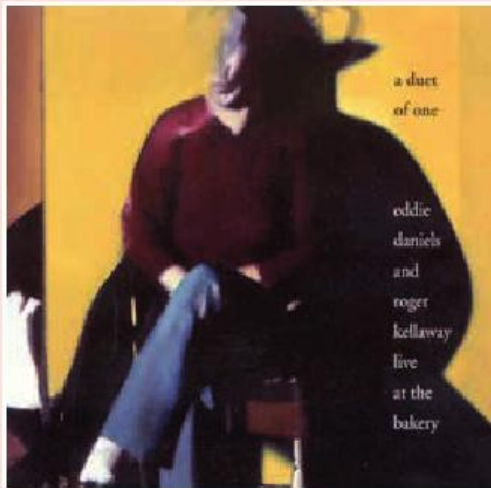
Joe Sample heeft een lange weg afgelegd sinds The(Jazz) Crusaders, waar hij altijd mee geassocieerd zal blijven. Hij is een ervaren rot in het vak die op de weg van Miles Davis naar Steely Dan méér dan zijn mannetje heeft leren staan. Randy Crawford scoorde enkele hits een dertigtal jaar terug, maar daarna bleef het vrij stil rond haar (hoewel zij met George Benson en Quincy Jones musiceerde). In 2007 maakte ze haar eerste album met Joe Sample (*Feeling Good*), een voorganger van *No Regrets*, alle twee met duidelijk bluesy inslag. Laat er echter geen misverstand over bestaan: het gaat over de blues zoals hij gebracht werd door Dinah Washington, Count Basie en Aretha Franklin. Met een flinke scheut swing dus. Het pianospel van Joe Sample is vullend en melodisch. Dit is een muzikant die heeft leren luisteren naar de andere bandleiden, en die zonder opdringerigheid toch onmiskenbaar zijn accenten legt. Met Steve Gadd op drums en Christian McBride op bas kan normaal gezien verder niets mis gaan — dat doet het ook absoluut niet — en enkele additionele muzikanten geven extra punch. De stem van Randy Crawford klinkt eerlijk en rechttoe-rechtaan, helder warm en rond, expressief waar nodig, zonder enige acrobatieën. Zij weet hoe haar stem te zetten, en ze kan dan ook met gemak elk nummer bezielen. Of het nu zo'n goed idee was om *No Regrets* van Piaf en *Angel in the Morning* van Chip Taylor te coveren weten we niet. Maar dit is wél een plaat die onmiddellijk ons hart wist te veroveren. En dat is zo gebleven na ettelijke luisterbeurten.

Marc Van de Walle

Steven Delannoye trio

W.E.R.F./AMG — 44:01

Saxofonist Steven Delannoye (tenor- en sopraansaxofoon) heeft in 2004 een trio gevormd met bassiste Yannick Peeters

Eddie Daniels and Roger Kellaway Live At The Bakery

iporecordings.com – 73:19

Een meesterwerk van twee uitmuntende artiesten met een rijke en breed georiënteerde muzikale bagage. Eddie Daniels is een voortreffelijke tenorsaxofonist, maar nog veel meer een superklarinetist, die het gat na Jimmy Giuffrè heeft opgevuld. Pianist Roger Kellaway is van vele markten thuis, maar is één van de best bewaarde geheimen in de jazz. Jazz Middelheimgetrouwen zullen hem zeker nog herinneren. Daniels en Kellaway zijn met zijn tweetjes op 30 maart 2005 in The Bakery in Los Angeles samen gekomen om wat bij te praten. Een spontane muzikale babbel, zonder voorafgaande afspraken, waar de onderwerpen uiteenlopen in composities van Daniels en Kellaway en enkele standards, die dienen als uitvalsbasis voor verrassende en boeiende verhalen. 'Free jazz' in zijn meest pure en essentiële vorm. Dit duet start met een duizelingwekkende versie van *I'm Getting Sentimental Over You* en gaat door in een tiental stukken met o.m. *I Want To Be Happy*, *This Is The Time*, *After You've Gone* en het slotstuk *We'll Always Be Together*. Intelligent en verrijnd in al zijn spontane eerlijkheid en aanstekelijk speelplezier. Over Eddie Daniels' klarinet spel voegen we ons bij die andere klarinetist van wereldniveau Paquito D'Rivera die in de liner notes de lof steekt over de articulatie, verbeelding, finesse, absolute controle en uitstekende techniek van Eddie Daniels. Ook Roger Kellaway voelt zich hier als een vis in het water en zet alle zeilen bij, uitbundig in zijn betoog en subtiel wanneer Daniels aan het woord komt. Ongemeen boeiend van begin tot einde. Verkrijgbaar via www.iporecordings.com en het internet.

Luc De Baets

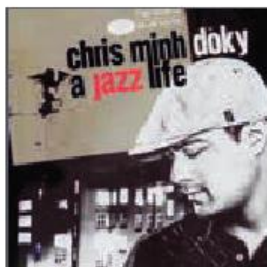
en drummer Lionel Beuvers. In 2006 behaalde de groep de derde prijs op de gerenommeerde Jazz Hoellaart Intern'l Contest. Dit trio heeft in de loop van zijn bestaan stilaan een eigen stem gekregen in onze jazzwereld. Het album begint met een drieledige suite, genoemd *Trio Story*. De muziek komt als het ware uit het niets met een gestreken bas in de intro, tot de tenor van Delanoye inschuift. En wanneer het slagwerk van Beuvers de actie vervoegt, wordt het ganse stuk open getrokken. Ook in de vol-

gende stukken worden de lijnen heel bedachtzaam uitgezet. De muziek is vooral meditatief en vaak een tikje melancholisch, afgewisseld met korte vinnige uitschieters (*Me...*). Sterke stukken zijn *Os*, het titelstuk *Midnight Suite*, *So True* en het swingende *Play It*, waar Beuvers het trio vooruit stuwt. Al bij al een verrassende cd met vrij rustgevende muziek, die een nieuwe wind laat waaien door ons jazzlandschap.

Luc De Baets

Chris Minh Doky A Jazz Life

Blue Note Records/EMI – 2cd
46:09 + 75:04

De jongere broer van Niels Minh Doky trok in 1989 naar New York. Daar werd hij als bassist door Blue Note Records baas Bruce Lundvall opgemerkt. Een selectie van songs uit albums verschenen bij het label in die 15-jarige periode, waarin hij zowel als sideman als leader optrad, is in deze compilatie opgenomen. De eerste cd bevat vocale nummers met o.a. Sanne Salomonsen (album *In A New York Minute*), Randy Brecker, Dianne Reeves en Lalah Hathaway (album *Minh*),

Katreece Barnes (album *Listen Up!*), en Al Jarreau (album *Doky Brothers*), terwijl de tweede cd bestaat uit instrumentale nummers uit albums zoals *Listen Up!*, *Minh*, *The Nomad Diaries* en *Cinématique*. Van dit laatste album vinden we *Goldfinger* met Toots Thielemans in een glansrol terug. Ook Makoto Ozone laat zich opmerken. Verder brengt deze selectie een uitstekende indruk van de toen sterk geïnspireerde funkjazz-scene met gaststerren zoals Kenny Garrett, David Sanborn, Mike Stern, Michael Brecker, John Scofield en Adam Rogers. Uitstekende compilatie.

Bernard Lefèvre

Jenny Evans Lunar Tunes

Enja/Codaex – 58:30

Volgens Time Magazine is ze "the leading female jazz singer in Germany". Deze in Engeland geboren zangeres, nu vooral in Duitsland actief, zet met *Lunar Tunes* een sterke prestatie neer. Luister naar *It's Only a Paper*

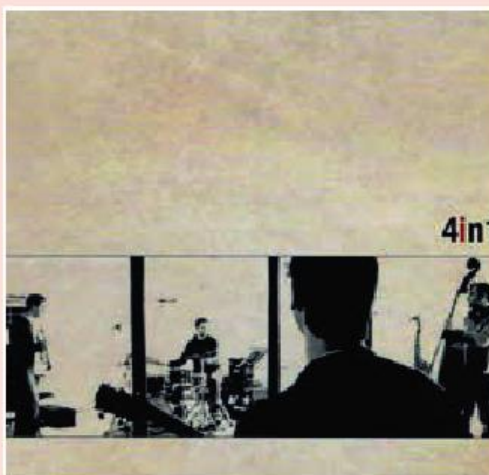
Moon en je vat onmiddellijk de teneur van het geheel. Evans neemt Sting, Satie (een voorbeeld van haar literaire beslagenheid), Mancini en zelfs Dvorak onder handen op een heel ingetogen manier. Zij imponeert door een eigen, subtiele manier waarop ze het materiaal benadert. Dat is misleidend, want men heeft aanvankelijk de neiging deze verzameling 'maanlieders' als wat bloedloos vertikaal te klasseren. Maar naarmate de nummers vorderen, merk je dat het net de stijl van de dame is om op een ietwat onderkoelde, verstilde manier deze twaalf nummers van erg verschillende oorsprong aan te pakken. Daarbij hoor je dat ze met haar eerlijke stem – met een mooie jazzy korrel – heel wat verraderlijke toonwisselingen aankan. De interpretaties klinken dus niet extravert revolutionair of wereldschokkend, maar ze etaleren wél karakter. Het kwartet heeft een uitsluitend begeleidende functie, en de klank van de udu, de fluit en de shruti box zorgen meermaals voor een exotisch effect. Sleperig wordt het nooit en na verloop van tijd geraak je onder de indruk van dit degelijke, verdienstelijke werk.

Marc Van de Walle

Michael Feinstein The Sinatra Project

Concord/Universal Music
46:58

Nu het grote tijdperk van de Amerikaanse crooners zoals Frank Sinatra, Mel Tormé, Sammy Davis Jr en Tony Bennett en grote swingende orkesten al geruime tijd achter ons ligt, groeit de nostalgie naar deze onbezorgde tijden. Hier heeft de Amerikaanse crooner Michael Feinstein niet de gemakkelijkste weg gekozen met een album vol te stouwen met onsterfelijke songs die bekend zijn van Frank 'The Voice' Sinatra. Te meer daar producer Bill Elliott het orkest ook helemaal in de traditie van de bands van Nelson Riddle en Billy May heeft samengesteld, die de albums van The Voice in zijn glorie tijd steevast vorm gaven. Toch hebben Elliott en Feinstein hun best gedaan een persoonlijke toets aan deze productie te geven, met ook bekend werk te kiezen, dat echter bij Sinatra alvast in zijn latere jaren niet meer op het repertoire stond, zoals *Begin The Beguine* of een andere versie van een bekende song te kiezen zoals *I've Got A Crush On You* en *There's A Small Hotel*. Helemaal nieuw hier is *The Same Hello, the Same Goodbye*, ooit geschreven voor Sinatra, maar blijkbaar nooit opgenomen of uitgegeven. Feinstein is geen debutant en heeft zich zowat 25 jaar lang in

Jean-Paul Estiévenart

4in1

Talisman Music/www.talisman-music.com

66:00

Dit debuutalbum van Estiévenart, die in 2006 de Django d'Or voor Jong Talent won, is verrassend fris. Het is het mooiste debuut dat we dit jaar mochten aanhoren. Het kwartet vormt een prachtig swingende eenheid – *4ini* klopt helemaal – waarbij zeker een opvallend mooie rol is weggelegd voor de uitstekende gitarist Lorenzo Di Maio. Hij tekent voor de tune *The Old Lorry*. Alle andere nummers zijn van de hand van Estiévenart. In Di Maio's gitaarspel weerklinken resonanties van Catherine, Van Dormael tot Frisell, maar met een uitzonderlijk meesterlijke originaliteit. Prachtig hoe Estiévenart de trompet laat zingen in o.a. *L'Echo du Sounds* en hoe hij knipoogt naar zijn meester Delplancq in *Fred*. Sam Gerstmans (b) en Toon Van Dionant (d) ondersteunen de lyrische lijnen met een onderkoeld maar krachtig klankpalet.

Bernard Lefèvre

Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

vele producties ontpopt als de behoeder van the Great American Songbook. Feinstein is echter ook geen Sinatra, maar de zorg die aan deze productie in haar geheel is besteed is al bij al een waardevol eerbetoon aan The Voice!

Luc De Baets

Benny Golson
New Time, New'tet
Concord/Universal Music
70:51

Tenorsaxofonist Benny Golson is tachtig geworden (25 januari) en is *alive and kicking*, getuige dit nieuwe album. De man die aan de zijde van Coltrane, bij Art Blakey's Jazz Messengers, Art Farmer's Jazztet mee het repertoire bepaalde en onvergetelijke standards schreef als *Blues March*, *I Remember Clifford*, *Whisper Not*, *Killer Joe*, *Along Came Betty* en *Stablemates* en ook voor TV de scores schreef van o.a. *MASH* en *Mission Impossible*, werd onlangs gevierd in het Kennedy Center in New York. Golson speelt hier met zijn nieuwe jazztet met Eddie Henderson (t), Mike LeDonne (p), Buster Williams (b) en Carl Allen (d), waarmee hij eerder *Terminal I* (Concord) opnam, maar zij krijgen hier gezelschap van trombonist Steve Davis. Het merkwaardige repertoire bevat slechts een drietal Benny Golson originals. Daarnaast een knipoog naar Sonny Rollins (*Airegin*) en Monk (*Epistrophy*). Maar hij laat hier ook zijn liefde blijken voor klassieke componisten als Chopin (*l'Adieu*) en Verdi, waarvan hij muziek voor dit sextet heeft bewerkt, steeds origineel en melodisch. Hij speelt bovendien nog vloeiend tenor met zijn typische donkere sonoriteit en krijgt hier uitstekend weerwerk van Henderson, Davis en een verbluffende LeDonne. Vocalist Al Jarreau mag even meedoen in *Whisper Not*.

Luc De Baets

Bernard Guyot
Charles Loos
Summer Residence
Live 2008

Travers Emotion/AMC – 61:42

Dit seizoen is het dertig jaar geleden dat de legendarische jazzclub Travers de deuren opende. In theater Marni (Brussel) werd dat uitbundig gevierd met een minifestival in september 2008. Een van de groepen die daar optraden, was het duo Bernard Guyot-Charles Loos. Officieel althans een duo want Guyot (tenor- en sopraansax) en Loos (piano) waren omringd door Stéphane Mercier (altsax, fluit), Jean-Paul Estiévenart (trompet, bugel), Yannick Peeters (contrabas) en Wim Eggermont (drums). Drie verschillende generaties die hier een mooie bloemlezing uit de jazzgeschiedenis presenteren. Geen academische staalkaart maar zes muzikanten die met elkaar in dialoog treden door de tijd heen. Swing, bop, hedendaags, het komt allemaal aan bod onder een of andere vorm. Met een sterke Guyot maar vooral een opvallend polyvalente Estiévenart die nu eens refereert naar zijn leerschool bij Rousselet om even later moeiteloos over te schakelen op Miles of Hubbard.

Georges Tonla Briquet

Tom Harrell
Prana Dance

Highnote/ZYX Records – 56:24

Tom Harrell wordt in eigen jazzkringen als musician's musician zeer gewaardeerd zowel als componist als trompettist. In dit nieuwe album zijn alle tracks van zijn hand. Zoals in zijn vorige op Highnote verschenen cd *Light On* is hij omringd door Wayne Escoffery (ss, ts) en Danny Grissett (p, fender rhodes). Ugonna Okegwo (b) en Jonathan Blake (d) vormen de ritmesectie. In dit album refereert hij aan Indische en Oosterse meditaties met nummers als *Prana*, *Maharaja* en *In the Infinite*. Ergens roept Harrell sterke herinneringen op aan Miles van de jaren 50 met hier Escoffery als 'zijn' Coltrane.

Grissett voegt daar bijzonder groovy accenten aan toe. Misschien iets te weinig verrassend, maar toch wel fascinerend.

Bernard Lefèvre

Billy Hart Trio
Live at the Café
Damberd

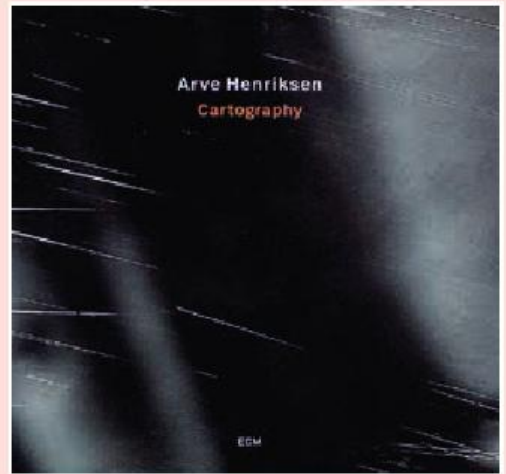
Enja/ Codaex 56:54

Hij is de drummer op Miles Davis' legendarische funk-plaat *On The Corner*. Hij speelde bij Herbie Hancock in diens Mwandishi-periode, toen Hancock een eigen electro-jazz-funk uitvond. En nu – meer dan dertig jaar later – is Billy Hart te horen op een nieuwe Enja-cd. Een historische gebeurtenis, want het is de allereerste live-opname uit het Gentse Café Damberd die op cd wordt vereeuwigd.

En het is meteen een schot in de roos. De opnamekwaliteit is uitstekend (een verrassing voor wie ooit van aan de toeg in het Damberd een concert meemaakte), de muzikanten zijn in topvorm, en de composities zijn sterk. Voor dat laatste is Johannes Enders verantwoordelijk, de Duitse saxofonist die samen met zijn landgenoot en bassist Martin Zenker het Billy Hart Trio vormt. Enders pent sterke melodien en heeft een behoorlijk stevig saxgeluid. "Een genie", zei Billy Hart tijdens het recente concert in het Damberd, dat de cd-release wat kracht moest bijzetten. Dat mag dan overdreven zijn, de Amerikaan Billy Hart beseft wel dat de jazz vandaag slechts overleeft dankzij de Europese scene, die een eindeloze reeks topmuzikanten oplevert, en Amerikaanse jazzgrootheden meer speelgelegenheid biedt dan in hun eigen land. "Europese muzikanten hebben iets exotisch in de VS", vertelde Billy Hart ons in het Damberd tussen twee sets door. "Maar vergeet niet dat we in Amerika talloze concertzalen bouwden om er Europese klassieke muziek te brengen. Dan verbaast het me niet dat veel Europeanen geïnteresseerd zijn in Amerikaanse klassieke muziek."

Want zo omschrijft Billy Hart de muziek op zijn nieuwe cd: Amerikaanse klassieke muziek. Al zouden wij het veeleer hebben over freebop of hardbop, maar jazz is nu eenmaal Amerika's meest oorspronkelijke en dus klassieke muziekvorm. "En het zijn zeker niet alleen Afro-Amerikanen die het spelen", zegt Hart. "Ook Europeanen dus, maar nog zoveel anderen.

Arve Henriksen
Cartography

ECM Records/Universal Music – 51:21

Deze Noorse trompettist vond zijn inspiratie in een totaal nieuw geluid toen hij een opname hoorde van de Japanse shakuhachi fluit. Hij experimenteerde daarop om een warme fluitachtige toon op de trompet te ontwikkelen. In *Cartography* creëert hij met invloeden uit de Noorse volksmuziek en elektronische effecten een bedwelmend meditatief klankpalet. Jan Bang en David Sylvian staan in voor samples en programming, Erik Honoré voegt op synthesizer nog effecten toe. En met vocale samples en gesproken woord is het klankbeeld compleet. Uit dit uiterst complex kluwen komt een opvallend pure zij het bevreedende mix tot stand. De beelden van de ongerepte Noorse natuur flitsen zo door je hoofd bij deze muziek.

Bernard Lefèvre

Kijk maar naar pianist Vijay Iyer en zijn companen, die van Indische origine zijn." Bassist Martin Zenker woont trouwens het grootste deel van het jaar in Seoul (Zuid-Korea) waar hij jazz doceert aan een enthousiaste schare studenten.

Pas na beluistering van de opnames van dit concert uit november 2006 beslisten de muzikanten er een cd van te maken. "Het was de beslissing van de mensen van het Damberd om ons concert op te nemen", zegt Hart. "We wisten niet op voorhand dat er een cd van ging komen. Dat maakt het des te spontaan." Enja was meteen geïnteresseerd. Het resultaat mag er dan ook zijn: dit is hedendaagse jazz, zonder franjes maar uitgepuurd tot de essentie: een stevige sax, een warm klinkende bas en een virtuoze, heel muzikale drummer. Die enkele solo's die Billy Hart hier neerzet bewijzen zijn grote klasse.

Peter De Backer

Eddie Henderson
Heritage

Blue Note Records/EMI – 39:10

Deze heruitgave katapulteert je rechtstreeks naar de jaren 70, toen de elektrische experimenten van Miles Davis naar de door vele verhuisde fusion leidden. Herbie Hancock creëerde met zijn Mwandishi-

band, die later zou uitmonden in de Headhunters, een eigen soort electro-funk. Een van zijn bandleden uit die tijd, trompettist Eddie Henderson, ging met succes op die ingeslagen weg verder, ook al kwam hij eerst nog jarenlang deeltijds als geneesheer aan de kost.

Deze *Heritage* dateert uit 1976 en roept herinneringen op aan wat ook Bennie Maupin en Julian Priester in die periode aan solo-cd's uitbrachten. Trombonist Priester speelt ook op *Heritage* een opvallende rol, maar het zijn vooral de synthesizers van Patrice Rushen en de funky ritmes van bassist Paul Jackson en drummers Mike Clark, Billy Hart en Sunship Theus die herinneringen oproepen aan de Mwandishi-periode. Deze muziek klinkt onvermijdelijk gedateerd, maar blijft toch nog verrassend fris.

In het spel van Henderson klinkt onvermijdelijk de invloed van de elektrische Miles Davis. Niet te verwonderen, want Davis was vriend aan huis van de Hendersons. Zoals zoveel fusion-helden van de jaren 70 is Henderson intussen al lang naar de akoestische jazz teruggekeerd. Henderson leerde de stiel als negenjarige trouwens van niemand minder dan Louis Armstrong.

Peter De Backer

Fred Hersch
Let Yourself Go: The Lives of Fred Hersch
 Aha!dvd - www.aha-dvd.com/
 dvd.html - dvd module 1 hoofd-
 film (leven van Hersch) 28:30
 - module 2 (musicus en com-
 ponist) 18:30, module 3 (Hersch
 jazzdocent) 15:30 - module 4
 (leven met HIV en Aids) 17:30
 - Bonus (livemuziek) 26:00 -
 Versie in Duits en Engels.

Deze originele Duitse film (ook in het Engels te bekijken) van Katja Duregger focust vooral op de mens Hersch (53). Fred Hersch wond er in de jaren negentig geen doekjes om dat hij homo was. Hoewel hij al in 1986 een hiv-besmetting opliep, leeft en speelt hij pas de jongste drie jaren onder voortdurende zware aids-medicatie. We volgen hem in zijn dagelijkse leven, als musicus, componist en jazzdocent, maar ook als aidspatiënt. Daarbij dringt de camera binnen in zijn heel persoonlijk privéleven. Als bonus zijn enkele fraaie livefragmenten van het trio (*Gravity's Pull* en *Endless Stars*) in Antwerpen (2007), solo (*Valentine*) in Kalamazoo (2006) en solo (*At The Close of the Day*) in het Bimhuis (2006) opgenomen. Een bijzonder document dat vooral bedoeld is als bewustwording voor aids. Het zou zeer goed zijn mochten er nederlandstalige en franstalige onderschriften zijn.
 Bernard Lefèvre

**Keith Jarrett
 Gary Peacock
 Jack DeJohnette**
Live in Japan
 (93 & 96)

ECM Records/Universal Music
 dvd - 230 minuten

Dit is de opvolger van de prachtige 2-dvd set op ECM Standards I/II in Tokyo, die vorig jaar is verschenen. Het materiaal komt opnieuw van het Japanse bedrijf Videoarts en is ook nu van uitstekende beeld- en klankkwaliteit: een topproduct dat ver boven het niveau van vele hedendaagse VHS-heruitgaven uitsteekt. Hier zelfs reeds in 16:9 formaat (1993). De opnamen komen uit concerten in Tokyo en zijn op een drietal Jarrett originals na opgebouwd rond bekende Broadwayklassiekers en jazzstandards. Het concert in de Orchard Hall in Tokyo in 1996 is uitgegeven op cd (Tokyo '96 - ECM), maar is niet het

Keith Jarrett Gary Peacock Jack DeJohnette Yesterdays

ECM Records/Universal Music - 75:39

Keith Jarrett en producer Manfred Eicher koesteren een lange traditie waarbij elk concert dat de pianist ten beste geeft, wordt opgenomen. Van tijd tot tijd vindt er eentje de weg naar de officiële discografie van Jarrett. De trio-opname *Yesterdays* kwam tot stand in de Metropolitan Festival Hall in Tokio in april 2001. Uit dezelfde tournee verscheen eerder al concertwerk op cd. Ook op deze registratie horen we een trio dat in bloedvorm verkeerde. De musici spelen met een lichte, soepele tred. Met *Strollin'* van H. Silver, *You Took Advantage of Me* van Rodgers en Hart en Charlie Parker's *Scrapple From The Apple* zitten we kniehoog in de bebop. Maar ook intimiteit wordt niet geschuwd, zoals in het titelnummer en wat verderop, in die andere klassieke Jerome Kern compositie *Smoke Gets In Your Eyes*. Als extra horen we het trio tijdens een soundcheck stoeien met *Stella By Starlight*. Deze uitgave is top. En voor het eerst in 15 jaar brengt ECM ze ook uit op kwaliteitsvol vinyl.

Dirk De Gezelle

beste concert op deze dvd. Het andere op dvd I is van een beter niveau, maar deze dvd moet toch de duimen leggen voor de eerder verschenen en besproken Standards I/II, gekwalificeerd als een hartendief in Jazzmozaïek van december 2008. Deze laatste is zowat 10 jaar vroeger eveneens in Tokyo opgenomen, maar het speelplezier en de passie waren hier nog sterker aanwezig. Maar op deze *Live in Japan* is opnieuw die uitstekende wisselwerking tussen de drie spelers en de respectvolle, spontane en wisselende aanpak van de all-time standards een waar genot.

Luc De Baets

Jink Trio Hot

Nemu Records - 60:00

De titel *Trio Hot* verwijst naar de aloude 'hot clubs' die in de jaren dertig in Europa het kruim van de jazz waren. Theo Jörgensmann (kl), Albrecht Maurer (v,z) en Pe-

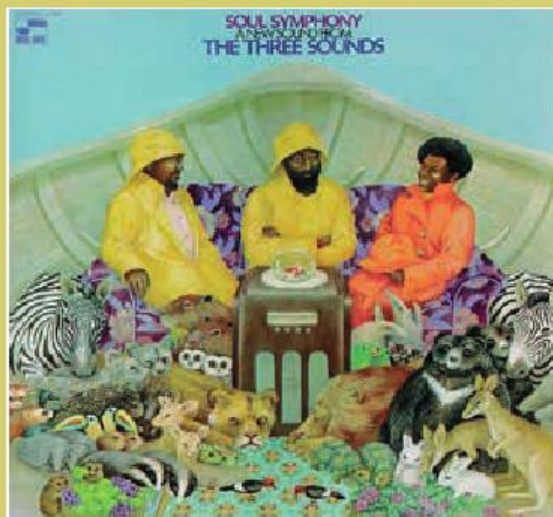
ter Jacquemyn (b,z) hebben ervoor gekozen om in de inmiddels veel minder gangbare bezetting: klarinet, viool, bas een eerbetoon aan deze stroming te brengen. Op grond van de cv's van de drie heren en de release lijst van het Duitse Nemu records weet je op voorhand dat die hommage geen gezapige muziek zal opleveren. *Trio Hot* bevat vrije improvisatie op het scherpst van de snede. Vakmannen zijn het alle drie en zeker Jörgensmanns spel is zeer de moeite waard. Het drukke groeps-geluid met de dominante schelle klank van klarinet en viool is echter beslist een *acquired taste*.

Mischa Andriessen

Benny Lackner Trio Pilgrim

BHM/ZYX Records - 40:59

Dit trio ontstond in New York in 2002, maar brengt nu in Duitsland zijn nieuwste album *Pilgrim* uit. Pianist Lackner toerde in Europa met Will Bernard, An-

Blue Note Rare Grooves Series [souljazz remastered!]

In deze voor cd remastered opnames vinden we een uitstekende collectie van de groovy souljazz periode eind jaren 60/begin jaren 70. De oorspronkelijke lp's zijn moeilijk of haast niet meer te vinden. Natuurlijk zijn sommige opnames al wat gedateerd en dus alleen voor echte fans. Al veel vroeger verschenen verschillende releases (Donald Byrd, Gary Bartz, John Patton, enz).

Nu verschijnt een aanvulling van de reeks met o.a. *Heritage* van Eddie Henderson en *Howlin' For Judy* van Jeremy Steig, die beide in deze cd-rubriek uitvoeriger worden besproken. Van *The Three Sounds* is er in deze serie de heruitgave van *Soul Symphony* en *Elegant Soul*, van Bobbi Humphrey *Fancy Dancer* en van Reuben Wilson *Set Us Free*.

The Three Sounds werd als trio in 1958 door Blue Note Records binnengehaald. De souljazz trioformule sloeg sterk aan bij een breder publiek en in tien jaar tijd bracht *The Three Sounds* liefst 16

albums uit, die bijna doorslagen waren van elkaar. Wie dus fan was van de sound, zal in *Elegant Soul* de karakteristieke stijl met zeer toegankelijke originals en enkele hits van het moment waarderen. *Soul Symphony* werd het laatste officiële album.

De fluitiste Bobbi Humphrey tekende voor Blue Note in 1971 en *Fancy Dancer* was haar laatste release op het label.

Het B3-Hammond orgel was in de jaren 60 helemaal funky en daar wist Reuben Wilson zeer goed raad mee, zoals blijkt uit het album *Set Us Free*. Zoals hij zelf verklaart wou hij met *Set Us Free* (1971) zich bevrijden van hoe een orgel in jazz zou moeten klinken. Luister maar eens goed (*Sho-Nuff Mellow* en *Tom's Thumb*) waar sommige poporgelisten hun mosterd haalden!

Heel veel van deze muziek werd in de jaren 90 door dj's gesampled omdat het in wezen zeer vertrouwd klinkende, 'beweeglijke' muziek is.

Bernard Lefèvre

Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

drew Emer en Teun Verbruggen, maar op dit album is het vaste trio van de partij met Derek Nievergelt (b) en Robert Perkins (d). Op twee nummers (*Let It Die* en *Lonely, Lonely*) van Feist na, zijn het originele composities. Eén ervan heet *Brad Plus* en verwijst duidelijk naar de invloeden. Het voelt eerder Mehlau aan, maar dan iets afgetopt, te strak.
Bernard Lefèvre

Eric Legnini Trippin'

B-Flat – 56:33

De klassieke pianotrio-formule heeft de jongste jaren een ware revolutie doorgemaakt, met EST en The Bad Plus als opvallende uitschieters, en bij ons natuurlijk het Jef Neve Trio. Neve is evenwel niet de enige Belgische pianist die internationaal furore maakt.

Ook Eric Legnini – de Waalse pianist met Italiaanse roots uit Hoi – bewijst met deze nieuwe trio-cd zijn internationale klasse. Legnini koestert een voorkeur voor de souljazz van Phineas Newborn. In zijn spel hoor je inderdaad wel invloeden van soul, gospel en blues. Maar na drie cd's in deze bezetting is de muziek van Legnini tot volle wasdom gekomen. Met zijn kompanen Mathias Allamane op bas en de zeer funky drummer Franck Agulhon heeft hij intussen een hechte band gesmeed, perfect op elkaar ingespeeld. Legnini excelleert hier zowel op Fender Rhodes als op akoestische piano, met veel eigen composities, en enkele standards zoals *Con Alma* van Dizzy Gillespie. Twee solo-stukken vormen rustpunten op deze cd. Daarbij een intieme versie van Stevie Wonder's *The Secret Life of Plants*. Merkwaardig is *Introspection #1*, een korte bespiegeling waarop Legnini zowaar klinkt als Keith Jarrett. Mooi.

Peter De Backer

Lingo (Bert Cools, Janos Bruneel, Stijn Cools)

Lingo

Kantaloop 2008/

www.kandesign.com – 51:30

Dankzij drijvende krachten Hans Kan (Kan Design) en Jack van Poll werd in december 2008 voor de derde keer op rij Kantaloop in Antwerpen (Indian Caps) georganiseerd. Telkens werd een optreden en een cd-opname verzorgd, het eerste jaar Jack van Poll trio, het

tweede jaar Sara Meyer Quartet, maar nu met de cd *Lingo* wordt deze ook gecommmercialiseerd. Naast de standards *Straight No Chaser* en *Fall In Love Too Easily* bevat de cd alleen eigen composities. De gitarist Bert Cools neemt de driver's seat met accenten van Coryell tot Frisell. Samen met broer Stijn (d) volgen ze het conservatorium in Antwerpen. Janos Bruneel, leerling van Hein van de Geyn, compleetert dit jong getalenteerd trio, dat zeker nog van zich zal laten horen!

Bernard Lefèvre

China Moses & Raphael Lemonnier This One's For Dinah

Blue Note Records/EMI – 56:33

China, dochter van Dee Dee Bridgewater en de in 1995 overleden tv- en filmregisseur Gilbert Moses (*Roots*), is hoewel geboren in Californië, in

Parijs geland. Daar verbleef haar moeder ook geruime tijd. In die Parijse scene werkte China Moses nog mee aan een hommage-album voor Michel Polnaref. Nu komt ze met een eigen eerbetoon aan de 'Queen of the Blues' Dinah Washington. De pianist Lemonnier zorgt voor aangepaste arrangementen van standards zoals *Mad About The Boy*, *Fine Fine Daddy*, *Cry Me A River*, *What A Difference A Day Makes* en voegt er een aantal eigen nummers aan toe (*Dinah Blues*, *Gardenias For Dinah*). Een hartig album om eens lekker bij uit de bol te gaan. Live te genieten op Jazz à Liège!

Bernard Lefèvre

Quinsin Nachoff Horizons Ensemble Idem

Musiconic – 65:08

De Canadese saxofonist Quinsin Nachoff zoekt op deze cd naar het ideale midden tussen compositie en improvisatie in een idioom dat vooral richting klassieke kamermuziek gaat. Met John Taylor (p) en Ernst Reijseger (c) heeft hij tenminste twee inventieve medestanders en ook hijzelf is een toonbeeld van fantasie. Dat hij zijn ideeënrijkdom paart aan een schor maar stevig geluid met een aangenaam rafelrandje is een van de attracties van deze cd. Ten nadele kan worden opgemerkt dat Nachoff toch vooral een improvisator lijkt, die in zijn op zich uitdagende stukken de nodige stoplappen nodig heeft. Nachoff heeft een cd afgeleverd, die enigszins in de lijn van Wayne Horvitz' *Gravitas Quartet* ligt, maar stekeliger is, dapperder ook.

Mischa Andriessen

Houston Person The Art and Soul of Houston Person

Highnote/ZYX Records – 3cd
(totaal 162 min.)

Hier maakt tenorsaxofonist Houston Person met zijn warme sonoriteit en soepele melodievoering van het standard repertoire een kunst. Net als een Lester Young of Ben Webster fraseert hij als een zanger. Ook wanneer hij gaat improviseren blijft de melodie door de improvisatie doorschemeren. Kortom dit is pretentieloze elegante swingende mainstream jazz. Liefhebbers van het Great American Songbook komen hier uitstekend aan hun trekken. O.a. werk van

Cole Porter, Jerome Kern, Richard Rodgers, George Gershwin, Victor Young, Hoagy Carmichael en zelfs Duke Ellington staat hier op het programma en is de welgekomen rust na een lange werkdag. In totaal zo'n een dertigtal stukken, gespreid over 3 cd's, geselecteerd uit de vele albums die Person voor Highnote heeft opgenomen. Van daar ook wisselende ritmesecties met heel wat bekenden, zoals de pianisten Bill Charlap en Richard Wyands, de bassisten Ray Drummond, Ron Carter en Peter Washington en drummers Grady Tate en Kenny Washington. Alle tracks werden zorgvuldig remastered door Rudy Van Gelder in de legendarische Englewood Cliffs studio en klinken voortreffelijk.

Luc De Baets

Petrucciani – NHØP Live at Copenhagen Jazz House

Dreyfus Jazz/Pink Records
2cd – 59:26 + 52:01

Een luchtige clubset met twee betreurde artiesten: pianist Michel Petrucciani en bassist Niels Henning Ørsted Pedersen. Op die bewuste dag, 18 april 1994, werd de sessie in het legendarische Copenhagen Jazz House gecapteerd door de Deense radio. NHØP was er vele jaren de huisbassist. Het resultaat vind je hier op deze dubbel-cd die twee sets overspant. Het programma bukt van de jazzstandards, beiden spelen met overgave, en tasten ontspannen en vaak met humor en plezier mekaar mogelijkheden af. De ervaring en de intrinsieke kwaliteiten van beiden, maken er een pretentieloos maar genietbaar duoconcert van, dat blijkbaar door het aanwezige publiek enthousiast geapprecieerd wordt.

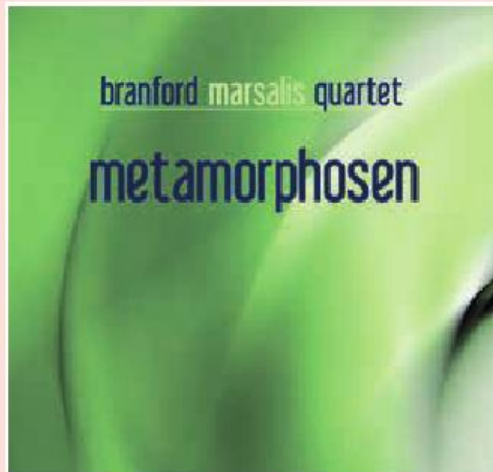
Luc De Baets

Jacques Piroton Parachute

Igloo/AMG – 60:48

Onze verwachtingen waren hooggespannen bij het verschijnen van een cd van één van onze beste Belgische gitaristen. Samen met Jan De Haas op drums en Benoît Vanderstraeten op elektrische bas als ritmesectie, en met Fabrice Allemann op klarinet en basklarinet vertegenwoordigt dit vierstal een enorm potentieel. En ja, al van bij de eerste noot hoor je dat het goed zit. Piroton en zijn makkers klinken geïnspireerd en karaktervol, krachtig zelfs. Ze leiden je

Branford Marsalis Quartet Metamorphosen

Marsalis Music/Universal Music – 61:38

De oudste van de vier muzikale Marsalis broers, Branford Marsalis, heeft een indrukwekkende carrière achter de rug. Na zijn studies, heeft hij o.a. met Art Blakey, Clark Terry, zijn broer Wynton en Herbie Hancock gespeeld. Hij heeft natuurlijk ook met Sting gespeeld maar zijn echte prioriteit blijft zijn eigen kwartet. Na het uitbrengen *Braggtown* (2006) en na een wereldtournee van twee jaar, is het Branford Marsalis Quartet naar de opnamestudio teruggekeerd. Het resultaat, een meesterwerk van negen nummers, is zeker één van de sterkste en heel toegankelijke albums van de band tot op heden.

Metamorphosen wil overigens de groei en de ontwikkeling van het kwartet en elk individueel lid benadrukken. De groep speelt nu al meer dan tien jaar samen. Met de vaste pionnen: Joey Calderazzo (p), Eric Revis (b) en Jeff "Tain" Watts (d) ligt de focus op nog meer subtiliteit en opwinding. Het is niet voor niks dat Branford zijn groep bestempelt als "één van de beste jazzgroepen van vandaag." En terecht. Want de synergie en de interactie tussen de musici is echt fascinerend. De virtuositeit, de visie en de telepathische reactie maken deel uit van een programma met originele composities en een Thelonious Monk klassieker. Op deze heerlijke nieuwe cd speelt Marsalis terug op de altsaxofoon, maar ook op zijn vertrouwde tenor- en sopraansaxofoon. Niet te missen.

Patrick Bivort

Michel Petrucciani The Complete Dreyfus Jazz Recordings

Dreyfus Jazz/Pink Records – 10cd + 2 dvd

Tien jaar geleden op 6 januari 1999 overleed de amper 36-jarige pianist Michel Petrucciani aan een longaandoening en werd begraven op het beroemde Père Lachaise kerkhof in Parijs. Dreyfus grijpt dit moment aan voor een monumentale heruitgave van wat op dit label verschenen is. Een dwerg als persoon, een reus van een muzikant: dat is pianist Michel Petrucciani. Van bij zijn jeugd gehandicapt door een mysterieuze beenderziekte, overwon hij op bewonderenswaardige wijze zijn handicap en werd immens populair in een hevig swingende, gedreven maar vaak ook romantische postbopstijl. Ook bij ons was de Franse dwerg enorm populair en was hij vele malen te zien en te beluisteren in de grote concertzalen in Brussel, Antwerpen en Luik. Hij werd dan de scène opgedragen ofwel door zijn vader of zijn road-manager of ook wel eens door één van de bandleiden, zoals Aldo Romano, Charles Lloyd en zelfs Lee Konitz en Jim Hall en op de pianostoel geplaatst. De immense vleugelpiano leek ons nog groter dan in werkelijkheid, maar de kleine Fransman slaagde er in de achtentachtig toetsen tot leven te brengen met een kracht en dynamiek, die je nauwelijks voor mogelijk achtte. Hij was een buitengewone persoonlijkheid en had een apart gevoel voor humor. Zeker in zijn laatste jaren, toen hij meer ervaren en zelfzeker werd en solo ging optreden. In 1997 speelde hij een soloconcert in Frankfurt, dat op een dubbel-cd verscheen en uiteindelijk zijn meesterwerk kan genoemd worden (*Solo Live – The Complete Concert in Germany*) en dat hier ook deel uitmaakt van deze Dreyfus Jazz box. Andere toppers zijn de beide *Conférence de Presse* albums die hij samen met de Franse Hammondvirtuosos Eddy Louiss opnam in Le Petit Journal Montparnasse in Parijs en *Trio in Tokyo* met Steve Gadd en Anthony Jackson in de Blue Note jazzclub aldaar.

Inhoud van de box:

- Michel en Tony Petrucciani – *Conversation* – duet van vader en zoon 1992 – cd FDM 36617
- Michel Petrucciani – *Marvellous* (met o.a. Dave Holland en Tony Williams) – 1994 – cd FDM 36564
- Michel Petrucciani met Biréli Lagrene, Kenny Garrett, Marcus Miller en Lenny White – *A Dreyfus Night in Paris* – 1994 – cd FDM 36652

- Michel Petrucciani *au Théâtre du Champs-Élysées* – solo 1995 – 2cd FDM 36570
- Michel Petrucciani & Stéphane Grappelli (met George Mraz en Roy Haynes) – 1995 – cd + bonus tracks FDM 46050 369242
- Eddy Louiss & Michel Petrucciani – *Conférence de Presse* FDM 36568 – 1994 - *Conférence de Presse vol.2* – 1995 – 2cd FDM568 & FDM 36573 - **Zeer Goed**
- Michel Petrucciani – *Piano Solo* – *The Complete Concert in Germany* – 2cd FDM 46050 369062 – **Zeer Goed** ❤️
- Michel Petrucciani – *Both Worlds* – 1997 met Steve Gadd en Anthony Jackson plus een blazersectie met Bob Brookmeyer, Flavio Boltro en Stefano Di Battista - cd FDM36590
- Michel Petrucciani, Steve Gadd, Anthony Jackson – *Trio in Tokyo* – 1997 – cd FDM 46050 369252 + bonus track – **Zeer Goed**

De twee bijhorende dvd's omvatten een solo concert op Jazz in Marciac in 1996, verder concerten met Stéphane Grappelli en Charles Lloyd en in trio met Anthony Jackson en Steve Gadd in Stuttgart, plus een film en interviews met Petrucciani zelf en Aldo Romano.

Laat ons er op wijzen dat een aantal cd's in principe nog los verkrijgbaar zijn. Deze box is gewoon een verzameling van wat er tot op heden op het Dreyfus Jazz label is verschenen, met amper enkele bonus tracks. Geen speciale uitgave dus, want qua tekst en illustraties blijven we op onze honger zitten.

Luc De Baets

Yorkse Birdland. De titel van de cd heeft te maken met het feit dat Rava vroeger jarenlang in The Apple heeft gewoond en gewerkt. Jaap Lúdeke

Mathilde Renault- Jonas Knutsson Louana

Igloo/AMC – 51:12

Louana is het verhaal achter "je bent jong en je wil wat" in de versie van Mathilde Renault. De ondertussen 22-jarige Belgische pianiste raakte een paar jaar geleden verslingerd op de muziek van de Zweedse saxofonist Jonas Knutsson. Haar droom: ooit met hem optreden en zelfs samen een cd opnemen. Ze componeerde een aantal nummers, kocht een vliegtuigticket en ging doodleuk aankloppen bij Knutsson thuis. De man was niet alleen onder de indruk van zoveel doorzettingsvermogen maar apprecieerde ook nog wat Renault geschreven had. Vorige zomer vervulde Brosella vervolgens het eerste deel van de droom: een optreden tijdens het festival. Igloo zorgde voor het vervolg: een duo-cd. De titel verwijst naar het eigen taaltje waarin Mathilde zingt. Het is niet echt zingen, eerder een welbepaalde sfeer creëren die perfect past bij het ijle, intieme idioom dat beiden creëren. Titels als *Notte Bianca* en *Oiseaux Nordiques* zeggen genoeg.

Georges Tonla Briquet

Alex Riel Get Riel

Cowbell Music/Codaex – 43:25

De Deense drummer Alex Riel (68) is al 40 jaar een vaste klant op de Kopenhagense scène. Dat hij ver buiten de eigen landsgrenzen faam geniet, blijkt uit de indrukwekkende lijst muzikanten die hij almaar opnieuw voor zijn cd's weet te strikken: Michael Brecker, Jerry Bergonzi, Mike Stern, Eddie Gomez...

Vaste partner van Riel is de Amerikaanse pianist Kenny Werner, die ook deze nieuwe cd kleur geeft. Zonder enige voorbereiding dook Werner samen met Riel en bassist Pierre Boussaguet in een Kopenhagense studio. Werner en Boussaguet brachten elk twee composities mee, Riel suggereerde twee standards en liet het trio ook de overbekende melodie van Alexander Borodin (*Polovtsian Dance*) aanpakken. Het resultaat is een korte, complexloze trio-cd, met Kenny Werner in een glansrol, en een zeer discrete Riel die de juiste accenten legt. Zelfs in zijn eigen vier minuten durende drumsolo-compositie (*Mosquito*) blijft zijn spel zeer ingetogen.

Bassist Pierre Boussaguet valt nog op met een warm eerbetoon aan Niels Henning Ørsted Pedersen, die in 2005 overleden legendarische Deense bassist.

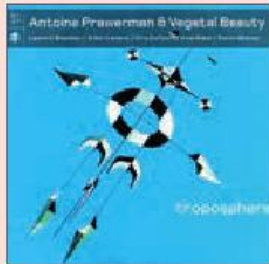
Peter De Backer

rond in een wereld van gedurfde (akoestisch gespeelde) melodieën, vernieuwende structuren, rockgeoriënteerde koorddansersstrekken. Maar ook de lyrische momenten ontbreken niet. Altijd mag je rekenen op een kleurrijk palet en een muzikale verfijning. Melodisch vormen Pirotton en Alleman een schitterend duo (beluister *Untitled*) dat zich aan gedurfde capriolen waagt, terwijl de ritmesectie zorgt voor een indruk alsof alles vanzelfsprekend verder kabbelt (of stormt). Unisono's, complexe harmonieën en ritmische wisselingen worden met gemak verteerd. *The Cake* laat je bv proeven van een mooi gestructureerde streep strak thematisch gearrangeerd collectief werk. Voor je het beseft heb je de plaat beluisterd, en daarna blijf je in de ban van deze sonore uitstap. Pirotton en de zijnen weten de hele cd lang hetzelfde hoge niveau aan te houden, en daarbij wordt de luisteraar dikwijls aangenaam verrast. Wij kwamen alvast niet bedrogen uit.

Marc Van de Walle

Antoine Prowerman & Vegetal Beauty Troposphere

Mogno Music/AMC – 54:25

De cd opent met een bijdrage van Afrikaans percussionist van dienst Sidiki Camara: *Ouma Yé* en reikt ons een mooie, minimalistische *village music* aan, sterk geënt op het Afrikaanse bas-ostinaat en de rituele cadans. Prowerman onderbreekt dit nochtans regelmatig door bridges te schrijven, die de zaak even naar de klassieker Europese jazz brengen. Het concept wordt echter in grote lijnen bewaard en gespijsd door een interessante casting: Laurent Blondiau (t), Kris Defoort (p), Axel Gilain en Sarah Murcia (cb), de reeds genoemde Sidiki Camara (perc) en

Antoine Prowerman zelf op basklarinet. Alleen weten we nooit wie van de twee bassisten zo lekker soleert wegens ontbreken van liner-notes of basisinformatie op de cd-hoes. In ieder geval is dit een aangename kennismaking met Prowerman's gevoelsmatige inspanning om de Europese jazzmusici te koppelen aan het Afrikaanse muziekbeeld.

Chris Joris

Enrico Rava New York Days

ECM Records/Universal Music 77:48

De Italiaanse vaardige trompettist Enrico Rava (69) zit zo langzamerhand ook al een halve eeuw in het vak. En of hij nog steeds beter wordt? Het lijkt er wel op. Hoewel

die slogan *My Performance Improves with Age* lang niet voor iedere jazzmuzikant opgaat. Het concentratievermogen wordt er met het klimmen van de jaren meestal niet beter op. Geen nood, voor Rava. Hij stopt steeds meer diepte in zijn spel. Bovendien heeft hij met grote precisie een viertal rasmuzikanten uitgenodigd voor deze productie. Het zijn: pianist Stefano Bollani, met wie hij vaak ook duo speelt, tenorist Mark Turner – vóór hij zich tijdens een mislukte doe-het-zelf-klus in twee vingers zaagde, Larry Grenadier is de bassist en Paul Motian is de bijna legendarische slagwerker. Een stuk hebben ze gezamenlijk in elkaar getimmerd, de overige tien zijn alle van de leider en gezegd moet worden dat ze stuk voor stuk telkens een andere aangename sfeer opwekken. Alle musici doen er tijdens de solo's hun voordeel mee. Een eervolle vermelding voor Stefano Bollani is volstrekt gerechtvaardigd. Die waardering bestaat al sinds zijn solo-optreden op Jazz Brugge 2004. Rava speelt met dit kwintet eind maart vier dagen in de New

Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

Alex Riel Quartet Riel Time

Cowbell Music/Codaex - 60:11

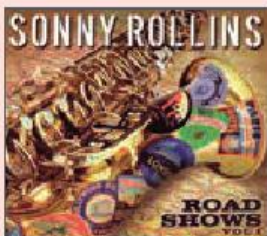
Alex Riel (d) betekent voor Denemarken hetzelfde als André Ceccarelli en Aldo Romano voor Frankrijk, Daniel Humair voor Zwitserland en Eric Ineke, John Engels en Han Bennink voor Nederland. Allen doorwinterde drummers met een sterke drive, een grote vakkennis en creativiteit en het is een plezier om ze te zien en horen spelen. Bij hen past dus de sporadische uitdrukking: *het hoeft niet altijd een Amerikaan te zijn...* Op deze live-cd staan drie thema's van tenorist Jerry Bergonzi en twee standards: *I Hear A Rhapsody*, die de cd opent en meteen de pan uit swingt, en *Stablemates* (B. Colson). Als leider van het kwartet veroorlooft Riel zich een wat grotere rol dan die van volgzzaam begeleider. Dat is logisch als titularis van een uitgave. Hij bezit sowieso een donderende stuwkracht, die hij ech-

ter weet te blussen waar het moet. En hij is steeds creatief in zijn solos. De heren vormen een enthousiast vriendenteam: de vurige Jerry Bergonzi (ts), de zalig geïnspireerde Kenny Werner (p) en die andere grote Deen Jesper Lundgaard op contrabas. De sfeer in het Copenhaagse Jazzhouse is zowel gloeiend heet als relaxed en de manier waarop Riel en Bergonzi mekaar opzweepen werkt aanstekelijk. Kenny Werner's solos zijn constant boeiend, soms letterlijk adembemend.

Chris Joris

Sonny Rollins Road Shows vol. 1

Doxy records/Universal Music - 71:40

Van het zeer selecte groepje jazzsaxofonisten (dood of levend) dat een vergelijkbare status als Sonny Rollins heeft, lijkt het soms alsof elke noot die ze ooit geblazen hebben op

plaat is uitgebracht. De zelfkritische Rollins is op dat vlak echter doorgaans terughoudend geweest. Dat er nu een van de hoopvolle toevoeging *Vol.1* voorzien selectie uit bijna 30 jaar optredens is verschenen, is daarom toch een grotere verrassing dan dat de kwaliteit ervan enorm hoog is. Hoewel, de power en energie die Rollins hier ook met zijn huidige groep demonstreert, is beduidend overweldigender dan op zijn cd's van de laatste jaren en tijdens de recente tournees. *Road Shows vol.1* biedt zeven sterke live-tracks die in verschillende samenstellingen in de loop der jaren zijn verzameld. Daarbij gelukkig ook materiaal in de kleine bezettingen waarin Rollins excelleert, zoals het kwartet met Mark Soskin (p), Jerome Harris (b) en Al Foster (d) en het sublieme trio met Christian McBride (b) en Roy Haynes (d) dat in het afsluitende *Some Enchanted Evening* de oude meester met minimale middelen en juist daardoor optimaal aanstuurt. Hopen nu dat Rollins niet terug in zijn schulp kruipt en ons de andere cd's met dergelijke spetterend live-materiaal onthoudt. Dat Rollins een van de allergrootsten is, daaraan zal niemand hebben getwijfeld, maar hij rijft het zijn concurrenten met deze plaat wel erg hard in.

Mischa Andriessen

David Sanborn Live at Montreux 1984

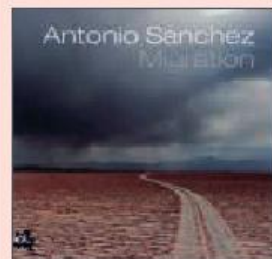
Eagle Vision/Pias - dvd - 117 min.
Altsaxofonist David Sanborn is in brede kringen gekend. Zijn zangerige zoete sound is kenmerkend. In de jaren tachtig was hij een graag geziene

gast op het Montreux Jazz Festival. Zoals hier in 1984, toen hij zijn album *Straight to the Heart*, een Grammy Award winnaar had opgenomen. Nummers van dit album vormen de hoofdmoot. Ook vocaliste/pianiste Rickie Lee Jones was even te gast met haar versie van *Autumn Leaves*. De drie bonustracks komen uit een eerder optreden in 1981, waar ook vibrafonist Mike Mainieri, bassist Marcus Miller en gitarist Robben Ford deel van uitmaken. Beeldformaat: 4:3

Luc De Baets

Antonio Sanchez Migration

Camjazz/ZYX Records - 66:23

Voor zijn debuut-cd brengt drummer Antonio Sanchez de uitblinkers van vandaag bij elkaar: Chris Potter (ts,ss), David Sanchez (ts), Scott Colley (cb) en nodigt hij als eregasten Chick Corea (p) en Pat Metheny (g) uit, die perfect aansluiten bij het speelkaliber van dit basiskwartet. Dat moet wel, want Sanchez' muziek laat niets aan het toeval over en je moet vroeg opstaan om deze marathon aan te kunnen. Sanchez levert vier van de acht stukken, die zeer gesyncopeerd en karaktervol de latin-ritmes laten versmelten met het beste wat de hedendaagse jazz te bieden heeft. Dit zorgt voor een energiek palet (*Did You Get It*), de welkome muzikale grilligheid (*Greedy Silence*) en de nodige rust (*Ballade*) waarin Scott Colley een hoofdrol krijgt. De sound van twee tenoren, bas en drums werkt uitstekend. Corea en Metheny soleren elk op hun eigen bijdrage, respectievelijk *One For Antonio* en *Arena* met die zo overbekende vlekkeloosheid. *Inner Urge* (J. Henderson) en *Solar* (M. Davis) krijgen een al even energieke behandeling. Antonio Sanchez is een schitterend drummer. Deze cd blijft bespaard van elk cliché, de jonge reuzen spelen op de toppen van hun tenen. Een frisse en virtuose cd.

Chris Joris

1995, na wat uit de belangstelling te zijn verdwenen, nam hij het met een Grammy bekroonde album *High Life* op. Dit kwintet borduurt verder op dit album en heeft nog heel veel van het vroegere Weather Report, ook wat de bezetting betreft met de pompende bas van Alphonse Johnson en de flitsende power van drummer Rodney Holmes. *On the Milky Way Express* en *At The Fair* zijn de meest opvallende stukken, lang uitgesponnen en met veel soloruimte voor o.a. David Gilmore (g) en keyboardspeler Jim Beard.

Bonus tracks zijn eerdere opnames in Montreux. In 1991 met een kwartet met Herbie Hancock (keyboards), Stanley Clarke (b) en Omar Hakim (d) in het overbekende *Footprints* en nogmaals *The Milky Way Express*. In 1992 was er opnieuw Hancock met Ron Carter (b) en Tony Williams (d) en Wallace Roney (t). Ook hier gekend repertoire met *Pinocchio* en *Pee Wee*.

Luc De Baets

Dave Siebels With Gordon Goodwin's Big Phat Band

www.bigphatb3.com - 51:44

Dit herinnert ons aan het album *The Cat* van Hammond wizard Jimmy Smith en de bigband van Oliver Nelson. Dit was in 1964 een hit, die, voor zover nog nodig, de faam van de vader van alle organisten voor altijd vestigde. Componist, arrangeur en platenproducer Dave Siebels, vooral bekend in de tv-wereld, ging aan het Hammond B3 orgel zitten en verplaatste zich even in de huid van zijn grote voorbeeld, samen met Gordon Goodwin's Big Phat Band, samengesteld uit L.A.'s beste studiomuzikanten met o.a. trompettist Wayne Bergeron en saxofonist Eric Marienthal. Dit album start met verve met *The Coupe*, één van de originals van Siebels. Hij levert de meeste composities, en deelt de bewerkingen met orkestleider Ron Goodwin. Ook twee opvallende tributes aan de meester met *Girl Talk* (Neil Hefti) en *The Cat* (Lalo Schifrin). Goede productie met een wisselend repertoire, zowel qua sfeer en ritme met r&b, soul, latin. Ook de solisten van de band krijgen wat ruimte. De band zelf is een hechte groep en swingt voortreffelijk.

Luc De Baets

NEW RELEASES

Cécile Broché & Etienne Bouyer Duo

Soundscapes II IGL206

Cécile Broché electric violin
Etienne Bouyer soprano & tenor sax

Thomas Champagne Trio

Charon's Boat IGL207

Thomas Champagne alto sax
Nicholas Yates double bass
Didier Van Uytvanck drums

Eve Beuvs Quartet

Noordzee IGL208

Eve Beuvs piano
Yannick Peeters double bass
Lionel Beuvs drums
Joachim Badenhorst tenor sax & clarinet

Pascal Mohy Trio

Automne 08 IGL209

Pascal Mohy piano
Sal La Rocca double bass
Joost Van Schaik drums

Mathilde Renault & Jonas Knutsson Duo

Louana IGL210

Mathilde Renault piano
Jonas Knutsson sax

IGLOO Records

www.igloorecords.be

Bld Leopold II, 153
1080 Brussels - Belgium
T: +32 2 538 90 01
F: +32 2 538 57 96
info@sowarex.be

IGLOO
NEW TALENTS

Soft Machine Drop

Moonjune Records – 61:33

Soft Machine wordt gemakshalve als "die Britse jazzrock-band uit de jaren 70" omschreven. Dat klopt maar ten dele. Ten eerste omdat de band waarvan drummer Robert Wyatt mede-oprichter was, in zijn begintijden veel meer een psychedelische rockgroep was, die pas na enkele cd's fusionpaden bewandelde. Soft Machine was bovendien niet de zoveelste epigoon van Miles Davis' elektrische periode, maar creëerde een heel eigenzinnige combinatie van rock en jazz, die tot vandaag voortduurt, met de Soft Machine Legacy band. En de vele personeelsbezettingen bezorgden de groep telkens een ander geluid.

Deze live-opname uit '71, opgenomen in Duitsland, laat een Soft Machine-versie horen die veel meer jazz en improvisatie laat horen dan rock. Saxofonist Elton Dean en toetsenman Mike Ratledge (met zijn zo typerende orgelklanken en elektrische piano), bassist Hugh Hopper en drummer Phil Howard zetten een muziek neer die je bij momenten zelfs als een soort elektrische freejazz kan omschrijven.

Het repertoire van dit concert zou later resulteren in hun beroemde *Fifth* album. Maar deze opname is vooral bijzonder omdat het een ruimere inzicht geeft in wat de bijzondere drummer Phil Howard te bieden had. Australiër Howard verving slechts enkele maanden Robert Wyatt en was tot nog toe alleen maar op enkele nummers van *Fifth* te horen. Producer Steve Lake bezingt in de hoesnota's uitgebreid de lof van Howard als een geslaagde volging van Tony Williams en Elvin Jones. Dat mag dan overdreven zijn, deze versie van Soft Machine is in ieder geval de meest energieke die we ooit hoorden.

Peter De Backer

Martial Solal Live at the Village Vanguard/I Can't Give You Anything But Love

CamJazz/ZYX Records – 49:27

De Frans-Algerijnse pianist Martial Solal was al eens te gast in New York's beste jazzclub voor een live-cd. Die opname, in trio, dateert van enkele dagen na 9/11, niet bepaald een vrolijke bedoening dus.

Deze keer zat Solal helemaal alleen in de Vanguard, waar solo-pianooncerten nochtans bijzonder uitzonderlijk zijn. De sfeer is gemoedelijk tot vrolijk. Solal krijgt het publiek moeiteloos op zijn hand, ook al met zijn grappige commentaartjes tus-

sendoor. De man is intussen de 80 voorbij, maar zijn pianospel klinkt wonderlijk fris.

Naast twee eigen stukken dist Solal een reeks standards op, van *Lover Man* over *On Green Dolphin Street* tot *Monk's Round Midnight*. De Fransman slaagt erin de geschiedenis van de jazz in elk akkoord te laten doorklinken. Geen geringe prestatie.

Peter De Backer

Sabrina Starke Yellow Brick Road

Blue Note Records/EMI – 39:43

Het succes van Amy Winehouse werkt zeker aanstekelijk en daar heeft de Rotterdamse soulzangeres Sabrina Starke toch wel goed naar geluisterd. Ze is zeker origineel en schreef alle teksten en soms ook mee de muziek – meestal van de hand van Robert Pronk – in dit debuutalbum. Ze scoort overigens goed in haar genre en geniet al van een zekere hype. Op enkele tracks merken we als gast gitarist Bert Cools op.

Bernard Lefèvre

Jeremy Steig Howlin' For Judy

Blue Note Records/EMI – 47:49

Een late re-release op cd van het Blue Note album uit 1970 met Eddie Gomez op contrabas en de in 2006 helaas overleden percussionist-drummer Don Alias. Dit was het tijdperk waarin Eddie Gomez zojuist zijn sporen had verdiend bij Bill Evans en Don Alias met Miles Davis de jazz onveilig maakte in dat nieuwe free-rock idioom. Een mooie en veelbelovende casting, maar aanvankelijk krijg je een wat dun Woodstock-gevoel door de monotone aanpak van Steig in zijn fraseringen. Hij viel, gemakshalve, vaak terug op één blues-toonladder en dreunde daar graag op door op een toen modieuze cadans, die voorzichtig de 2-beat en funk liet doorsijpelen. Steig's stokpaardje was het gebruik van de stem in zijn dwarsfluit en dit doet je onverbiddelijk denken aan Yusef Lateef en Herbie Mann. Bovendien spuwde hij regelmatig korte snokjes uit het instrument, zodat je zowel aan Jethro Tull, Charles Lloyd en de Nederlander Chris Hinze wordt herinnerd. Steig was echter zeer gedreven, bezwerend en haalde veel kleurschakeringen uit de zowel ethnische volksfluiten als de dwarsfluit. Hij maakte in die tijd ook veelvuldig gebruik van overdubbing, wat de overigens ongedwongen muziek toch wat aan soberheid liet inboeten. Het was typerend voor die tijd en we moeten het in die context beluisteren. In Miles Davis' *Nardis* stapte Steig uit zijn

Gespecialiseerde jazzplatenzaken

Wij hebben getracht aan de hand van diverse inlichtingsbronnen een round-up te maken van de **gespecialiseerde jazzplatenzaken** in Vlaanderen. Deze lijst is hopelijk maar een begin en kan uiteraard aangepast en aangevuld worden. Mail naar redactie.jazzmozaiek@skynet.be.

Antwerpen (2000)	MARK SOUND Wolstraat 6 tel. 03 233 64 03	marksound@skynet.be
Brugge (8000)	ROMBAUX Mallebergplaats 13 tel. 050 33 25 75	music@rombaux.be
Brussel (1000)	FORUM (Christian Duponchel) Koninginnegalerij 14 tel. 02 511 28 52	
Brussel (1000)	MARK SOUND MM (Koninklijke Muntchouwborg) Leopoldstraat 4 tel. 02 219 23 41	
Brussel (1180)	MUSIC INN (Luc Quintard) Waterloosteenweg 1354 tel. 02 375 19 36	
De Panne (8660)	SERENADE Zeelaan 50 tel. 058 41 31 86	
Geel (2440)	TONY'S MUZIEKHUIS Pas 36 tel. 014 58 85 90	
Hasselt (3500)	CODA Molenpoort 10 bus 3 tel. 011 223147	
Kraainem (1950 Stokkel)	MARK SOUND Potaardestraat 4 tel. 02 731 63 62	
Leuven (3000)	SAX Parijsstraat 31 tel. 016 22 48 59	
Mechelen (2800)	MUZIEKHANDEL DAVID VERGAELN & CO Sint-Katelijnestraat 69 tel. 015 34 32 63 fax 015 20 37 27	www.vergaelen.net info@vergaelen.net
Turnhout (2300)	VAN SAS de Merodelei 75 tel. 014 41 20 14	

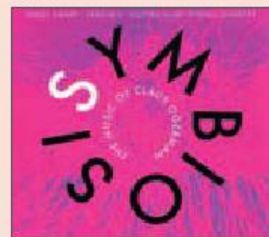
Adressen van de Fnac winkels kunt u vinden op www.fnac.be.

systeempje en bewijst hij een sterk jazzfluitist en improvisator te zijn. In ieder geval een zeer emotioneel geladen rattenvanger van Hamelen.

Chris Joris

Joost Swart, Saxion V, Gustav Klimt String Quartet Symbiosis: The Music of Claus Ogerman

Morfo Music/Morfo Music
42:46

De compositie voor piano en orkest *Symbiosis* werd door Claus Ogerman in 1973 geschreven. Een jaar later verscheen de eerste opname met aan de piano niemand minder dan Bill Evans. Ogerman zocht met zijn werk destijds het snijpunt tussen klassiek en jazz, de zogenoemde Third Stream Music. Vijf-

entertig jaar na de totstandkoming van het stuk hebben Will Jasper en Rob Horsting in een poging om het werk intiemer te maken een bewerking voor pianotrio, saxofoonkwintet, strijkenensemble en percussie gerealiseerd. De jonge Nederlandse pianist Joost Swart durfde het aan om in Evans' voetsporen te treden. *Symbiosis* is een wonderlijk werk met een geheel eigen klankkleur die nog het meest aan die van de moderne Amerikaanse componist Michael Torke doet denken, al was Ogerman veel eerder. In *Symbiosis* wordt vakkundig en vlot geschakeld tussen verschillende stijlen; lome lounge jazz op Fender Rhodes, een romantisch strijke, aan minimal music herinnerende passages, maar ook steviger stukken waarin de saxofonisten zich beheerst maar krachtig laten horen. Het is niet zo dat *Symbiosis* de luisteraar de volle duur van de cd in spanning gevangen houdt. De compositie heeft zwakkere momenten die echter veruit in de minderheid zijn. *Symbiosis* is een opmerkelijk stuk dat in deze sprankelende vertolking weer helemaal bij de tijd is.

Mischa Andriessen

Aki Takase & Alexander Von Schlippenbach Iron Wedding – Piano Duets

Intakt records/Codaex – 65:20

De liner-notes van Bert Noglik vertellen de volle waarheid: dit piano-duo slaat de brug tussen de vrije jazz en de hedendaagse Europese muziek. Ze zijn zich bewust van het erfgoed van Anton Weber en Arnold Schönberg enerzijds, en die van Th. Monk, Mingus, C. Taylor en Ornette Coleman anderzijds. Bovendien hebben zij de cultuur van Fats Waller en James P. Johnson bestudeerd en zich machtig gemaakt en verwerken ze al deze ervaringen in een pianistieke taal

Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

Rob van Bavel, Vincent Koning & Frans van Geest En blanc et en noir nr 11

Daybreak/Challenge Records – 61:05

De serie *En blanc et en noir* van Daybreak spitst zich toe op de rijke jazztraditie. Geen freejazz of avant-garde maar swingende Amerikaans geïnspireerde jazz uit de mainstream. Ook hier met pianist Rob van Bavel, gitarist Vincent Koning en bassist Frans van Geest. Zij brengen een eerbetoon aan een van de allergrootste jazzpianisten aller tijden, Oscar Peterson. Klasbak van Bavel, muzikaal opgevoed met de groten van de Amerikaanse jazz, laat hier horen dat Peterson ook op hem een grote indruk heeft nagelaten. Bovendien bezit hij ook die vlotte swingende virtuositeit, die ons aan de grote Oscar herinnert. Hier is het repertoire, een mix van standards en eigen composities, toegespitst op de periode van het Peterson Trio uit de jaren vijftig met bassist Ray Brown en de gitaristen Barney Kessel en Herb Ellis, maar daarbij blijft het niet want gastrombonist Bert Boeren blaast in een viertal stukken figuurlijk een frisse wind in dit geheel. En ook Rob van Bavel pikt zijn solomedley mee met werk van het duo Billy Strayhorn en Duke Ellington, twee andere groten uit de jazz. Goede productie!

Luc De Baets

waarvan zij samen met Cecil Taylor of een Irene Schweizer de protagonisten waren sinds de jaren 60 en 70. Reeds gecomponeerde fragmenten worden aangevuld met de interactie van de partner, vooropgestelde constructies worden open getrokken of spontane klanktaferelen worden door vier handen geïmproviseerd. Elk stuk, meestal vrij kort, kent zijn eigen karakter. De twee Steinway's krijgen soms bezoek van een celesta of er wordt sober en sporadisch gebruik gemaakt van het rechtstreeks aantakelen van de pianosnaren. Expressionisme en impressionisme stappen gepaard door dit album, dat je als een schilderij beluistert. Von Schlippenbach en Takase vormen in het leven ook een partnerschap en wonen in Berlijn. Hun symbiose op de beide piano's spreekt boekdelen: spits, glashelder en boeiend verhalend. Pure pianomuziek om u tegen te zeggen.

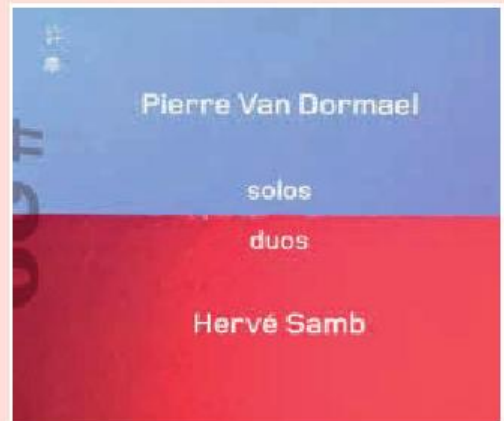
Chris Joris

The Blue Note 7 Mosaic: A Celebration of Blue Note Records

Blue Note Records/EMI – 2 cd
57:41 + 75:80

Blue Note Records bestaat 70 jaar en brengt in deze herdenkingsuitgave overbekende tunes met een speciaal samengestelde all-star band: Bill Charlap (p), Nicholas Payton (t), Ravi Coltrane (ts), Steve Wilson (as,fl), Peter Bernstein (g), Peter Washington (b) en Lewis Nash (d). *Search For Peace* (McCoy Tyner) en *Dolphin Dance* (Herbie Hancock) werden door Renee Rosnes, de andere tracks door de bandleiden gearrangeerd. Puur vakmanschap, dat wel, dus eerder voor wie graag jazz 'herontdekt' uit de Blue Note hoogdagen van de jaren 60. Maar vooral aanbevolen voor wie wil ontdekken hoe jazz van toen nu in een modern kleedje nog altijd perfect past. De band zou ook vanaf midden 2009 in Europa gaan toeren. Op de bijgevoegde bonus-cd zijn de originele opnames te beluisteren.

Bernard Lefèvre

Pierre Van Dormael Herve Samb Solos-Duos

Mogno Music/AMG – 59:50

De vorig jaar overleden gitarist/componist Pierre Van Dormael heeft op heel wat musici een sterke invloed gehad. Philip Catherine vertelt zelf in de liner notes dat Van Dormael hem de ogen en oren opende om geen noot onbenut te laten – melodisch of geïmproviseerd. Hij waarschuwt ook dat de toegankelijke kant van deze muziek geenszins belet dat de originele frasering in de improvisaties 'Van Dormaelian' zijn. In de intimistische solonummers voel je de delicate toets ("bijna pianistisch" stelt Catherine) die afgewisseld wordt met een virtuoze interactie in duo met de Senegalese gitarist Hervé Samb (die op 14-jarige leeftijd in Dakar door Van Dormael werd ontdekt). *Solos-Duos* geeft slechts bij herhaald beluisteren zijn finesse(s) prijs: een wondermooie gitaarmix waaruit rust en sereniteit spreken. Alsof Van Dormael fluisterend afscheid neemt, vol schoonheid en ontroering, vooral in zijn eigen *Ocean en Small World*.

Bernard Lefèvre

Erik Truffaz Rendez-vous

Blue Note Records/EMI – 3cd
36:15+48:47+27:23

In drie korte cd's de wereld rond. De Zwitserse trompettist Erik Truffaz ontmoette in drie verschillende landen diverse muzikanten en nam met hen steeds in heel kleine bezetting een plaat op. In de Franse hoofdstad werkte hij samen met stemkunstenaar Sly Johnson. In het Indiase Benares met tablaspeler Apurba Mukherjee, zangeres Indri-

ani Mukherjee en pianist Malcolm Braff. In Mexico vormde hij een duo met de elektronicaspecialist Murcoff. Truffaz heeft zich werkelijk door de ontmoetingen laten inspireren waardoor elke cd een heel andere sound heeft. *Paris* ligt denkkelijk het dichtst bij Truffaz' vertrouwde geluid en is met zijn interpretaties van popsongs als *Come Together* en *Don't Stop* zowel de meest toegankelijke als de minst diepgravende van de drie. Veel spannender is het klanklandschap dat hij tezamen met Murcoff creëert; desolaat en dreigend en toch bij vlagen nog dansbaar ook. Hoogtepunt van het drieluik zijn echter de opnamen uit Benares. Met twee traditionele Indiase muzikanten en de hier ronduit indrukwekkende pianist Malcolm Braff weet Truffaz heel intense trance-muziek te realiseren waarin de broze melancholie van zijn trompetspel perfect op zijn plaats is. De cd's zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar,

Baptiste Trotignon Share

Naïve/Pias – 58:34

De Franse pianist Baptiste Trotignon schreef alle nummers voor dit album in functie van zijn bezetting. En dat zijn niet de minsten. Matt Penman op bas, Eric Harland of Otis Brown III op drums en als speciale gasten Tom Harrell en Mark Turner. De opname gebeurde in juni 2008 in Brooklyn, NY. Daar deelden ze (*Share*) de thema's en werkten deze verder uit. *Flow* is een prachtig stuk gedragen door de warme tenorsax van Mark Turner. En in *Blue* is de bugel van Harrell er om de luisteraar te doen wegmelten. Prachtig weerwerk van de ritmesectie en stomende pianogrooves van Trotignon. Het afsluitende *Vibe* is een instant standard. Dit album *Share* wil je zeker delen met velen, want je voelt er alleen maar goede *vibes* bij!

Bernard Lefèvre

maar door hun diversiteit winnen ze als set aan kracht. Bovendien zijn twee van de drie cd's zonder meer een must.

Mischa Andriessen

Yvonne Walter Sings the Coltrane Ballads 'I Wish I Knew'

Ywako/www.ywako.com – 54:07
De in Eindhoven geboren maar al geruime tijd in Antwerpen wonende jazzzangeres Yvonne Walter is daar in Jazzcafé Hopper een vertrouwde verschijning. Na een paar albums, o.a. het nog onlangs heruitgegeven *Close Enough* met o.a. composities van Jack van Poll, komt ze nu met ballads van het Coltrane album van 1961. In pianist Rob van Kreeveld en bassist Mary Hehuat heeft ze uitstekende backing gevonden om een hoogst beoorlijkt repertoire (*You Don't Know What Love Is*, *All Or Nothing At All*, *I Wish I Knew*, *Lush Life*, *Naima*) vocaal te vertolken. En dat doet ze met haar eigen flair, wat van *I Wish I Knew* een *cosy* album maakt.

Bernard Lefèvre

Robi Weber Quartet Jazz Soul – Soul Jazz Brambus Records/ www.brambus.com – 46:17

Het verhaal – een avondlijke tocht door de drukke stad – mag illustratief zijn bij de nummers, aan de muziek verandert het natuurlijk niets. Maar die heeft het ook niet nodig, want het samenspel van deze vier topmuzikanten is van een hoog niveau. Hun sound is verbluffend, vol en warm, hun ritmiek is altijd beheerst en perfect getimed. De dosering en de afwisseling van de solo's getuigt van een uiterst professionele aanpak; de plaat klinkt daardoor boeiend en uitnodigend. Robi Weber (piano) doet zijn solo- en begeleidingswerk schitterend. Hij laat ook heel veel soloruimte aan Thomas Dobler op vibrafoon. De muzikale balans van de cd vaart er wel bij. Een pluim ook voor de ritmesectie (Gerhards op bas, Treier op drums). De titel van deze plaat is goed gekozen: Weber boort naar de ziel van de jazz, en de soul. Maar de groep overstijgt die invloeden, en vervalt nooit in clichés. Nummers als *Opus de Funk* laten overduidelijk het swingende vakmanschap van dit kwartet horen. Dat is een constante, ook op de tragere nummers. De vijftien tracks zijn allemaal even sterk uitgevoerd, en getuigen van inspiratie en drive. Dat daarbij het spoor van Nat Adderley, Horace Silver, Clifford Brown, Gary Burton, Dollar Brand en andere groten gevolgd wordt hindert nooit.

Marc Van de Walle

TWO HORNS AND A BASS

PAUL VAN KEMENADE - DUOS - TRIOS - QUINTETS
FEATURING - RAY ANDERSON -
HAN BENNINK - FRANK MÖBUS -
ERNST GLERUM - HARMEN
FRAANJE - MICHEL BRAAM -
ERIC VLOEIMANS - WIRO MAHIEU
- PAUL VAN KEMENADE QUINTET

Paul Van Kemenade Two Horns And A Bass

Kemo/www.paulvankemenade.com
cd+dvd – 57:21

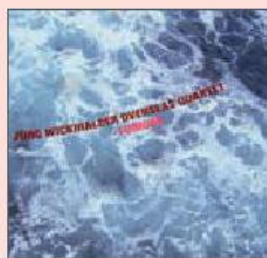

Weerom een schitterend album. Van Kemenade heeft iets te vertellen en omringt zich met goede krachten. Hij speelt hier met zijn Nederlands kwintet, in trio met Eric Vloeimans (t) en Wiro Mahieu (b) en zet mooie duo's neer met pianisten Michiel Braam en Harmen Fraanje, die tevens een compositie aflevert. Van Kemenade schreef de overige stukken op de eerste schijf. In het trio-gedeelte maakt hij geloofwaardig gebruik van overdubbing van zijn altsax, volledig in functie van de compositie en de inkleuring. Dit schaaft geenszins het natuurlijke karakter van de muziek. Deze prachtige miniatuurtjes dragen een heel eigen sfeer en getuigen van een zeer typische P. Van Kemenade-stijl: een eigen taal en geluid en *straight to the point*. We horen, zoals bij vele altsaxofonisten, wel echo's van Bird en zijn adepten, maar deze Tilburgenaar kleeft er emotievol zijn totaal persoonlijke assertiviteit op. De tweede schijf betreft een dvd. Daarop ontdek je een bloedmooie *In A Sentimental Mood* (D. Ellington), gefilmd in het Amsterdamse Bimhuis in 2007: goed voor twaalf minuutjes, maar wel de spijzige currysau op de kip als bonus bij dit album. Amerikaans trombonist Ray Anderson staat met Ernst Glerum (cb), Frank Möbus (g) en Han Bennink (dr) naast Van Kemenade een puik eerbetoon te brengen aan Ellington's thema, vol respect naar deze klassieker toe, maar met volle, rake verfstreken geschilderd, zoals men kan verwachten van gewezen avant-gardisten uit afgelopen decennia. Op de cd *Heavy Metal Duo* met tubaïst Bob Stewart smaken we dezelfde werkwijze van Anderson en denken we enigszins terug aan de aanpak van een Roswell Rudd (tb), wanneer de Ellington-thematiek werd aangeraakt.

Chris Joris

Jürg Wickihalder Overseas Quartet Furioso

Intakt Records/Codaex – 45:15

Het Zwitserse Intakt Records is een kwaliteitslabel op het gebied van vrije improvisatiemuziek, waar bijvoorbeeld Alexander van

Schlippenbach, Aki Takase en Marilyn Crispell onderdak vinden. Na zijn samen met pianist Chris Wiesendanger opgenomen debuut *A Feeling For Someone* heeft de jonge Zwitserse saxofonist Jürg Wickihalder nu een tweede cd voor deze platenmaatschappij mogen opnemen. De titel *Furioso* geeft al aan dat het hier om een heel energieke plaat gaat, maar wel een die eerder opgewekt dan woedend klinkt. Waar een aantal van zijn label-mates voor een tamelijk ernstige benadering van de vrije improvisatie kiest, geeft Wickihalder de voorkeur aan een speelsere interpretatie. De muziek van het viertal is verwant aan de

Erik Vermeulen Live Chroma

W.E.R.F./AMG – 52:05

Met de hem zeer vertrouwde ritmesectie (nog recent met Ben Sluijs op de jongste release *Harmonic Integration*) mag Vermeulen zich hier volledig concentreren op zijn eigen ding. En dat is opnieuw verrassend fris en scherp. Vermeulen, *enfant terrible* pianist, drijft op een stroom van intense gevoelens. Soms komt hij al eens uit bij hedendaagse muziek (*Bow en Relic*), maar swingt evengoed (*Démarrages*) en breekt al eens helemaal los (*Broken en Unheard*). Toch blijft hij altijd harmonisch kleuren. Subliem hoe Manolo Cabras op contrabas en Marek Patman op drums subtiel accenten aanbrengen. Luister maar eens naar *The Old Century*, *Le Parc Voisin* en *Garden For Two*.

Erik Vermeulen levert met *Live Chroma* een ijzersterk, toegankelijk en intens muzikaal doorleefd trio-album af. Verbluffend!

Bernard Lefèvre

oude kwartetten van Ornette Coleman. Ze heeft eenzelfde openheid en dezelfde nadruk op heldere en pakkende melodieën. Opmerkelijke troef is dat Wickihalder (as/ss) samen met de Italiaan Achille Succi (bk/as) een heel eigen en in alle opzichten enerverend geluid heeft ontwikkeld. Zowel in de up-tempo stukken als in de gloedvolle ballads weet het kwartet dat verder uit Mark Zubek (b) en Kevin Zubek (dr) bestaat sprankelende vrije jazz te creëren die toch heel toegankelijk klinkt. Dat op twee werken van Monk na Wickihalder zelf voor alle composities tekende, geeft eens te meer aan wat voor een groot talent hij is.

Mischa Andriessen

Barbara Wiernik Soul Of Butterflies

AZ Productions/AMG – 59:11

In dit verhaal, gedragen door de arrangementen van Fabian Fiorini (p) heerst de tederheid en vertelt

Barbara haar liederen en teksten uit eigen pen op een zeer declinerende manier. Ze zingt zowel in het Frans (haar moedertaal) als in het Engels. Soms hangt de zachtheid iets te lang in de lucht en dreigt de cd aan dynamiek te missen, maar sterke momenten lossen dit mooi op: *Seuls à l'Infini*, *Shadow Man*, *Colore La Nuit*. Wiernik draagt hier haar stem als een rechtschapen Europese zangeres en daardoor is de bakermat niet altijd jazz te noemen. Zij kiest ten andere voor songs van Joni Mitchell (*My Old Man*) en Kate Bush (*Army Dreamers*). Barbara haalt de zo specifieke Bush-stijl naar de juiste sfeer: een mooie interpretatie met een geslaagde opening en ondersteuning van Tuur Florizoone's accordeon en Laurent Blondiau's bugel. Blondiau is in ieder geval een splinterfris en boeiend solist en Tuur kan verrukkelijk uithalen op zijn accordeon. De ontzettend kleurrijke bas van Nic Thys is alom aanwezig en zorgt met het beklievende pianospel van Fiorini voor genoeg warmte en drama. In de ballades *You Don't Know What Love Is* en *Mnemosyne* (B. Wiernik) spreiden de musici een breed tapijt van inspiratie en warme spanning.

Chris Joris

CAM Jazz

Luc De Baets

Het Italiaanse CAM Jazz is al jaren één van de betere Europese labels. CAM Jazz is een afdeling van C.A.M. Original Soundtracks. C.A.M. staat voor Creazioni Artistiche Musicali, een onafhankelijke muziekuitgever en een platenlabel gebaseerd in Rome.

Bijna 3000 soundtracks van Italiaanse, maar ook internationale films heeft CAM uitgegeven in zijn 45-jarig bestaan. Zo'n 500 componisten van over de ganse wereld zagen hier hun muziek gepubliceerd. Op de website www.CamOriginalSoundtracks.com kan geluisterd worden naar 4000 samples in Real Audio.

CAM Jazz ontstond in 2000 en was bestemd om het jazzrepertoire te groeperen onder één label. Van dan af groeide de lijst met oudere opnamen verder aan met heel wat interessante namen uit de hedendaagse Italiaanse en internationale jazz.

Hier kunnen we niet anders dan enkele namen noemen: John Abercrombie, Ralph Alessi, The Clarke-Boland Big Band, Chet Baker, Joey Baron, Bob Berg, Stefano Bollani, Salvatore Bonafede, Francesco Cafiso, Terri Lyne Carrington, André Ceccarelli, Scott Colley, Marilyn Crispell, Palle Danielsson, Maria Pia De Vito, Stefano di Battista, Dave Douglas, Mark Dresser, Antonio Faraò, Art Farmer, Paolo Fresu, Richard Galliano, Rosario Giuliani, Roberto Gatto, Michel Godard, Rosario Giuliani, Charlie Haden, Jim Hall, Dave Holland, Daniel Humair, Marc Johnson, Anders Jormin, Lee Konitz, Michel Legrand, Joe Lovano, Gabriele Mirabassi, Jason Moran, Dado Moroni, Paul Motian, Oregon, John Patitucci, Gianluca Petrella, Enrico Pieranunzi, Chris Potter, Enrico Rava, Aldo Romano, Antonello Salis, John Taylor, Antonio Sanchez, David Sanchez, Edward Simon, Martial Sol-

al, John Taylor, Henry Texier, Hein van de Geyn, Diederik Wissels, Kenny Wheeler, Phil Woods, etc. Voorwaar een opvallende artistieke keuze. Enrico Pieranunzi is zowat de huispianist van het label.

Enkele recente uitgaven, die overigens allemaal een bespreking kregen in Jazzmozaïek en vaak hoog gequoteerd werden: Enrico Pieranunzi *Plays Domenico Scarlatti* (TOP-cd sept 2008), Antonella Salis, Joey Baron - *Keys and Skins*, Martial Solal - *Longitude*, Oregon - *The Glide*, Maria Pia de Vito - *So Right*, Enrico Pieranunzi, Marc Johnson, Joey Baron featuring Kenny Wheeler - *As Never Before* (TOP-cd in JM sept 2007), Kenny Wheeler - *Other People*.

Op de valreep vielen nog vier nieuwe releases van CAM Jazz in de bus van de redactie:

André Ceccarelli Trio: *Sweet People* - Sun Trio: *Time is Now* - Enrico Pieranunzi, Marc Johnson, Joey Baron: *Dream Dance* - John Taylor: *Phases*. In de zomereditie volgt een uitvoerige bespreking.

Cam Jazz cd's zijn uiterst verzorgd uitgegeven. Onlangs werden ook labels als Black Saint en Soul Note overgenomen.

CAM Jazz is ook beschikbaar op alle grote digitale platforms, zoals iTunes, eMusic, Rhapsody, Amazon, enz...

ZYX Music BV is de verdeler voor de Benelux.

Advertentie

Jeroen de Valk

gesprekken met:

Johnny Meijer • Jimmy Rowles • Dave Brubeck
Illinois Jacquet • Rita Reys • Ray Brown
Big Jay McNeely • Cees Slinger • Sonny Rollins
Tommy Flanagan • Joe Zawinul • Pim Jacobs
Ellis Marsalis • Branford Marsalis • Ruud Brink
• Charlie Haden • Woody Shaw • Michael Brecker
Rinus Groeneveld • Hein Van de Geyn • Joris Teepe

In de
coulissen
van
de jazz

Go
man,
go!

Nu in de boekhandel

ISBN 978 90 5515 084 7

€ 13,50

De Jazzlezer Echte verhalen

Bert Vuijsje

Het aantal verzamelde jazzverhalen dat de laatste jaren in Nederland verschijnt is aanzienlijk. Vorig jaar de boeken van Fred van Doorn (*Blue Notes: Jazzportretten*) en Koen Schouten (*Jazzhelden: Interviews*), dit voorjaar de bundel van Jeroen de Valk: *Go man, go! – In de coulissen van de jazz*.

In de inleiding legt de auteur uit dat het geen gemakzucht was om een stapel krantenstukken tot een boek te promoveren. "Jazz en journalistiek hebben het een en ander gemeen", schrijft hij. "Zowel een jazzsolo als een journalistieke tekst ontstaat in korte tijd, om snel weer te verdwijnen." Maar: "Sommige artikelen gun je een langer leven. Zoals een muzikant soms een concert op cd zet, zo nam ik me voor een serie interviews te bundelen."

Uiteindelijk selecteerde Jeroen de Valk twintig gesprekken die hem waren bijgebleven, en na soms intensief herschrijven (en voor zover nodig actualiseren) staan ze nu samen in *Go man, go!*

Het is een bont gezelschap geworden. Beroemde veteranen zoals Ray Brown, Dave Brubeck, Illinois Jacquet, Sonny Rollins, Charlie Haden,

Tommy Flanagan en Joe Zawinul. Recentere sterren zoals Michael Brecker en Branford Marsalis (samen met zijn vader, pianist Ellis).

Minder bekende maar daarom niet minder interessante namen zoals pianist Jimmy Rowles, trompettist Woody Shaw en saxofonist Big Jay McNeely. En dan een serie Nederlanders zoals Rita Reys, Pim Jacobs, pianist Cees Slinger, tenorist Ruud Brink, accordeonist Johnny Meijer en de bassisten Hein Van de Geyn en Joris Teepe.

Jeroen de Valk, die eerder alom geprezen biografieën van Chet Baker en Ben Webster publiceerde, onderscheidt zich binnen de Nederlandse jazz-journalistiek door zijn soepele schrijftalent. Zijn interviews zijn geen simpele vraag-antwoord-spelletjes of muzikantenmonologen, maar echte verhalen. De sfeer van de ontmoetingen en het

soms schilderachtige gedrag van de hoofdpersonen spelen daarin een essentiële rol.

Zo gezien vormt zijn boek de geslaagde afronding van een trilogie uit de Nederlandse jazz-journalistiek: na Fred van Doorns historische portretten en Koen Schoutens levendige interviews nu Jeroen de Valks kleurrijke reportages, die in overeenstemming met de ondertitel van het boek vaak boeiende kijkjes achter de schermen van de jazz bieden.

- Jeroen de Valk: *Go man, go! In de coulissen van de jazz*
Uitgeverij Van Gennep, Amsterdam
€ 14,95
ISBN 978 90 5515 0847.

www.bebopbusiness.com

Advertentie

m muziekmozaïek de Rand

**JAZZ
HOEILAAAR
T2009** 24/09 - 26/09

WWW.JAZZHOEILAART.BE

JOIN THE CONTEST NOW

Al dertig jaar lang zet Jazz Hoeilaart jong internationaal talent in de schijnwerper. Vele bekende artiesten, zoals Rosario Giuliani, Michiel Borstlap, Magnus Lindgren, Alexi Tuomarila en Robin Verheyen, stonden op de planken van de prestigieuze wedstrijd voor jonge jazzgroepen die onderdeel uitmaakt van dit jazzfestival. Ambitieuze jonge muzikanten kunnen tot 15 mei 2009 inschrijven voor deze wedstrijd.

Zes geselecteerde groepen spelen van 24 tot 26 september voor een professionele jury en publiek. Naast de geldprijzen, mag de laureaat rekenen op een tournee langs de Belgische podia in het daaropvolgende jaar en een optreden op het Getxo Jazz Festival.

info & inschrijvingen: 02 532 38 90 || info@jazzhoeilaart.be || www.jazzhoeilaart.be || www.myspace.com/jazzhoeilaart

Charlie Parker *with Strings*

Het bekendste strijkinstrument in de jazz is natuurlijk de **contrabas** en... inderdaad die wordt geplukt, in de jazz *walkin' bass* genoemd. De strijkstok komt alleen uit het hoesje, bevestigd aan de snarenhouder, om een slotnoot languit te laten klinken. Een enkele keer wordt er solo mee gespeeld.

Paul Chambers was hier een meester in. De viool in de jazz wordt wel gestreken en heeft vanaf het begin van de jazz een rol gespeeld. Toch kent het instrument in de jazz maar weinig beoefenaars. Dit zegt overigens niets over de kwaliteit. We hebben het hierbij over o.a. **Stéphane Grapelli**, **Joe Venuti**, **Jean-Luc Ponty**, **Mark Feldman**, e.a. Cellisten zijn er maar zeer weinig. Een bassist als **Oscar Pettiford** speelde het als tweede instrument en **Ron Carter** werd als bassist wereldberoemd maar was als cellist begonnen. **Fred Katz** en **Nathan Gershman** zijn als cellist bekend geworden in de groepen van **Chico Hamilton**. Uit Nederland is vooral **Ernst Reijseger** bekend als begaafd improviserend cellist.

Commercie

Maar het gaat in dit artikel niet over solisten, maar over normaal bezette jazzgroepen uitgebreid met strijkers. Technisch gezien was **Dizzy Gillespie** de eerste moderne jazzmusicus die in 1946 opnamen maakte met strijkers in het orkest van **Johnny Richards**. De opnamen van **Charlie 'Bird' Parker** uit 1949 zijn echter het bekendst geworden en motiveerden musici in de decennia erna vergelijkbare projecten te beginnen. Bird nam op met een jazzkwartet (altsax, piano, drums en bas) en een strijkersgroep (drie violen, een altviool en cello) uitgebreid

met een harp en hobo. Toen de verzamelband met zes 78-toerenplaatjes in 1950 verscheen waren de reacties heftig. Critici zeiden dat Parker – de grondlegger van de moderne jazz – had toegegeven aan de commercie. Zelfs grote musici uit die periode als **Lennie Tristano** spraken zich tegen deze opnamen van Parker uit: *"Look what happened to Charlie Parker. He made some records featuring the melody, and they sold, and he got to be a big thing with the general public. So they brought him into Birdland with strings to play the same things. And he played badly. Why? Because the psychological strain of playing in a vein which didn't interest him was too much for him. Things like that don't help Bird and they don't help jazz."*

Zelf bracht Parker daar tegenin dat hij het *with strings*-idee al in 1941 had, in de periode dat hij nog een onbekend altist was. Wat hem interesseerde was het creëren van nieuwe artistieke mogelijkheden en een brug te slaan tussen de jazz en de klassieke muziek van vorige eeuwen en 20e eeuwse meesters als **Bartok**, **Stravinsky** en **Hindemith**. (Opvallend is dus dat Parker zich eerder tot deze 'erkende' moderne componisten aangetrokken voelde dan tot de toenmalige Amerikaanse avant-garde als bijvoorbeeld **John Cage** en **Edgard Varèse**). Daarnaast kende Parker zeker de opnamen van

Artie Shaw. Die speelde in 1936, midden in de Swing Era, al in een jazzgroep met strijkkwartet. (Shaw deed voorkomen dat hij de eerste was maar **Glenn Miller** had dat een jaar eerder al gedaan bij zijn eerste opnamen onder eigen naam.) Ook moet Parker bijvoorbeeld **Billie Holiday's** *Don't Explain* met strijkers uit 1944 gekend hebben. En al had hij ze niet gekend, feit is gewoon dat zo'n strijkersgroep zeer intrigerend is. Het ensemble heeft bijzondere klankmogelijkheden, een zeer lange traditie, is het uitverkoren ensemble van de beste componisten en, niet te vergeten, door de associatie met het eeuwenoude symfonieorkest heeft het de aura van succes, sociale erkenning en zelfs rijkdom door financiële erkenning. Het moest gewoon mogelijk zijn – zeker in theorie – om die instrumenten in een jazzgroep te integreren. Het was al een paar keer gebeurd en dat moest in de bebop voortgezet worden. En Parker kon van de partij zijn omdat een grote producent als **Norman Granz** er geld wou insteken met Parkers beroemde naam als onderpand.

De beschuldigingen van commercie zal Parker naast zich neergelegd hebben. Er zit altijd iets gemeens in het beschuldigen van een kunstenaar dat hij toegeeft aan de commercie. Alsof de kunstenaar niet naar geld, of zelfs veel geld, mag streven. Alsof een groot uniek talent een veroordeling tot armoede

Wie is wie?

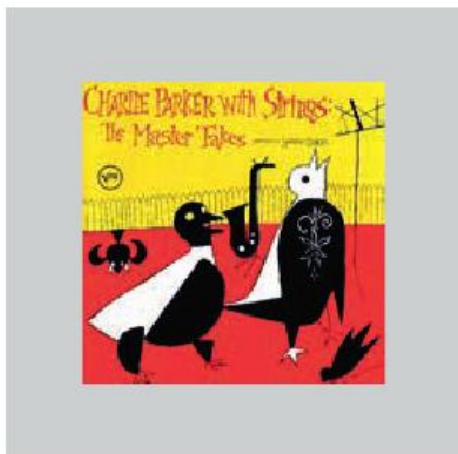
→ onze redactiemedewerkers op www.jazzmozaiek.be

Wil je onze redactiemedewerkers beter leren kennen, surf dan naar www.jazzmozaiek.be en klik links op *redactie*.

mm
muziekmozaiek
1945-2000 voor rock & jazz

zou moeten zijn. Alsof het iets vies zou zijn dat een grootmeester als Parker het geld ook wel eens zou willen zien binnenstromen. Het is voor critici vaak moeilijk om het complete beeld van een groot artiest te kunnen inschatten. Er is de artistieke, kunstzinnige en eventuele vernieuwende kant maar ook de vakman die gewoon zijn werk goed doet en daarmee zoveel mogelijk geld wil verdienen, zeker als het artistieke niet echt een vetpot is. (En van subsidies moest men het toen, net als nu, niet hebben). Decennia later zou de jazzrock generatie met musici als **Herbie Hancock**, **Chick Corea**, e.a. bewijzen dat men groot jazzmusicus kan zijn maar tevens de financiën goed kan regelen door – heel integer – ook andere muziekstijlen te spelen die populairder zijn dan hardbop.

Tegenpolen

Charlie Parker with Strings, voor of tegen, deze opnamen maakten duidelijk waar de problemen met *with strings* kunnen liggen. Om succesvol te zijn moet dit concept nogal wat tegenpolen verbinden. Zo is er het geluid. Laat één ding heel duidelijk zijn: het ligt niet aan de strijkinstrumenten zelf maar aan de manier waarop ze ingezet worden.

De expressiemogelijkheden van strijkers zijn zeer breed en effectief. Eén ervan is sentimentaliteit. Iedereen kent de gevoelige passage in een film waarbij routineus een blik violen wordt open getrokken om de sfeer genadeloos neer te zetten. Echter, sentimentaliteit is niet het eerste gevoel waaraan men denkt bij jazz. Als de strijkers ingezet worden met parallelle, enge stemvoeringen, overdreven dynamiek, zwaar vibrato, overdreven glissando's kan het muzikaal alleen maar stroperig worden. Echter, duizenden klassieke composities bewijzen dat er vele alternatieven voor het kleverige zijn. Knappe contrapunten, snelle bewegingen, sobere fraseringen etc. zullen eerder aansluiten bij een jazzgevoel.

Dan is er compositie en improvisatie. Het jazzkwartet is een improviserend ensemble, de toegevoegde klassieke groep interpreteert genoteerde muziek. Parkers stijl bestond tot dan toe uit improviseren. Zijn opnamen hadden thema's bestaande uit 12 maten (24 met herhaling) tot hooguit 36 maten. De rest was improvisatie (en zelfs de thema's konden zeer vrij geïnterpreteerd worden). Nu zou datgene waarin Parker een absolute meester was met *with strings* ingekort gaan worden? Geschreven passages zouden Parkers improvisatie verdringen? En dan ook nog eens gespeeld door instrumenten zonder traditie in de jazz! Wie had zoiets bedacht? Toch niet jazzvernieuwer Charlie 'Bird' Parker zelf? Dat moest wel een ongodelijk idee van de producent Norman Granz zijn, werd foutiefelijk gedacht. Het probleem improvisatie versus compositie werd nog nijpender als men dan bedenkt dat de langste track van deze opnamen 3:30 duurt en de kortste 2:46. Veel plaats was er dus niet en die moest Parker delen met strijkers? Gecomponeerde passages moesten dus muzikaal op het niveau staan van Parkers improvisaties om een zinvolle bijdrage te leveren aan het totale muzikale product. Zo niet, zou dat ten koste gaan van het resultaat. Zelfs als de strijkers zouden spelen terwijl Parker improviseerde, als achtergrond dus en er geen tijd aan improvisatie verloren zou gaan, ook dan moest dat van een kwaliteit zijn die zijn spel zou versterken en niet ondergraven. Improvisatie en compositie moesten met elkaar in balans worden gebracht. De twee groepen binnen dit ensemble moesten een gelijkwaardige rol krijgen anders zou het gaan klinken als een jazzgroepje met een sausje van strijkers.

De ritmische opvatting is een ander heet hangijzer. Beide groepen binnen het *with strings*-idee hebben ritmisch een geheel verschillende achtergrond. De strijkers swingen natuurlijk niet, althans niet op de jazzmanier. Klassieke musici leren strak op de tel te spelen. Jazzmusici worden eerder gewaardeerd om een speelwijze die vrijer met de beat omgaat. Decennia lang hadden blazers en geplukte snaarinstrumenten vanaf het ontstaan van de jazz geleerd vrijer op de tel te fraseren. Strijkers hadden aan die ontwikkeling niet meegedaan. Die waren in de klassieke traditie gebleven. Opnieuw tegenpolen die in *with strings* goed met elkaar in balans moeten zijn. Lukte dat niet, dan zou dit het geheel een zoetsappig, commercieel karakter geven. Dat is waar de Parkerfans destijds zo'n aanstoot aan namen.

Improvisatieruimte

Parkers *With Strings* uit 1949 omzeilt de muzikale zandbanken heel succesvol. Op de eerste plaats omdat Parker ruim plaats krijgt om te improviseren. Op vier van de zes titels is er veel ruimte voor hem. Op het vijfde stuk gaat de soloruimte naar pianist **Stan Freeman** en wordt er voor Parker – net als bij het zesde stuk – alleen ruimte gelaten om de melodie wat vrijer te spelen. Dizzy Gillespie kreeg bij de vier opnamen uit 1946 maar op één stuk improvisatieruimte (op de track *Who?*) Dat is te weinig. Een begenadigd improvisator als hij laat men niet braaf een partituur naar noten doorlopen – hoe expressief hij dat dan ook doet – maar laat men vrij. Als men tenminste jazz wil hebben en niet een commerciële versie van een hit met

Charlie Parker with Strings live in Birdland 1951.

een lichte hint naar jazz. Verder zijn die opnamen erg onrustig gearrangeerd. Arrangeur **Johnny Richards** gaat weinig respectvol om met de vier prachtige **Jerome Kern** melodieën. Iedere keer als zo'n hoofdmelodie een natuurlijk rustmoment vindt, laat hij de strijkers aanzwellen en zich op de voorgrond dringen. Ze vullen ieder muzikaal gat. Dat heeft Parkers arrangeur **Jimmy Carroll** zeker niet gedaan. Hij respecteert de logische melodieën van de prachtige standards en laat de strijkers (en de harp en hobo) bescheidener werken. Ook zijn de begeleidingen achter Parkers improvisatie niet opdringerig maar ondersteunen zijn prachtige beboplijnen. Carrolls arrangementen zijn misschien wat identiek van opzet – steeds een intro, steeds weer een interlude, steeds weer een outro – maar ze zijn wel effectief en dat is belangrijk.

Het succes van de 1949 *With Strings* opnamen was zo groot dat Parker live met deze bezetting ging spelen. Ook zouden er tot zijn dood in 1955 nieuwe opnamen gemaakt worden. Interessant is dat Parker in 1953 probeerde een vergelijkbaar concept door te voeren met een jazzgroep aangevuld met een koor en enkele rietblazers. Weer was de toen 33 jaar oude Parker op zoek naar nieuwe vormen van expressie. Hier had hij de hulp van **Gil Evans** ingeroepen, de arrangeur die toen beroemd was voor zijn werk met **Miles Davis** op de *Birth of the Cool*-opnamen. Na een eerste studiosessie zag producent Norman Granz het niet meer zitten en besloot er geen geld meer in te stoppen. Postuum zijn deze opnamen op de *Complete Charlie Parker on Verve* uitgegeven.

Overwinning

Wat is het belang van de *With Strings* in Parkers oeuvre? Wat is het eindoordeel over vooral de opnamen uit 1949. In alle eerlijkheid, het is niet het beste wat hij presenteerde. Op de eerste plaats zijn niet alle zes de stukken even succesvol. *Just Friends* is het beste. Algemeen wordt dat gezien als een zeer goed voorbeeld van het *with strings*-concept. En toevallig is dat het stuk waar Parker de meeste ruimte krijgt te improviseren en waar ook ruimte is gemaakt voor een tweede solist. De andere stukken zijn niet slecht maar lijden op onderdelen toch aan het hinken op twee gedachten. Parker wordt wat beknot, de strijkers geven een overdreven dramatiek, kortom de twee ensembles zitten niet altijd op dezelfde golflengte. Ook de repertoirekeuze was eenzijdig. Hoe prachtig ook, maar het waren allemaal standards. Parkers eigen bebop stukken, zo sterk dat ze tot vandaag gespeeld worden, stonden niet op het repertoire. Vond men die te moeilijk voor een groot publiek? Deed de commercie hier inbreuk op het artistieke?

Parker was op zijn best als hij gewoon in een kwartet of kwintet stond en speelde met een ritmesectie die zich helemaal op hem kon concentreren (en hij op de ritmesectie) en er binnen een standaard jazzvorm geïmproviseerd werd zonder de hele tijd een oog op een partituur vol verrassingen te moeten houden. Echt in topvorm kwam hij pas als niet een partituur, maar hij zelf de vorm van een stuk al improviserend kon bepalen zoals de lengte van het stuk, de verschillende wendingen, enz. Zijn

beste opnamen maakte Parker als pure improvisatie voorop stond en niet – zoals Tristano het zo treffend zei – de melodie van het thema. Ook een uitdagende tweede solist (Dizzy Gillespie!) in een kleine groep was een inspiratie voor hem. In de kleine jazzbezettingen waren ook de verschillende tempo's aantrekkelijk in tegenstelling tot de vaak uniforme medium en langzame tempo's met de strijkers. Ten slotte gaat het verhaal dat het spelen *with strings* voor Parker ook een persoonlijke overwinning is geweest. Zijn respect voor klassiek geschoolde musici – Bird zelf was nagenoeg autodidact – was zo groot dat hij een grote onzekerheid moest overwinnen om met deze klassieke musici te durven spelen. (De beste spelers zouden trouwens geïntimideerd zijn door de klassieke musici in de studio. Het waren allen beroemde en zeer goede musici. Producent Granz was niet zuinig geweest). De *With Strings* zijn zeer de moeite waard om verschillende redenen, maar ze zijn niet Parkers belangrijkste werk.

Jazzgitarist **Joep van Leeuwen** speelt in bezettingen variërend van solo gitaar tot bigband en van Swing tot Nu Jazz op podia variërend van jazzkroeg tot het Montreux Jazz Festival. Hij componeerde veel jazzstukken, vooral voor het duo gitaar & trombone. Aan de jazzafdeling van het Maastrichts Conservatorium geeft hij de vakken gitaar, jazzgeschiedenis en combo. In samenwerking met de Universiteit van Maastricht is hij lid van het lectoraat Autonomie en Openbaarheid waar hij onderzoek doet naar de beoordelingsprocessen bij eindexamens conservatorium. Hij was meer dan 10 jaar actief als bestuurder in het jazzonderwijs en voor de IAJE (International Association of Jazz Educators). Hij publiceerde over jazz in het *Limburgs Dagblad*, *Jazz News* en andere uitgaven. Hij is winnaar van de Jerry van Rooyen Award.

HEVOS

Getalenteerde bassisten hebben recht op perfecte basversterking.

HEVOS is officieel sponsor van Jazz Hoeilaart en van de Prize "Best Bass Player"

www.hevos.nl

**MOTIV
ES for JA
ZZ**

Motives for Jazz bundelt de jazzpodia in Limburg. Elk seizoen presenteert Motives for Jazz een aantrekkelijke affiche met exclusieve concerten en andere verrassende jazzactiviteiten.

11 za
04
20u00

Cinema Soloriens & The Cosmo-Drama

feat. Marshall Allen of the Sun Ra Arkestra, James Harrar, Ed Wilcox & Kamil Kruta with Experimental Films by Harrar

+ Voodoo Trance Sound System

by Eric Thielemans with Chris Corsano & Jeroen Stevens

KUNSTENCENTRUM BELGIE HASSELT - 011 22 41 61

12 zo
04
20u00

Mocky + support Trixie Whitley

MUZIEKODROOM HASSELT - 011 23 13 13

23 do
04
20u30

Amina Figarova Sextet

JAZZCASE - DOMMELHOF NEERPELT - 011 80 50 02

05 di
05
20u30

Mihal Richard Abrams **pianosolo**

KASTEEL VILAIN XIII LEUT-MAASMECHELEN - 089 76 97 97

08 vr
05
20u15

Bilzen Jazz feat. Toots Thielemans

CULTUURCENTRUM DE KIMPEL BILZEN - 089 51 95 30

15 vr
05
20u15

Alano Gruarin Trio

ACADEMIEZAAL SINT-TRUIDEN - 011 70 17 00

12 vr
06
20u30

**Misha Mengelberg & Frances-Marie Utti
+ Tomoko Mukaiyama **pianosolo****

CC MAASMECHELEN - 089 76 97 97

13 za
06
20u30

ICP Orchestra

CC MAASMECHELEN - 089 76 97 97

Word gratis lid van Motives for Jazz en geniet doorlopend van fikse korting op de toegangsprijzen. Meer info over concerten, jazzclubs, exposities, presentjes, lid worden ... op www.motivesforjazz.be

Tomoko Mukaiyama © Merlijn Boornink

cc maasmechelen

muziekodroom.be

“In de AB willen we jazz vooral uit zijn context plaatsen”

Kurt Overbergh (38), artistiek directeur van de AB (Ancienne Belgique), heeft in 12 jaar tijd de popcultuurtempel in hartje Brussel tot een internationale status verheven. Zijn eigenzinnige programmering van baanbrekende artiesten leeft hij ook uit in evenementen zoals het Domino-festival dat alle muziekgrenzen aftast. Met Carte Blanche geeft hij ruimte aan kunstenaars om mee een programma te bepalen. Geheel in contrast met de dagelijkse opvolging van de alternatieve popscene, staat de liefde voor jazz, die zijn vrije tijd beheerst. Hij is een verwoed verzamelaar van vinyl, treedt op als dj White Jazz, en heeft een onverbiddelijke adoratie voor Billie Holiday.

Bernard Lefevre

Al vanaf zijn prille jeugd was hij bezeten door alle soorten popmuziek, maar al snel ging hij vooral de alternatieve kant verkennen. Industriële geluiden, heel veel gitaarge-weld, muziek die net niet te beluisteren viel... In 1988 hoorde hij een plaat (*Dancing In Your Head* uit '75) van **Ornette Coleman & The Master Musicians Of Jajouka** die hij zo weerzinwekkend atonaal vond, dat hij zich liefst twee jaar volledig afzijdig hield van jazz.

Hoe ontstond de eigenlijke interesse in jazz?

In 1990 was ik voor mijn thesis – ik volgde communicatiewetenschappen aan de VUB – op zoek naar een onderwerp. Zo kwam ik uit bij hiphopmuziek. Die is gelinkt aan de black power, aan funk en soul, en natuurlijk ook aan jazz. Want in die hiphop werd heel wat jazz gesampled. Dat vond ik intrigerend. Daardoor ontdekte ik **Herbie Hancock, Charles Mingus** en wilde ik de originele opnames leren kennen. Ik kwam al snel uit bij **Miles Davis, John Coltrane, Billie Holiday**, enz. Tien jaar geleden kocht ik in Antwerpen een oude burgerwoning en daar staan de opnames van die helden, waar ik nu nog altijd naar opkijk, op de schouw: Coltrane, Mingus, alles van Billie Holiday, en ook **John Zorn** en **Brad Mehldau**.

Via hiphop en acid jazz ben ik dus in de jaren 90 me vooral gaan richten op de roots van de jazz. Als ik er nu op terugkijk, vond ik acid jazz, op enkele uitzonderingen na, toch erg lichtig en zwak.

Hoe kwam je bij AB terecht?

Door mijn gedrevenheid voor muziek volgde ik bij het afstuderen in 1994 eerst stage bij een onafhankelijke platenfirma, Rough Trade. Daar mocht ik popartiesten zoals **Jeff Buckley** en **Bonnie 'Prince' Billy** promoten. Kort daarna kreeg ik telefoon van Jari Demeulemeester die me vroeg of ik programmator wou worden in de AB en daar heb ik dan mijn vak met vallen en opstaan geleerd.

Ben je als programmator geneigd je eigen voorkeur te volgen?

Als programmator werk je voor een bepaald publiek. Bepaalde groepen zijn belangrijk en die moet je dan ook programmeren. Maar wie alleen voortgaat op wat hem aangeboden wordt, is geen goede programmator. Zich informeren is cruciaal. De hele programmatieploeg gaat naar festivals over heel de wereld en volgt de toonaangevende scenes in Amerika, Japan, Scandinavië... En natuurlijk speelt een zekere subjectiviteit, je wilt daar ook je eigen ziel in leggen, een identiteit geven. Je moet echt pro-actief zijn. Binnenkort brengen we hier een jonge Amerikaanse componist, **Nico Muhly**, 28 jaar. Die plaatsen we op het grote podium, al weet ik dat dit weinig volk aantrekt. Hij is nu nog minder bekend, maar dat wordt een grote naam. Hij heeft de arrangementen gemaakt op de jongste cd van **Antony and the Johnsons** (*Crying Light* – nvdr) en met **Philip Glass** samengewerkt en tekent voor de muziek van de film *The Reader*, dat betekent toch wat!

Kurt Overbergh:

“De AB stelregel is dat hoe moeilijk de muziek ook is, we altijd mikken op een breed publiek.”

Hoe ga je om met jazz in de AB?

De AB stelregel is dat hoe moeilijk de muziek ook is, hoe onbekend de groep, we altijd mikken op een breed publiek. We zoeken dan ook artiesten waarmee we deuren openen. Een mooi moment was John Zorn met zijn project Moonchild. Daarin krijg je een cross-over met zang van rockster **Mike Patton**. Zorn is alleen maar dirigent.

Brad Mehldau heeft hier in 2007 twee opeenvolgende dagen gespeeld. Hij brengt fantastische interpretaties van **Radiohead** en **Nick Drake**. Dan voel je dat dit volledig aansluit bij ons eerder pop georiënteerd publiek.

Zo ook met **Dave Douglas**, die in *Masada* met John Zorn speelt, die evenals Mehldau al ettelijke keren optrad en waar ons publiek nu mee vertrouwd is. De eerste keer speelde hij voor 121 betalende mensen in de grote zaal van AB.

Veel hangt ervan af hoe je het presenteert. **Flat Earth Society** (FES) is bijvoorbeeld heel moeilijk aan een publiek te verkopen. We hadden het geluk dat toen we ze programmeerden een van hun platen op het label van Mike Patton uitkwam. Patton, vroeger leadzanger van **Faith No More**, had **Peter Vermeersch** uitgenodigd voor een uitverkochte AB. Op die manier confronteer je FES met een heel breed jongerenpubliek.

Speelt jazz een belangrijke rol?

Jazz zal wat mij betreft een belangrijke rol blijven spelen in de AB. Nu we als grote instelling door de Vlaamse Gemeenschap zijn erkend, hopen we meer middelen te krijgen. Jazz is namelijk een kostelijke zaak als je vergelijkt met pop. Bij jazz moet je meestal een piano huren, artiesten laten overvliegen, verblijf regelen, enz.

In de AB willen we jazz vooral uit de jazzcontext plaatsen. Eind jaren 90 hadden we een succesvol drum n' bass event *It's Like A Jungle* genaamd. Pionier **Grooverider** zei ooit: “*Drum 'n bass is de jazz van de jaren 90*”. Dat brachten we in de praktijk. We draaiden in de toegangshal enkel jazzplaten. Het publiek vond het fantastisch. Ze vroegen zich af wie of wat ze hoorden. Ah, is dat jazz, dat kenden ze nog niet.

Ik werk dan ook het liefst thematisch. In *De Morgen* las ik dat **José James** ervan droomde om teksten op muziek van John Coltrane te maken. Daar heb ik hem direct op aangesproken en ik ben gaan onderhandelen om dat te brengen. Drummer **Jimmy Cobb** willen we in het najaar een programma rond de verjaardag van *Kind of Blue* laten begeleiden.

Heel de Scandinavische scene met o.a. het label Rune Grammofon boeit me. In die context vind ik het boek van Stuart Nicholson *Is Jazz Dead? (or Has it Moved to a new address)* enorm

Kurt Overbergh

interessant. Hij houdt een warm betoog voor de Europese en vooral Scandinavische jazz. Ik heb hem ontmoet en ik zie het wel mogelijk om rond dat thema iets uit te werken.

Via **Jef Neve**, die al een aantal keren voor een uitverkochte zaal speelde (700 mensen), heb ik **Teun Verbruggen** die met **Bruno Vansina** Rat Records runt, gevraagd een viertal avonden als curator op te treden. Ik vertrouw daarop. Ik verwijt jazz de laatste jaren dat het te academisch is, zonder gevoel. Ik wil grenzen verleggen en zoek dan ook mensen die zich daarvoor openstellen. Dat vind ik bv. bij FES – Peter Vermeersch, **Bart Maris** – waarvan later op het jaar een nieuwe cd *Answer Songs* uitkomt.

Wat betekent jazz voor jezelf?

Ik ben dagelijks met pop- en wereldmuziek, elektronica en dance bezig, iets minder met jazz. De taal van pop is totaal anders dan die van jazz. In mijn vrije tijd kan ik me uitleven in mijn passie voor jazz. Daarbij grijp ik vooral naar het verleden, de grote klassiekers. Indertijd heb ik me voor het samenstellen van mijn collectie gebaseerd op de vier sterren cd's (mét kroon-tje) uit de *Penguin Guide to Jazz*. Op mijn reizen naar o.a. New York, Japan, New Orleans, Kopenhagen, Reykjavik zoek ik naar 10 inches platen (mijn favoriete formaat) en ook platen met poezenhoezen. Ik ben een poezenliefhebber, maar een vijftal jaar geleden bleek mijn toenmalige vriendin helaas allergisch voor poezen. Ik ben dan poezen op hoezen gaan verzamelen. Nu heb ik al een collectie van 200 platen en de bedoeling is ze in een boek te bundelen die de titel *MEOW. A purr-sonal collection of records with cats on the cover* zal meedragen. Ook verzamel ik alles van Billie Holiday. Op haar graf in de Bronx heb ik twee jaar geleden bloemen neergelegd, iets wat ik anders nooit zou doen, zo ontroerd was ik.

Je bent ook bekend als dj?

Met Frank (*Hessens, communicatie De Kreun* – nvdr) vorm ik het dj-duo Big Train & White

Jazz. We traden al op verschillende festivals op, in deSingel (De Nachten), Vooruit in Gent, Beursschouwburg en laatst nog op het Staf-jazzevenement in Arenberg. We tonen dan beelden ('soundies' genaamd) uit de jaren 40 van jazzlegendes zoals **Fats Waller**, **Duke Ellington**. Nog een projectidee van me is om de jaren 20 te doen herleven in een passende omgeving, een echte hoerenbuurt, daar jazzbands te laten jammen in *speakeasy*-gelegenheden (*bij de drooglegging ontstonden illegale alcoholhuizen die als speakeasy doorgingen en waar stripteaseuses en jazzbands voor vertier zorgden* – nvdr).

Voel je er zelf niet voor om een instrument te bespelen?

Buiten de obligate blokfluitlessen en wat getokkel op een gitaar, heb ik die ambitie nooit gevoeld. Nu wil het lukken dat ik recent een contrabas (de mooiste der instrumenten) heb gekocht en de bassist van **Dez Mona**, **Nicolas Rombouts**, me daarop enkele nummers gaat leren spelen. Het zou anders maar zonde zijn om zo'n mooi instrument alleen voor de show in de living te plaatsen.

Nog altijd verknocht aan de AB en geen zin om een andere richting in te slaan?

Verschrikkelijk moeilijk om daar op te antwoorden. Ik merk dat ik nu meer projecten en producties dan ooit realiseer. Het is zalig met zo'n gedreven ploeg voor AB te werken. Als we aan benchmarking doen, dan vergelijken we ons met Paradiso en Melkweg in Amsterdam, maar ook Barbican en Royal Festival Hall in Londen. Die werken ook rond thema's. En met meer middelen zou ik Stuart Nicholson zeker kunnen vragen om iets live rond zijn betoog over Scandinavische jazz te doen. Voor mij telt niet groot, groter, grootst, ik geloof eerder in een verdieping dan een vergroting. Of ik een zaal van 1000 of 500 mensen programmeer, het is niet het aantal dat bepaalt dat het beter is. 🎵

De TOP-10 keuze van Kurt Overbergh

HERBIE NICHOLS *The Complete Blue Note Recordings* (Blue Note – '55/'56)

Pianist Herbie Nichols kreeg pas bekendheid na zijn dood. Deze 3-cd box met opnames uit 1955/'56 klinkt nog steeds vinnig en actueel. Met o.a. Max Roach en Art Blakey. En oh ja: Nichols is de auteur van *Lady Sings The Blues*, vereeuwigd door Billie Holiday.

BILLIE HOLIDAY 'Hele oeuvre' (Columbia/Commodore/Verve – '33-'59)

Van de *early years* van Eleonora Fagan op Columbia, de tussenperiode op Commodore (waar hebben we dat nog gehoord: *major record* die gelooft niet in een track en dumpst haar. Resultaat: een indie heeft wel het lef. Resultaat: *Strange Fruit*, (haar grootste hit ooit) tot de latere jaren van Lady Day op Verve.

JOHN COLTRANE *Giant Steps* (Atlantic – '59)

Eerste Coltrane-plaat met volledig eigen composities. Initieel gekocht op cd om jaren nadien nog eens op vinyl te kopen. Verscheen exact 50 jaar geleden.

JIMMY SCOTT *Dream* (Sire/Warner – '94)

Uitgepuurde, pakkende plaat van deze 'il-lustere' man met vrouwenstem die een beperkte *following* heeft. Ooit kennersaplaus gekregen voor het draaien van een track uit deze plaat.

FATS NAVARRO AND TADD DAMERON

The Complete Blue Note And Capitol Recordings (Blue Note – '47/'49)

Heerlijke bebop uit de jaren 40. Tracks als *The Skunk*, *Double Talk*, *The Chase* en *Our Delight* zouden wereldhits moeten zijn.

MASADA *Alef-Yod* (DIW – '94-'97)

De enige persoon die het hele van oeuvre van John Zorn bezit, kan ongetwijfeld enkel John Zorn zijn. Zijn beste werk is ongetwijfeld deze 10 albums. Van *Alef* tot *Yod*. Inclusief nummer 4 (*Dalet*) in de reeks, de *hard to find* promo-copy.

BILL EVANS *Sunday At The Village Vanguard* (Original Jazz Classics – '61)

Pure schoonheid en dat terwijl deze jongen live-albums haat. Of Brad Mehldau hier de mosterd vandaan heeft gehaald? Zeer zeker.

CHARLES MINGUS *Mingus Ah Um* (Columbia – '59)

Wat een klassieker! Wat een componist! Wat een contrabassist! Heerlijk om Mingus te horen roepen in *Better Get Hit In Your Soul!*

THE CINEMATIC ORCHESTRA *Ma Fleur* (Ninja Tune – '07)

Hoe hedendaagser kan jazz klinken? Met de vocale pracht van o.a. Fontella Bass.

BUCK CLAYTON *All The Cats Join In* (Columbia – '56)

Jazzmusici of jazzliefhebbers heten niet voor niets jazzcats. Vandaar dat u vaak poezen op de cover van jazzplaten vindt. Het kroonjuweel uit deze categorie is voorlopig deze van Buck Clayton. Met zes musicerende katten. En: *search for the mouse!*

Een goed voorbeeld van een dergelijk harmonisatie is de melodie van het stuk *Four Brothers* van Jimmy Giuffre, zoals uitgevoerd door de saxofoonsectie van de Woody Herman Big Band, in casu Stan Getz, Zoot Sims, Herbie Steward (later Al Cohn) en Serge Chaloff. In de meeste traditionele bigbandnummers is er steeds een gedeelte in soli textuur voor de saxofoonsectie.

Er wordt aldus een onderscheid gemaakt tussen de hoofdtonen, te weten akkoordtonen en tensi- ons die de ruggengraat van de melodie vormen, en bijkomende tonen, ook approach notes genoemd, die slechts dienen als lineaire connectors tussen, en versieringen van hoofdtonen. Een melodienoot heeft geen absolute functie m.b.t. de harmonie. De bepaling hangt af van de rit- mische context en lengte van de noot, en van de persoonlijke beleving van de individuele arran- geur. Het uiteindelijke doel is om de gevonden approach notes te harmoniseren met approach akkoorden, wat zal zorgen voor een interessan- tere harmonische soli textuur, met onderstem- men die net zo interessant zijn om te spelen als de melodie. Potentiële voicingproblemen wor- den zo vermeden en de onderstemmen zullen qua frasering compatibeler zijn met de melodie resulterend in een homogener sectieklank.

Er zijn verschillende typen bijkomende tonen. Het betreft altijd relatief korte noten, een kwart noot of minder, die stapsgewijs (hele/halve stap) oplossen naar een akkoordtoon of ten- sion (= extentie van het akkoord). We onder- scheiden de Passing Tone (doorgangsnoot), Auxiliary Tone (wisselnoot), Unprepared Ap- proach Note en Consecutive Approach notes.

1. Passing Tone (PT); vormt (stapsgewijs) een brug tussen twee akkoordtonen of een akkoordtoon en een tension (fig.1)
2. Auxiliary Tone; een noot die stapsgewijs een noot verlaat, en er weer naar terug- keert. Men onderscheidt Upper Auxili- ary (UA) en Lower Auxiliary (LA): worden ook neighbor tone genoemd (fig. 2).
3. Unprepared Approach Note. Dit is een noot die wel stapsgewijs oplost, maar wordt voorafgegaan door a) een rust b) een interval groter dan een seconde, of 3) een noot op dezelfde toonhoogte (fig. 3).

fig. 1

fig. 2

fig. 3

fig. 4

fig. 5

fig. 6

4. Consecutive Approach Notes. Er zijn 2 typen: a) *double chromatic approach*; het betreft hier twee opeenvolgende approach notes van gelijke lengte vanuit dezelfde richting, en b) *indirect resolution* (omspeling): hier gaat het over twee opeenvolgende ap- proach notes van gelijke lengte vanuit verschillende richting (fig. 4).

In melodische analyses worden hoofdtonen aangeduid met een Arabisch cijfer dat de graad in de betreffende *chord scale* aanduidt; tensions daarenboven krijgen het voorvoeg- sel 'T' en een cijfer hoger dan acht; het betreft hier immers uitbreidingen van het akkoord. Approach notes krijgen eveneens hun toon- ladder graad, aangevuld met de letter 's' wat staat voor *scale approach*. In geval van een

fig. 7

chromatische (out of scale) approach note gebruikt men 'ch', en '(ch ch)' in geval van een dubbele chromatische approach.

Een paar extra observaties

Hoofdtönen zijn zgn. 'target notes': het zijn de relatief lange en geaccentueerde noten in een melodische zin. Echter, noten van relatief korte duur zijn eveneens hoofdtönen indien ze niet stapsgewijs oplossen; dit is namelijk een vereiste bij approach notes.

Ook moet vermeld worden dat een melodische anticipatie op het moment van een akkoordwisseling

tevens een harmonische anticipatie betekent. Dit is eveneens het geval indien de betreffende syncope gevolgd wordt door een rust (fig. 5). Een approach note tussen twee akkoorden wordt geanalyseerd i.f.v. het volgend akkoord (fig. 5, 6, 7).

In fig. 6 wordt een melodische analyse gegeven van de eerste acht maten van *Anthropology* van **Charlie Parker**. Dit soort actieve melodieën is bij uitstek geschikt om te worden geharmoniseerd d.m.v. lintharmonisatie. Dit is goed te horen op opnames van de groep Supersax uit de jaren 70 en 80, met daarop 5-stemmige geharmoniseerde thema's en solo's van Charlie Parker.

In fig. 7 ten slotte wordt een melodie, na te zijn geanalyseerd, vierstemmig geharmoniseerd. De hoofdtönen krijgen steeds de akkoordklank, de approach notes worden geharmoniseerd met een approach akkoord. We onderscheiden vier approach technieken; dominant approach, parallel approach, diatonische approach en chromatische approach. Verder wordt, afhankelijk van het register van de melodie, gekozen voor 4-way close voicings of drop '2' voicings. Daar waar mogelijk worden akkoordtonen vervangen door ondersteunende tensions. Bij 4-way close kan dat in iedere stem, bij drop '2' is het aangewezen om dit slechts in de nieuwe tweede stem (new second voice) te doen. In een volgend artikel wordt dieper ingegaan op deze approach- en voicingtechnieken.

Bronnen en Literatuur

- **Ted Pease & Ken Pullig**
Modern Jazz Voicings
Berklee Press
- **Tom Boras**
Jazz Composition and Arranging
Thomson/Schirmer
- **B.G. Hofmann**
Arrangement & Orchestration
Alfred Publishing
- **William Russo**
Composition & Orchestration
Univ. of Chicago Press
- **William Russo**
Composing for the Jazz Orchestra
Univ. of Chicago Press

YOUR WORLD EUROPEAN SUMMERSCHOOL 2009 PRESENTS:

codarts
summerschool
03-07-'09 till 13-07-'09

PARTNERS:

a true INTERNATIONAL
meeting of YOUNG
people speaking the SAME
language;
the language of JAZZ!

www.codartssummerschool.nl

Naburige rechten van 50 naar 95 jaar?

In de zomer van 2008 diende de Europese Commissie een voorstel van richtlijn in tot verlenging van de beschermingsduur van naburige rechten op fonogrammen en de daarop vastgelegde uitvoeringen met 45 jaar, dus van 50 naar 95 jaar.

De Commissie beoogt met deze duurverlenging de sociale positie van muzikanten te verbeteren, alsook tegemoet te komen aan de belangen van de muziekindustrie, die de laatste jaren, mede ten gevolge van het illegaal downloaden van muziek via het internet met een aanzienlijke omzetsdaling wordt geconfronteerd.

Onderscheid auteursrechten en naburige rechten

Auteursrechten i.v.m. muziekwerken

Auteursrechten en naburige rechten dienen duidelijk van elkaar te worden onderscheiden.

Auteursrechten komen toe zowel aan degene die de muziek componeert (componist) als aan degene die de muziek van een tekst voorziet (de tekstschrijver). In vele gevallen wordt zowel de muziek als de tekst door dezelfde persoon geschreven, in welk geval de auteursrechten op de muziek en de tekst in één hand zijn. Het is ook mogelijk, en dat gebeurt zelfs vrij vaak, dat de muziek door de een wordt geschreven en de tekst door de ander.

Indien meerdere personen aan een muziekcompositie of tekst gewerkt hebben, zal sprake zijn van een gezamenlijk auteursrecht. Om voor auteursrechtelijke bescherming in aan-

merking te komen, dient het gecreëerde muziekwerk c.q. de gecreëerde tekst oorspronkelijk te zijn.

De auteurswet geeft de auteur verschillende exclusieve rechten, waaronder het reproductierecht, een openbaar medelingsrecht, het zgn. verhuur- en uitleenrecht en het zogenaamde morele recht.

Na het overlijden van de auteur blijft het auteursrecht gedurende 70 jaar bestaan, ten voordele van de persoon, die de auteur daartoe heeft aangewezen of, indien dat niet is gebeurd, zijn erfgenamen.

Naburige rechten

De muzikant, die het werk uitvoert (de uitvoerder of vertolker) kan aanspraak maken op zogenaamde naburige rechten. Dat zijn soortgelijke rechten als auteursrechten, hoewel er wel verschillen bestaan. Zo vervallen de rechten van de uitvoerende kunstenaar 50 jaar, te rekenen vanaf 1 januari van het jaar volgend op het jaar waarin de uitvoering c.q. prestatie plaats vindt. Indien een vastlegging van de prestatie (bv. muziekuitvoering) op geoorloofde wijze gepubliceerd of aan het publiek meegedeeld is, vervallen de rechten 50 jaar, te rekenen vanaf 1 januari van het jaar volgend op het jaar, waarin de eerste publicatie of mededeling aan het publiek plaatsvond,

waardoor de einddatum van de bescherming méér dan 50 jaar na de datum van de eerste uitvoering kan komen te liggen.

Ook de platenproducent verworft naburige rechten met betrekking tot de door hem geproduceerde geluidsopnamen (reproductierecht, distributierecht, verhuur- en uitleenrecht).

De beschermingsduur voor platenproducenten is vastgesteld op 50 jaar, te rekenen vanaf 1 januari van het jaar volgend op het jaar van vastlegging. Deze termijn kan langer zijn, nl. 50 jaar na de datum van de eerste geoorloofde publicatie of 50 jaar na de datum van de eerste geoorloofde medeling aan het publiek.

Voorstel Commissie

Het voorstel van richtlijn van de Commissie (COM (2008) 4634) voorziet in een :

1. Verlenging van de beschermingsduur van naburige rechten van uitvoerende kunstenaars en platenproducenten van 50 jaar met 45 jaar tot 95 jaar na de eerste vastlegging, publicatie of mededeling aan het publiek;
2. Een berekening van de duur van het auteursrecht op muziekwerken met tekst, die door meerdere auteurs is gemaakt.

Auteurs voor een leven vol kleuren

SABAM
wenst alle
jazzartiesten
veel succes

NIEUWE WEBSITE!
www.sabam.be

sabam
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
Tel. 02/286.82.11
info@sabam.be
www.sabam.be

De termijn van 95 jaar sluit aan bij de beschermingstermijn die de Verenigde Staten kennen i.v.m. geluidsopnamen, die evenwel, in tegenstelling tot Belgisch recht, naar Amerikaans recht onder het auteursrecht vallen.

Overwegingen Commissie

Met betrekking tot uitvoerende kunstenaars

Volgens de Europese Commissie beginnen vele musici of zangers hun carrière als ze rond de twintig zijn. Dat betekent dat de huidige beschermingstermijn van 50 jaar na eerste uitvoering afloopt wanneer zij ongeveer 70 jaar zijn, d.w.z. op een moment dat zij geconfronteerd worden met een inkomensgat, aangezien zij zowel de royalties van de platenmaatschappij als de vergoeding voor uitzending en mededeling aan het publiek wegens het verstrijken van de beschermingsduur zouden verliezen. Voor sessiemuzikanten zal dat, volgens de Commissie, betekenen dat hun inkomen afneemt in de meest kwetsbare periode van hun leven, nl. wanneer zij op het punt staan met pensioen te gaan. Bovendien zouden uitvoerende kunstenaars benadeeld worden t.o.v. de auteurs, van wie de werken bescherming genieten tot 70 jaar na hun overlijden.

Met betrekking tot de platenproducenten

Naar de mening van de Europese Commissie verdwijnen de cd-markten en zijn er onvoldoende vervangende inkomsten uit onlineverkoop ten gevolge van o.a. 'peer-to-peer'-piraterij. De Europese muziekindustrie staat voor de uitdaging om inkomsten te blijven genereren, die nodig zijn voor investeringen in nieuw talent. De Commissie verwacht dat zij door de beschermingsduur van de naburige rechten te verlengen, de platenindustrie in de gelegenheid stelt langer inkomsten te genieten uit de exploitatie van muziekwerken.

Gedeeltelijk terugwerkende kracht duurverlenging

Het voorstel heeft alleen betrekking op geluidsopnames die nog bescherming genieten

op het moment dat de rechtlijn omgezet dient te zijn in nationaal recht en uiteraard op de geluidsopnames die daarna worden gecreëerd.

Overgangsmatregelen

Contracten waarbij uitvoerende kunstenaars hun naburige rechten van hun op fonogram vastgelegde uitvoeringen (exclusief) gelicentieerd hebben of overgedragen hebben aan hun platenmaatschappij, blijven van kracht in de verlengde beschermingsduur, tenzij uitdrukkelijk anders bepaald.

Indien het contract van kracht blijft gedurende de verlengde beschermingstermijn, dan voorziet de ontwerprichtlijn in de volgende drie aanvullende maatregelen, opdat de uitvoerende kunstenaars toch kunnen mee profiteren van een verlenging van de beschermingstermijn :

- Oprichting van een 20% fonds voor artiesten (met name sessiemuzikanten) die hun rechten tegen eenmalige vergoeding aan platenproducenten hebben overgedragen
- Een "return of rights-bepaling" die een terugkeer van de naburige rechten naar de uitvoerende kunstenaar voorziet en een verval van de rechten van de platenproducent indien deze nalaat de vastgelegde muziekuitvoeringen te exploiteren.
- Een use-it-or-lose-it-bepaling, die leidt tot het verval van de naburige rechten van zowel platenproducent als de uitvoerende kunstenaar, indien een fonogram niet binnen één jaar na de termijnverlenging on-line beschikbaar is gemaakt.

Reactie op het voorstel

Nadat aanvankelijk de Commissie zelf geen aanleiding zag voor een verlenging van de beschermingsduur van de rechten van mu-

zikanen en platenmaatschappijen, heeft zij, waarschijnlijk ten gevolge van krachtig lobbywerk van de zijde van de platenindustrie, in de zomer van 2008 haar voorstel tot duurverlenging van de naburige rechten het licht laten zien.

Vooraf vanuit wetenschappelijke hoek is men van mening dat de door de Commissie beoogde doelstellingen, nl. de verbetering van de sociale positie van muzikanten en met name sessiemuzikanten en het genereren van inkomen voor de platenindustrie ten behoeve van investeringen in nieuw talent, niet gerealiseerd zullen worden. Men is van mening dat 50 jaar voor de platenindustrie een voldoende lange termijn is om investeringen terug te verdienen. Zelfs aan de zogenaamde 'gouden opnames' zou voornamelijk de eerste 50 jaar worden verdiend, en daarna nog slechts een fractie daarvan (0,1 – 1,9%).

De uitvoerende kunstenaars zouden er slechts tussen de 13 en 200 euro per jaar op vooruitgaan, zodat geen sprake is van een adequate pensioenvoorziening.

Ten slotte zouden consumenten evenmin gebaat zijn bij de verlenging van de beschermingsduur, bij gebreke waarvan werken na 50 jaar in het publieke domein zouden vallen en daardoor aanzienlijk goedkoper zouden kunnen worden.

Ten slotte verhindert de verlenging van de beschermingstermijn, dat muziekwerken in het publieke domein vallen, terwijl juist het vrij beschikbaar zijn van muziekwerken belangrijk zou zijn voor nieuwe vormen van hergebruik en de ontwikkeling van nieuwe businessmodellen. Verwacht wordt dat het Europees parlement en de Raad van de Europese Unie zich dit jaar nog zullen uitspreken over het voorstel van de Europese Commissie.

Marinus VROMANS
VANDEN EYNDE LEGAL
Voor meer informatie:
mv@vdelegal.be

Surf naar www.jazzmozaiek.be
en klik links [jazzweblog](#) aan,
dan leest u alle nieuwsberichten!

mm
muziekmozaiek
media centrum voor rock & jazz

DE BIJLOKE JAZZ

WWW.
DEBIJLOKE.
BE

WO | 29.04.09 | 20:00 | CONCERTZAAL

STEFON HARRIS
& BLACKOUT

WO | 27.05.09 | 20:00 | CONCERTZAAL

PIET VAN
BOCKSTAL,
FRED FRITH,
DAAN
VANDEWALLE,
GÉRY CAMBIER

DE
BIJLOKE
MUZIEKCENTRUM
GENT

Muziekmozaïek nieuws

Deze muzikanten werden gefotografeerd door Hugo Van de Velde.

mm
muziekmozaïek
muziekmozaïek

Jazz Hoeilaart biedt oor op de wereld

Jazz Hoeilaart, het jazzfestival van Muziekmozaïek, laat de toeschouwers in 2009 letterlijk proeven van verschillende culturen. Daarmee slaat het festival een nieuwe richting in.

Jack van Poll

foto: © Jos Knaepen

Op donderdag 24 september schiet het festival uit de startblokken met een ongevoel concert van 4 pianisten. Eminence grise **Jack van Poll** nodigt de Vlaamse toptalenten **Ewout Pierreux**, **Bart Van Caenegem** en **Jef Neve** uit op de planken van Jazz Hoeilaart voor een ongevoel en ongehoord dubbel quatre-mains concert. Vrijdag 25 september staat het kleurrijke **Hijaz** geprogrammeerd. Dit kwintet met o.m. oud-speler **Moufadhel Adhoum** en Grieks-Belgisch pianist **Niko Deman** brengt een Europees mediterrane repertoire met een jazzy touch.

De Braziliaanse zangeres **Cintia Rodriguez** sluit de 31ste editie van Jazz Hoeilaart op zaterdag af in een zwoele en zuiderse sfeer. Haar carrière kreeg een stevige boost als frontdanseres en backing vocal bij **Lou Bega**, bekend van zijn wereldhit *Mambo no.5*. Na vele samenwerkingen met o.a. **Anastacia**, **Los Del Rio**, **Lara Fabian** en **Amanda Marshall** zet ze zichzelf nu in de spotlights met een eigen repertoire, een eigen band en een eigen cd: *Arco Iris*.

Voor slechthorenden

Dit jaar laat Jazz Hoeilaart ook slechthorenden genieten van de jazzconcerten. Van 24 tot en met 26 september 2009 zal de concertzaal van de Bosuil voorzien worden van een ringleiding zodat mensen met een auditieve handicap via hun hoorapparaat optimaal kunnen luisteren naar de live optredens.

Surf naar www.jazzhoeilaart.be voor meer informatie over workshops, extra concerten en andere activiteiten in het kader van het festival. (VDL)

Info:

www.jazzhoeilaart.be

FESTIVAL ZOEKT JAZZTALENT

Ben je een ambitieuze jazzgroep met jonge muzikanten? Dan kun je nog tot en met 15 mei 2009 inschrijven voor de wedstrijd van Jazz Hoeilaart. Van 24 tot en met 26 september 2009 geeft dit festival van Muziekmozaïek, i.s.m. vzw De Rand, het podium aan jong internationaal jazztalent. Op Jazz Hoeilaart spelen 6 finalisten van het wedstrijdgedeelte, verspreid over 3 dagen, voor publiek en een professionele jury. Elke avond wordt afgesloten met een slotconcert van binnen- en buitenlandse artiesten (zie artikel hierboven). Artiesten zoals **Rosario Giuliani**, **Michiel Borstlap**, **Magnus Lindgren**, **Alex Tuomarla** en **Robin Verheyen**, stonden eerder op de planken van deze prestigieuze wedstrijd voor jonge jazzgroepen, onderdeel van het festival Jazz Hoeilaart. Aarzel dus niet en join the Jazz Hoeilaart experience! (VDL)

Info: 02 532 38 90 · info@jazzhoeilaart.be

mm
muziekmozaïek
de Rand

Changer! geeft aftrap voor
Feest van de Folk:

Van Wannes tot Raymond

Een nummer van Raymond van het Groenewoud horen zingen door folky vrouwenstemmen, of een wals van Wannes Van de Velde horen vertolken door jonge kleinkunstenaars... Op 18 april 2009 is het allemaal mogelijk tijdens *Changer!*, het startevenement voor het Feest van de Folk, in De Roma in Borgerhout. Met 16 zangers en zangeressen, 26 muzikanten en 1 dirigent.

Jonge beginnende folkartiesten en kleinkunstenaars die voor het eerst in de geschiedenis elkaars (Nederlandstalige) repertoire vertolken. Dat is het gegeven van *Changer!*, een initiatief van Muziekmozaïek en Nekka, die hiermee niet alleen de linken tussen 'hun' genres willen aantonen maar ook willen bewijzen dat er een mooie jonge garde klaarstaat – in folk- én kleinkunstmiddens – om de dans over te nemen.

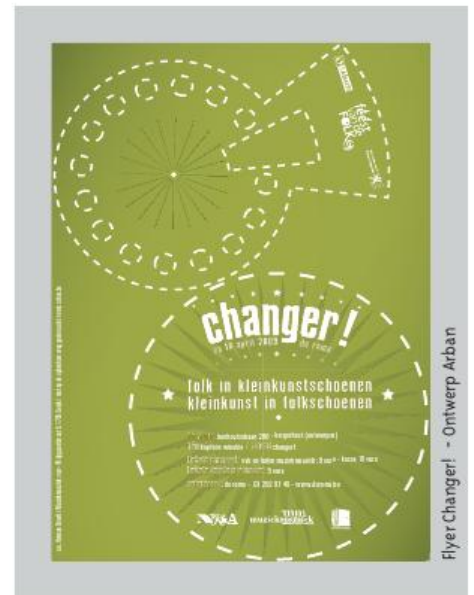
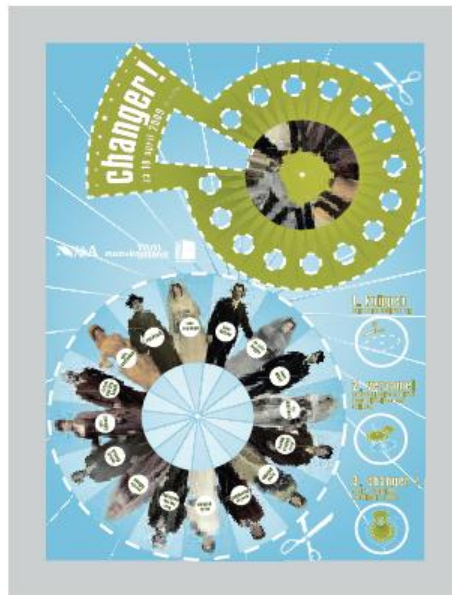
Hartelijke ontmoeting

Maar liefst 16 zangers en zangeressen gaan de uitdaging aan om – in het Feest van de Folk-thema *Van Harte* – artistieke vriendschapsbanden te smeden, in een hartelijke ontmoeting tussen folk en kleinkunst. *Changer!* staat in die zin immers ook symbool voor de wissel van de wacht in beide genres: nadat pakweg volksmuziekgroepen en kleinkunstenaars van de eerste generatie decennia geleden geregeld het podium deelden, gebeurt dat nu bij *Changer!* ook met artiesten van de nieuwe generatie.

Zij worden begeleid door het jonge (en uitgebreide) folk- en wereldmuziekorkest **Transpiradansal**, onder leiding van **Wouter Vandenaabeele**, en anderszijds gecoacht door (kleinkunst)peter **Klaas Delrue** van **Yevgueni** – die een week na *Changer!* samen met *good old Zjef Vanuytsel* centrale gast is op de Nekka Nacht. Klaas Delrue komt uiteraard ook zingen (én presenteren) op *Changer!*.

Misschien heb je nog niet veel gehoord van folkartiesten als **Raphaël Decock** (Osuna), **Maarten Decombel** (Göze), **Joke Delcour** en **Anke Verlinden** (Transpiradansal!), **Pascale Rubens** (Naragonia), **Noemi** en **Noelia Palomo** (Noe's) of **Anne Rosenau** (Ayunda). Of misschien wist je (nog) niet dat in sommigen van hen ook een verdienstelijk zangtalent schuilt.

Namen als **Pieter Boussemaere** (Sois Belle), **Lenny Maes** (Lenny en de Wespens), **Anne-Sofie Noppe** (Le Vélo Vert), **Riet Muylaert** (Jacko Bond), **Aardvark**, **Stefaan van Brabandt** en **Hans Van Cauwenberg-**

Flyer Changer! - Ontwerp Arban

he doen waarschijnlijk ook niet allemaal een belletje rinkelen. Toch zijn zij dé vertegenwoordigers van de nieuwe lichtung die tekent voor het betere Nederlandstalige lied, zoals dat heet.

16 zangers en zangeressen, 26 muzikanten en 1 dirigent: die muzikale bende wordt op zaterdag 18 april losgelaten op het grote podium van De Roma in het Antwerpse Borgerhout. Ze brengen daar eigen nummers maar evenzeer repertoire van **RUM** en **Ramses Shaffy**, van **Kadril** en **Boudewijn de Groot**, van **Wannes Van de Velde** en **Raymond van het Groenewoud**.

Nieuw leven

Aan het hele gebeuren is ook een liedtekstwedstrijd gekoppeld voor de hogere graad van alle middelbare scholen in Vlaanderen en Brussel, i.s.m. Creatief Schrijven. De winnende tekst van die wedstrijd wordt op muziek gezet én uitgevoerd tijdens *Changer!*.

Voor het nog jongere talent is er op 18 april 2009 –

in de namiddag, als inleiding op *Changer!* – ook een optreden van **Kapitein Winokio**, die met zijn band voor de kleinsten oude kinderliedjes van onder het stof haalt en ze nieuw leven inblaast. Met de bedoeling ook bij kinderen de ietwat oudere Vlaamse liederenschat – in een hedendaags kleedje – weer wat bekender te maken.

Peter De Rop

Info:

Zaterdag 18 april 2009

De Roma, Turnhoutsebaan 286, Borgerhout (Antwerpen)

15u Kapitein Winokio (€ 5)

20u30 Changer!

Vvk en leden Muziekmozaïek € 8 (alleen aan ticketbalie De Roma, niet via internet); kassa € 10

Tickets: 03 292 97 40, www.deroma.be

Waar je hart van vol is, loopt de **WAK** van over!

Heb je een passie voor kunst en cultuur? Beschik je over creatief talent en de drang om je kunstzinnig te uiten? Komt jouw kunst recht uit het hart? Dan is de WAK (Week van de Amateurkunsten) iets voor jou!

Tijdens de WAK, een initiatief van het Forum voor Amateurkunsten dat loopt van 24 april tot 3 mei 2009, kan iedereen met zijn of haar artistieke bezigheid naar buiten komen. In het thema *Van Harte* daagt de WAK je immers uit om te laten zien wat jouw hart sneller doet slaan. Alles kan en alles mag: van een concert over een workshop tot een massaspektakel.

Je kunt je ook volledig laten gaan op het hartelijke WAK-lied: voor folk- of jazzgroepen, voor orkest, koor of pop- en rockbands. Download de partituren op www.wak.be en zing of musicer erop los – **Wouter Vandenaabeele** componeerde trouwens de melodie van het WAK-lied.

Noteer alvast ook 24 april 2009 in je agenda. Dan vindt in Damme het grootse openingsfeest van de WAK plaats. (KDB)

Info: www.wak.be

Murga-virus wordt verspreid

Ben je een amateurkunstenaar of ben je graag creatief bezig in groep? Speel je graag muziek met anderen? Hou je ervan om je eigen teksten te schrijven? Is dansen je passie? Wil je graag kostuums ontwerpen en maken? Dan moet je zeker kennismaken met Murga.

Murga is een sociaal-artistiek project dat werkt rond eigentijdse straatfanfares waarbij muziek, dans, woord en kostuum gecombineerd worden tot een kleurrijk geheel. Het is van oorsprong een Latijns-Amerikaanse traditie. Belangrijk is dat elke Murga de vier basisdisciplines invult: Muziek, Dans, Woord en Kostuum. Elke Murga is vrij om die onderdelen op de gekst mogelijke manieren uit te voeren. Creativiteit is de boodschap!

In Vlaanderen zijn er al heel wat Murga's actief en het is de bedoeling dat ook in Vlaams-Brabant het murga-virus nu volop wordt verspreid. (KK)

Info:

sanne@murga.be
www.murga.be

Waag je kans als nieuw talent

Ben je nieuw op het podium of sla je een nieuwe artistieke richting in, dan kun je je als artiest of groep laten opnemen in het aanbod Nieuw Talent. De Vlaamse Gemeenschap komt voor een deel tussen in de uitkoopsom wanneer groepen uit Nieuw Talent worden geboekt.

Dat gebeurt via Podium, een initiatief van de Vlaamse overheid dat cultuurspreiding wil bevorderen via een selectiebank van programma's van diverse gezelschappen en artiesten. Erkende organisatoren kunnen een aanvraag indienen voor een financiële tussenkomst bij het boeken van een programma uit het aanbod van Podium. Deze tegemoetkoming varieert tussen een derde en drie vierde van de uitkoopsom. Naast het stimuleren van organisatoren geeft Podium dus ook nieuwe gezelschappen (via Nieuw Talent) maar ook meer ervaren artiesten een duwtje in de rug door ze met subsidies goedkoper te maken voor organisatoren. Surf voor meer informatie over de voorwaarden om opgenomen te worden in het aanbod, of over de voorwaarden om recht te hebben op een financiële tussenkomst, naar www.aanbodpodium.be (bij Reglementering). (KK)

Vrijwilligers- en kleine dagvergoeding geïndexeerd

De maximumbedragen die een (amateur)artiest onbelastbaar mag verdienen via de kleine dagvergoeding, zijn geïndexeerd. Hetzelfde is gebeurd met de vrijwilligersvergoeding.

Voor 2009 is het jaarbedrag van de zogenaamde kleine vergoedingsregeling – waarvan amateur- en andere kunstenaars gebruik kunnen maken die voor hun artistieke prestaties of werken slechts een kleine vergoeding ontvangen – vastgelegd op 2.248,78 euro (voorheen 2.138,70), het dagbedrag op 112,44 euro (voorheen 106,94). Dat wil zeggen dat een artiest op deze onbelastbare kleine vergoedingsregel een beroep kan doen zolang deze dag- en jaarbedragen niet zijn overschreden. Een artiest mag wel maximum 30 dagen per jaar een beroep doen op deze regeling en niet meer dan 7 opeenvolgende dagen bij dezelfde opdrachtgever.

De maxima voor de vrijwilligersvergoedingen, de forfaitaire onkostenvergoeding die aan vrijwilligers mag toegekend worden, bedragen voor 2009 30,22 euro per dag (voorheen 29,05) en 1.208,72 euro per jaar (voorheen 1.161,82).

Zolang deze grenzen niet worden overschreden is ook deze volledige vergoeding niet belastbaar en niet onderworpen aan RSZ. (KK)

Info:

www.kunstenloket.be
www.muziekmozaiek.be (Speel – Muziekzaken)

Gitaristen halen hartje op

Twintig gitaristen lieten zich op 4 februari 2009 in een workshop inspireren door één van de grote helden van de jazz in België: Philip Catherine.

Als toemaatje konden ze 's avonds nog genieten van een concert van de grootmeester zelf. De workshop was een initiatief van Muziekmozaïek, Impulscentrum voor Folk en Jazz, i.s.m. Muziekcentrum de Bijloke en Keymusic Gent. (VDL)

Gitaristenworkshop

foto: © Vincent De Laat

Kort na het afsluiten van de vorige Jazzmozaiek vernamen we dat de Amerikaanse drummer **Tony Reedus**, die speelde met Woody Shaw, Freddie Hubbard, Milt Jackson, Benny Golson en de pianisten Mulgrew Miller en Mike LeDonne, overleed op 16 november 2008. Hij was net teruggekeerd uit Italië met Mike LeDonne toen hij op JFK Airport ineen stuikte en onderweg stierf in de ziekenwagen. Hij was amper 49.

Tenorsaxofonist **David 'Fathead' Newman** overleed op 20 januari aan kanker. Hij werd 75. Hij was vanaf 1954 tot 1966 orkestleider en solist in het orkest van Ray Charles, waar hij zich manifesteerde als een speler die jazz en soul perfect kon combineren. In 1959 maakte hij zijn eerste plaat *Fathead: Ray Charles Presents Fathead* op Atlantic Records. Ook *The Sound of Wide Open Spaces* met saxofonist James Clay, een heuse saxofoonbattle, was een bestseller. Vanaf 1980 nam hij op voor het Muse label met o.a. pianist Cedar Walton, drummer Jimmy Cobb of Louis Hayes en bassist Buster Williams. Later keerde hij terug naar Atlantic Records. In recente jaren maakte hij heel wat opnamen op het Highnote label. Hij was ook een aantal keren te gast bij het trio van Rein de Graaff veelal in gezelschap van andere tenorsaxofonisten als Pete Christlieb, Toon Roos en Houston Person.

Freddie Hubbard

moest zich stilaan beperken tot spaarzame soli bij zijn eigen New Composers Octet. Met dit ensemble nam hij in 2001 *New Colors* op, waarop hij zijn bekende songs in een nieuw arrangement bracht. Maar solistisch gezien was dit boven zijn mogelijkheden en betekende uiteindelijk zijn zwanenzang.

Hank Crawford, in de jaren vijftig ook één van de saxofonisten uit de Ray Charles Orchestra, stierf op 29 januari op 74-jarige leeftijd. Als arrangeur, co-leider en saxofonist werkte hij o.a. voor Eric Clapton, Etta James, B.B. King en Jimmy Griff. Hij had een rijke sonoriteit, krachtig en vol als een blueszanger. Hij speelde in de saxofoonsectie van Ray Charles' band samen met David Newman en Leroy Cooper, die ook in januari zijn overleden.

Blossom Dearie, zangeres, pianiste en songwriter, stierf op 7 februari in haar huis in Greenwich Village (New York). Zij was een

Trompettist **Freddie Hubbard** is op 29 december 2008 overleden aan een hartaanval in het Sherman Oaks ziekenhuis in Los Angeles. Hij werd 70.

In 1958 trok Hubbard vanuit Indianapolis naar New York. In de jaren 60 werkte hij als bandleider en als sideman bij legendarische Blue Note opnames, o.a. met Eric Dolphy (*Out To Lunch*), John Coltrane (*Ascension*), Wayne Shorter (*Speak No Evil*) en Herbie Hancock (*Maiden Voyage*). Twee Blue Note albums vestigden zijn reputatie voor goed: *Open Sesame* en *Going Up*. Het brio en het talent waarmee hij hier speelde maakte hem tot één van de meest dynamische trompetspelers in de hardbop. Zijn invloed was dermate groot dat de trompetspelers van vandaag nog altijd zijn dynamiek, bravoure en ritmische subtiliteiten trachten te doorgronden. In 1970 verhuisde hij naar Hollywood en in 1972 werd zijn opname *First Light* bekroond met een Grammy Award. Begin jaren 90 verdween hij van de podia ten gevolge van lipproblemen. Volledig genezen was er niet meer bij en hij

klassiek gevormde pianiste, maar raakte ze al snel in de ban van de jazz. Bandleider Woody Herman engageerde haar als... zangeres voor de vocale groep The Blue Flames, die met zijn orkest optrad. In de vijftiger jaren verhuisde ze naar Parijs en vormde er een acht-koppige vocale groep The Blue Stars met o.a. Christiane Legrand, die later Les Double Six zou oprichten. In de Franse hoofdstad huwde ze de Belgische saxofonist Bobby Jaspar. Daar ontmoette ze ook jazzpromotor en platenbaas Norman Granz, die haar een platencontract aanbood op Verve. Terug in New York vormde ze haar eigen trio met o.a. bassist Ray Brown en gitarist Herb Ellis. In de jaren zeventig startte ze haar eigen platenlabel Daffodil. Als songwriter werd ze bekend met o.a. *Sweet Georgie Fame* en *Hey John*.

Afscheid van

Tony Bauwens

Pianist **Tony Bauwens** (Ronse 5/6/36) is op 17 februari op 72-jarige leeftijd schielijk overleden in zijn woonplaats Vilvoorde. Sir 'Anthony' Bauwens – zoals hij genoemd werd - maakte van 1972 tot 1982 samen met drummer Freddy Rottier deel uit van het trio van Roger Vanhaverbeke, dat ontelbare Amerikaanse solisten in de jazzclubs in ons land begeleidde. Met dit trio vormde hij de basis van the Bop Friends, met Etienne Verschueren (as) en Nic Fissette (t) als blazers. Hij was vele jaren in dienst van de BRTN, waar hij in het BRT Jazzorkest speelde. In 1982 vormde hij zijn eigen sextet met de toenmalige crème van de jonge garde, Bert Joris (t), Marc Godfroid (tb), wijlen Philippe Venneman (ts), bassist Marc Van Garsse en drummer Tony Gyselincx (lp *Ke Atas* in 1983). Na het opdoeken van het BRT-Jazzorkest en de BRT Big band in 1991, zet hij Sadi aan een nieuw kwartet te vormen, met bassist Denolf en drummer Tony Gyselincx, ook ex-BRT Jazzorkest.

Luc De Baets

Tony Bauwens

Drummer **Louie Bellson** is 14 februari 2009 in een ziekenhuis in Los Angeles overleden. Hij was 84 en speelde met alle groten uit de jazzgeschiedenis, onder wie de bandleiders Duke Ellington, Benny Goodman en de vocalisten Ella Fitzgerald en Tony Bennett.

Zijn eerste serieuze engagement kreeg Bellson in 1943, toen hij toetrad tot het orkest van Benny Goodman. In 1947 nam hij dienst bij het orkest van Tommy Dorsey en in de jaren 1951 tot 1953 volgde een periode bij Duke Ellington. Louie Bellson speelde in de jaren zestig voor korte tijd bij Count Basie en voor speciale projecten andermaal bij Ellington. Bellson trad in 1952 in het huwelijk met zangeres Pearl Bailey en was jarenlang de muzikale leider van haar begeleidingsorkest. Gedurende de jaren vijftig en zestig was Louie Bellson ook regelmatig te gast bij de rondtrekkende Jazz at the Philharmonic. Bellson had tientallen jaren lang zijn eigen bands. De laatste editie ging als Big Band Explosion door het leven. Verder werkte hij met de saxofonisten Benny Carter, Gerry Mulligan en Stan Getz, zange-

res Sarah Vaughan, de pianisten Oscar Peterson en Art Tatum, trompettist Louis Armstrong en in 2007 met Clark Terry. Louie Bellson werd in 1994 benoemd tot NEA Jazz Master.

Duke Ellington: "Not only is Louie Bellson the world's greatest drummer... he is the world's greatest musician!" (m.m.v. **niewsredactie JazzFlits**)

De Haagse jazzaccordeonist **Mat Mathews** (geboren Mathieu Schwartz) is op 12 februari op 84-jarige leeftijd overleden in Rotterdam. Mathews speelde in het verleden onder meer mee op platen van Rita Reys en speelde eind jaren veertig bij de The Millers.

In de jaren vijftig ging Mathews naar de Verenigde Staten, waar hij onder anderen met Herbie Mann, Joe Puma, Carmen McRae en Oscar Pettiford samspeelde en een eigen kwintet had. Daarna keerde hij terug naar Nederland, waar hij voornamelijk als studiomuzikant werkte. De accordeonist, die nog steeds optrad, woonde de laatste jaren in Rotterdam.

De Britse trompettist en jazzscreibent **Ian Carr** is 25 februari in Londen overleden. Hij was 75 jaar oud. Carr was in de jaren zeventig een jazzrock-pionier met zijn band Nucleus. Ook verwierf hij roem met biografieën van collega-trompettist Miles Davis en pianist Keith Jarrett.

Ian Carrs loopbaan kwam in een versnelling toen hij begin jaren zestig van Newcastle naar Londen verhuisde en een kwintet vormde met saxofonist Don Rendell. Dat kwintet nam enkele platen goed ontvangen platen voor EMI op. In Nucleus speelde Carr onder anderen samen met gitarist Chris Spedding, bassist Jack Bruce en gitarist Alan Holdsworth. Ian Carr was in de jaren tachtig ook lid van het George Russell Orchestra en het United Jazz Rock Ensemble, dat verder saxofonist Charlie Mariano, trompettist Kenny Wheeler en trombonist Albert Mangelsdorff in de gelederen had. Over het leven van Ian Carr verscheen in 2006 *Out of the Long Dark* van Alan Shypton. Carr zelf was toen al uit de schijnwerpers verdwenen. De ziekte van Alzheimer belette hem nog te spelen en te schrijven.

(m.m.v. **niewsredactie JazzFlits**)

Sadi overleden

Vibrafonist, orkestleider, arrangeur, bongspeeler, zanger en showman **Sadi** is op 20 februari 2009 overleden in het hospitaal van Hoei. Hij werd 81. Hij had vele gezondheidsproblemen en is uiteindelijk tengevolge van een virale infectie overleden. Hij was één van de belangrijkste Belgische jazzfiguren van na de 2de wereldoorlog. Hij heeft met vele bekende muzikanten gespeeld, o.a. de Belgen René Thomas, Jacques Pelzer, Bobby Jaspar, Jack Sels en The Bop Shots.

Toen hij in 1950 verhuisde naar Parijs speelde hij daar met Amerikanen als Lucky Thompson, Don Byas en Kenny Clarke, maar ook met de orkesten van Michel Legrand, Jacques Helian, Aimé Barelli, The Clarke/Boland Orchestra en met Django Reinhardt, Martial Solal, Sacha Distel en Stéphane Grappelli. In 1961 was hij terug in België, trad toe tot het orkest van Henri Seghers (RTBF-orkest) en startte er zijn eigen kwartet. In 1966 nam hij met de ritmesectie van

de Clarke/Boland Orchestra, pianist Farcy Boland, bassist Jimmy Woody en drummer Kenny Clarke, de LP *Ensadinado* op. Hij heeft talrijke albums opgenomen, als leider van zijn kwartet of bigband, waarmee hij van 1969 tot 1974 ook een aantal shows verzorgde op de RTBF televisie.

Hij schreef voor zijn kwartet pareltjes, die niet moesten onderdoen voor deze van het beroemde Modern Jazz Quartet, componeerde en arrangeerde voor zijn bigband, waarbij hij als zanger en bongspeeler ook nog de show stal.

Sadi was van alle markten thuis. Met Catharina Valente en een band, waarin o.a. ook Jean Warland en Edmond Harnie trok hij de wereld rond. De RTBF plant een serie uitzendingen in Le Grand Jazz (La Première) en Igloo records brengt radio-opnamen uit van Sadi. Jean Warland schrijft in zijn boek *Bass Hits*, dat binnenkort zal verschijnen: "Niemand zal me tegenspreken, wanneer ik Sadi een vibrafonist van grote klasse noem en een buitengewoon arrangeur."

Luc De Baets

Een uitgebreide discografie vind je op <http://antiek.telenet.be/FatsSadidiscography.html>.

geniet

van alle voordelen van het lidmaatschap '09
van Muziekmozaïek

afsluiten of vernieuwen lidmaatschap op www.muziekmozaiek.be

Aurèle werd gefotografeerd door Miha Van Elewyck

individuele leden (15 euro)

- * gratis abonnement op Goe Vollek! en/of Jazzmozaïek
- * gratis verzekering B.A. en ongevallen
- * omnium instrumentenverzekering aan 3% premie
- * korting op alle Muziekmozaïekstages, -cursussen en workshops
- * een uitgebreid profiel op www.muziekmozaiek.be voor alle optredende muzikanten
- * alle andere Muziekmozaïek-dienstverlening (o.a. documentatie, advies over muziekzaken, verkoop van cd's en promotie van aangesloten groepen enz.)

groepen (30 euro)

- * gratis abonnement op Goe Vollek! en/of Jazzmozaïek voor 5 groepsleden
- * gratis verzekering B.A. en ongevallen voor 10 groepsleden + indien gewenst aan 2 euro per muzikant vanaf 11de groepslid
- * omnium instrumentenverzekering aan 3% premie voor alle groepsleden
- * korting op alle Muziekmozaïekstages, -cursussen en workshops voor alle groepsleden
- * een uitgebreid groepsprofiel op www.muziekmozaiek.be
- * subsidies voor begeleiding op maat door experts (tot 250 euro voor 10u begeleiding per jaar)
- * alle andere Muziekmozaïek-dienstverlening (o.a. documentatie, advies over muziekzaken, verkoop van cd's en promotie van aangesloten groepen enz.)

Tip: Indien 2/3 van de groepsleden al is aangesloten bij Muziekmozaïek – individueel of via een groep – is de aansluiting gratis!

afsluiten of vernieuwen lidmaatschap op www.muziekmozaiek.be (Speel → Word lid)

mm
muziekmozaïek
instituten voor folk & jazz

NORTHSEAJAZZ.COM

HERBIE HANCOCK & LANG LANG • JAMIE CULLUM • DUFFY
ESPERANZA SPALDING • ANTHONY BRAXTON • B.B. KING
CHUCHO VALDES • MCCOY TYNER TRIO WITH BILL FRISELL
JOSHUA REDMAN TRIO • JAMES TAYLOR • AND MANY MORE

10 • 11 • 12 JULY '09

3 DAYS • 15 STAGES • 200 ACTS

FULL PROGRAM WILL BE ANNOUNCED MAY 6: WWW.NORTHSEAJAZZ.COM
AHOY ROTTERDAM, THE NETHERLANDS • ONLINE TICKET SALES STARTING MAY 9, 2009

north
sea Jazz

JVC

Grolsch

EEN MACTIG MOMENT.

Bier met liefde gebrouwen, drink je met verstand.